

புதிய அனநாயகம்

செப்டம்பர் 2016
ரூ. 15.00

இந்தியனே...

காஷ்மீரின்
குரலைக் கேள்!

Now
941975162

வருங்கால வைப்பு நிதி மோசடிகள்: அரசு - முதலாளிகளின் கூட்டுக் களவாணித்தனம்!

பசுவைப் பாதுகாப்பதற்குத் தனிச் சட்டமிருக்கும் இந்த நாட்டில், இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் பணத்தைச் சுருட்டிக் கொள்ளும் முதலாளிகளை, அதிகார வர்க்கத்தைத் தண்டிப்பதற்குத் தனிச் சட்டம் கிடையாது.

வேண்டிய தொகையைச் செலுத்தாமல், செலுத்தியது போன்று ஒரு மோசடியான தணிக்கை அறிக்கையைத் தயார் செய்கின்றன. சுருட்டிக் கொண்ட தொகை அளாமத்தாகக் கிடைத்த மூலதனமாகவோ அல்லது கருப்புப் பணமாகவோ மாறிச் செல் கிறது. தொழிலாளர்களோ தமது சேமிப்பு கிடைக்குமா, கிடைக்காத

தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் தொழிலாளர் நலன், சமூகப் பாதுகாப்புத் திட்டங்கள் அனைத்தும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் வீரஞ்செறிந்த போராட்டங்களாலும், தியாகத்தாலும் கிடைக்கப் பெற்றவையாகும். அத்தகைய உரிமைகளில் ஒன்றுதான் தொழிலாளர்களின் வருங்கால வைப்பு நிதி. குறைந்தபட்சம் 19 ஊழியர்களுக்கு மேலுள்ள ஒவ்வொரு தொழிலில் நிறுவனமும் தொழிலாளர்களின் அடிப்படைச் சம்பளத்தில் இருந்து சுமார் 12% தொகையைப் பிடித்தம் செய்து, அதே அளவு தொகையை நிர்வாகமும் தன் பங்காக அளித்து, அவையிரண்டையும் ஒவ்வொரு மாதமும் வருங்கால வைப்பு நிதி வாரியத்தில் செலுத்த வேண்டும். இத்தொகைக்கு 8.8% வட்டியும் அளிக்கப்படுகிறது. வேலை இழப்பு ஏற்படும் காலங்களில், அவசியச் செலவுகள் ஏற்படும் காலங்களில், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பணி ஓய்வுக்குப் பிறகு இந்தச் சேமிப்புதான் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை ஆதாரமாக இருந்து வருகிறது.

வருங்கால வைப்பு நிதிக்காகத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பிடித்தம் செய்யப்படும் தொகையை முறையாக அரசிடம் செலுத்தாமல், தொழில் நிறுவனங்கள் மோசடி செய்து சுருட்டிக் கொள்வது இந்தியாவில் கேட்பாரின்றி நடந்து வருவது புதிய விசயமல்ல என்றாலும், சமீபத்தில் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் உள்ளிட்டு ஏறத்தாழ 10,932 நிறுவனங்கள் ஆண்டுக்கணக்கில் இத்தகைய மோசடியில் ஈடுபட்டிருப்பது அம்பலமாகியிருக்கிறது.

அரசு மற்றும் அரசின் கட்டுப் பாட்டிலுள்ள பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் முன்மாதிரி நிறுவனங்களாகச் செயல்பட வேண்டும் என்று பொதுவாகக் கூறப்படு வதுண்டு. ஆனால், ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல கிட்டத்தட்ட 1,195 நிறுவனங்கள் இத்தகைய திருட்டு, மோசடியில் ஈடுபட்டிருப்பதும், குறிப்பாக தமிழ்நாடு அரசு போக்குவரத்துக் கழகம் மட்டுமே சுமார் 4,000 கோடி ரூபாயை வருங்கால வைப்பு நிதி வாரியத்தில் செலுத்தாமல் தொழிலாளர்களின் வயிற்றில் அடித்திருப்பதும் இந்த மோசடியின் பிரம்மாண்டத்தைப் புட்டு வைக்கிறது.

தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தில் இருந்து பிடித்தம் செய்யப்படும் தொகையைச் சுருட்டிக் கொள்ளும் இந்த நிறுவனங்கள், தாம் செலுத்த

என்ற திரிசங்கு நிலையில் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றனர். அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகத்திலிருந்து பணி ஓய்வு பெற்ற நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வருங்கால வைப்பு நிதி திருப்பித் தரப்படவில்லை எனக் குற்றஞ்சுமத்தும் தொழிற்சங்கங்கள், தொழிலாளர்களிடமிருந்து பிடித்தம் செய்யப்பட்ட இந்த 4,000 கோடி ரூபாய்தான் பேருந்துகளுக்கு அவ்வப்போது தேவைப்படும் உதிரிபாகச் செலவீனங்களுக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

வருங்கால வைப்பு நிதி வாரிய அதிகாரிகளின் ஒத்துழைப்பின்றி இந்த மோசடி நடைபெற வாய்ப்பில்லை என்பதோடு, இந்தக் குற்றத்திற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட முதலாளிகளை, அதிகார வர்க்கத்தை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். பசுவைப் பாதுகாப்பதற்குத் தனிச் சட்டமிருக்கும் இந்த நாட்டில், இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் பணத்தைச் சுருட்டிக் கொள்ளும், நம்பிக்கை மோசடி செய்யும் முதலாளிகளை, அதிகார வர்க்கத்தைத் தண்டிப்பதற்குத் தனிச் சட்டம் கிடையாது.

போனஸைப் போலவே, வைப்பு நிதிக்கு வழங்கப்படும் முதலாளிகளின் பங்கு, தொழிலாளர் ஓய்வுபெறும் நிலையில் கொடுக்கப்படும் பணிக்கொடை, ஓய்வுதியம் ஆகியவையும்

தொடர்ச்சி 35-ஆம் பக்கம்

தேவை ஏற்படும் சமயத்தில் வருங்கால வைப்பு நிதியிலிருந்து பணம் எடுப்பதைத் தடை செய்த உத்தரவைத் திரும்பப் பெறக் கோரி பெங்களூரு ஆயத்த ஆடைத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய போராட்டம். (கோப்புப் படம்)

காஷ்மீர்: இந்தியாவின் பாலஸ்தீனம்!

புதிய ஜனநாயகம்

மார்க்சிய-லெனினிய அரசியல் ஏடு

தொகுதி: 31 இதழ்: 11
செப்டம்பர் 2016

தனி இதழ்: ரூ. 15.00
ஆண்டு சந்தா: ரூ.180.00

வடிவமைப்பு : மு.துரை

தொடர்பு முகவரி:

புதிய ஜனநாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
(அ.பெ.எண் : 2355)
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

மின்னஞ்சல்:

puthiyajananayagam@gmail.com

தொலைபேசி: 94446 32561

1990-க்குப் பின் எண்ணற்ற ஊரடங்குகளை காஷ்மீர் கண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஈத் பண்டிகை அன்றும் ஊரடங்கு உத்தரவு தளர்த்தப்படாதது இந்த ஆண்டில்தான். செல்பேசிகள், இணையம் ஆகிய தகவல் தொடர்புகள் அனைத்தும் ஈத் பண்டிகையையொட்டி 72 மணி நேரத்துக்கு முடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆளில்லா உளவுக்கருவிகளான டிரோன்கள் விண்ணிலிருந்து கண்காணிக்கின்றன. இதுதான் இன்றைய காஷ்மீர்.

காஷ்மீர் மீதான ஒடுக்குமுறை, பாலஸ்தீனத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. பண்டிட்டுகளுக்கான தனிக் காலனிகள், இராணுவத்தினருக்கான குடியிருப்புகள் போன்ற நடவடிக்கைகளின் மூலம் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கை இந்துமயமாக்கும் பாரதிய ஜனதா அரசின் முயற்சி இஸ்ரேலின் அணுகுமுறையை அப்படியே ஒத்திருக்கிறது. போராட்டத்தை ஒடுக்கும் வழிமுறைகளை மட்டுமின்றி, இழிபுகழ் பெற்ற பெல்லட் ரவைகளையும் இந்திய அரசு இஸ்ரேலிடமிருந்துதான் இறக்குமதி செய்திருக்கிறது. புர்ஹான் வானியின் கொலையைத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் போராட்டத்தில் இதுவரை 10,000 பேர் காயப்பட்டிருக்கிறார்கள். 73 பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். சுமார் 700 இளைஞர்களின் பார்வை பறிபோயிருக்கிறது.

“கடுகு அளவே உள்ள இந்த காரீய ரவை ஒன்றை உடலிலிருந்து அகற்றுவதற்கு 2 மணி நேரம் ஆகிறது. விழிகளில் பாய்ந்திருக்கும் இந்த ரவைகளை அகற்றுவது எப்படி என்று எங்களுக்கு எந்த மருத்துவப் பாடநூலிலும் சொல்லித் தரப்படவில்லை” என்று கூறிக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள் ஸ்ரீநகர் அரசு மருத்துவமனையின் மருத்துவர்கள். இந்தக் கொடூரமான அடக்குமுறை உலகெங்கும் அம்பலப்பட்டுப் போனதன் காரணமாக, பெல்லட் குண்டுகளின் பயன்பாட்டைக் குறைத்துவிட்டு, அதற்கு மாற்று உத்திகளை யோசிப்பதாகக் கூறினார் ராஜ்நாத் சிங். சொல்லி சில நாட்களிலேயே ஒவ்வொன்றிலும் 635 ரவைகள் கொண்ட ஒரு இலட்சம் தோட்டாக்கள் சி.ஆர்.பி.எப். படையினருக்கு வந்து சேர்ந்தன.

இருப்பினும், தோட்டாவால் துளைக்கப்பட்ட மக்கள் “ஆசாதி... ஆசாதி” என்று முழங்க, துப்பாக்கி ஏந்திய பா.ஜ.க. அரசின் இராணுவம் அவர்களின் முன்னே மண்டியிடும் காட்சியை நாம் காண்கிறோம். “முதல்வர் மெகபூபாவை உங்கள் மகளாக நினைத்துப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுங்கள்” என்று ஹூரியத் தலைவர் கிலானிக்கு கடிதம் எழுதுகிறது ஆளும் பி.டி.பி. கட்சி. காஷ்மீருக்குச் சிறப்புத் தகுதி வழங்கும் 370-வது பிரிவை அரசியல் சட்டத்திலிருந்தே நீக்க வேண்டும் என்று பேசிவரும் பாரதிய ஜனதாவின் உள்துறை அமைச்சரான ராஜ்நாத் சிங், “அரசியல் சட்டத்தின் வரம்புக்கு உட்பட்டு யாருடன் வேண்டுமானாலும் பேசத் தயாராக இருக்கிறோம்” என்று கூறி, 370-வது பிரிவை விழுந்து கும்பிடுகிறார். பத்திரிகையாளர்களின் கேள்விக்கணைகளை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ஆத்திரம் கொண்ட முதல்வர் மெகபூபாவை அடக்க முயன்று, அனைவர் முன்னிலையிலும் அசடு வழிகிறார் ராஜ்நாத் சிங். அவருடன் காஷ்மீர் சென்ற யெசூரி, ராஜா உள்ளிட்ட சர்வ கட்சி பிரமுகர்கள் ஹூரியத் தலைவர் கிலானியின் வீட்டு வாசலுடன் திருப்பி அனுப்பப்படும் காட்சி எல்லா ஊடகங்களிலும் சந்தி சிரிக்கிறது. “உங்களோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, எங்கள் போராட்டத்தின் புனிதத்தன்மையைக் கெடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை” என்று முகத்தில் அடித்தாற்போல அவர்கள் கூறிய பதில், ஒருமைப்பாட்டு புரோக்கர்களை நிலைகுலைய வைக்கிறது.

எனினும், நம் கண்முன்னே நடந்து வரும் ஒரு மாபெரும் மக்கள் திரள் போராட்டத்தின் கம்பீரத்தை, அடிபணிய மறுக்கும் அம்மக்களின் வீரத்தை, பார்ப்பன பாசிசத்தை மண்டியிட வைத்து ஒரு முன்மாதிரியை உருவாக்கிக் காட்டியிருக்கும் அவர்களின் வரலாற்றுப் பங்களிப்பைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவோ, அங்கீகரிக்கும் பக்குவமோ, குற்றவுணர்வு கொள்ளும் இதயமோ இல்லாமல், இந்த அநீதியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்திய மக்கள். இதுதான் நாட்டுப்பற்று என்றால், அதைக் காறி உமிழ்வோம்!

இந்தியனே

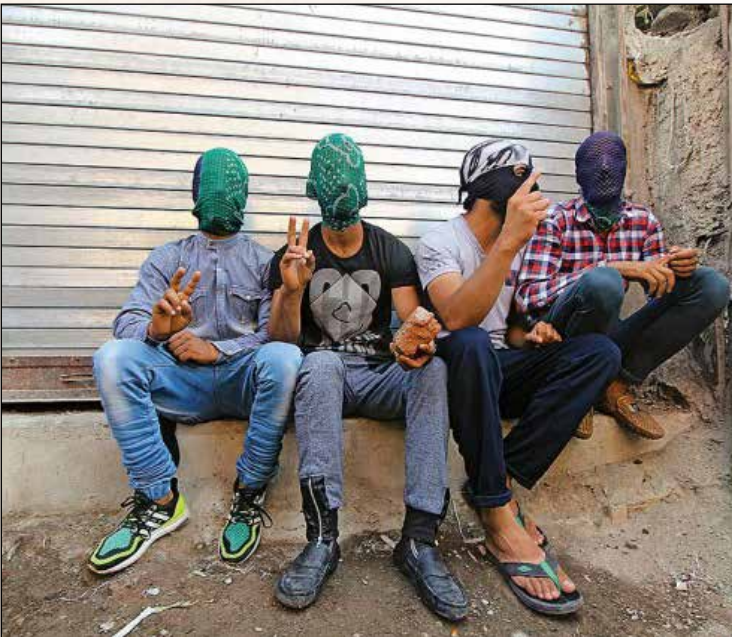
காஷ்மீரின் குரலைக் கேள்!

பெல்லட் குண்டுகளால் சல்லடைபோலத் துளைக் கப்பட்ட காஷ்மீர் இளைஞர்களின் முகங்கள், மோடி அரசின் கோரமான பாசிச முகத்தை உலகுக்கு அம்பல மாக்கியிருக்கின்றன. மாதக் கணக்கில் தொடரும் ஊரடங்கு உத்தரவையும் மீறி நடந்துவரும் இந்தப் போராட்டத்தில், அதிநவீன ஆயுதங்களுடன் நிற்கும் இந்தியப் படைக்கு எதிராக, காஷ்மீர் இளைஞர்கள் கையில் ஏந்தியிருப்பது - கல். ஆதி மனிதன் கண்டறிந்த முதல் ஆயுதம். இது காஷ்மீரின் புதிய கற்காலம்.

அதிநவீன ஆயுதங்களுடன் அணிவகுத்து நிற்கும் இந்தியப் படையைக் கற்களால் எதிர்கொண்டு வீழ்த்திவரும் இளைஞர்கள் சிலரை, களத்தில் நேர்காணல் செய்திருக்கிறார் “அவுட்லுக்” பத்திரிகையாளர் சவுகத் ஏமோட்டா. (அவுட்லுக், 12 செப், 2016). காஷ்மீர் மக்களின் மன உணர்வை ஒரு இலக்கியம்போலப் படம்பிடித்துக் காட்டும் அக்கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட தமிழாக்கத்தைக் கீழே தருகிறோம்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முகலாயர்கள் காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்திருந்த காலத்தில், ஸ்ரீநகரில் உள்ள குன்றின் மீது ஒரு கோட்டையைக் கட்டியிருந்தார்கள். கோட்டையிலிருந்து முகலாயப் படை சிப்பாய்கள் வெளியே வரும்போது, காஷ்மீரி இளைஞர்கள் கையில் கற்களுடன் ஸ்ரீநகரின் தெருக்களில் திடீரென்று தோன்றுவார்கள். அந்த சிப்பாய்களின் மீது கல்லெறிவார்கள். கல்லடி

“அவுட்லுக்” இதழுக்கு காஷ்மீர் மக்களின் போராட்ட நியாயம் குறித்து பேட்டியளித்த இளைஞர்கள்.

தாங்காத சிப்பாய்கள் பின்வாங்கி, கோட்டைக்குள் ஓடி ஒளிவார்கள். இப்படி முகலாய ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நின்ற அந்த இளைஞர்கள், திலாவார் (வீரநெஞ்சினர்) என்று மக்களால் கொண்டாடப்பட்டனர்.

நான்கு நூற்றாண்டுகள் கடந்துவிட்டன. தொன்மை வாய்ந்த அந்தக் கல், கோபம் கொண்ட இன்றைய காஷ்மீர் இளைஞர்களின் கையிலும் விருப்பத்துக்குரிய ஆயுதமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த முகலாயக் கோட்டையிலிருந்து கல்லெறி தூரத்திலிருக்கிறது ஸ்ரீநகரின் நவ்ஹட்டா என்ற பகுதி. காஷ்மீரிலேயே கல்லெறியும் போராட்டம் மிகத் தீவிரமாக நடந்துவரும் பகுதி இதுதான்.

கல்லெறியும் இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் படித்தவர்கள். நவீன தொழில்நுட்பத்தில் புழங்குபவர்கள். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் ஏன் இத்தனை வெறுப்பு? விடுதலை குறித்த அவர்களது கருத்து என்ன? தங்கள் உயிரையே பணயம் வைக்குமாறு அவர்களைத் தூண்டுவது எது? இந்தியப் படையினர் சொல்வதுபோல அவர்கள் கூலிக்குக் கல்லெறிபவர்களா? கடுமையான ஊரடங்கு உத்தரவு அமலில் இருந்த சூழலில், இந்தக் கேள்விகளுக்கு பதில் கேட்டு கல்லெறியும் இளைஞர்களைத் தேடிச் சென்றது அவுட்லுக் ஏடு. சந்தித்த நான்கு இளைஞர்களும் காமெராவின்முன் முகமூடியை அகற்ற மறுத்து விட்டனர். முழுப்பெயரை சொல்வதற்கும் மறுத்து விட்டனர்.

ஒரேவிதமான அனுபவ இழை அந்த இளைஞர்கள் அனைவரையும் இணைத்தது. எல்லோருமே இந்தியப் படையினரின் கையில் அடி, உதை, சித்திரவதைகளை அனுபவித்திருக்கின்றனர். அவமானப்படுத்தப்பட்டு, துன்புறுத்தப் பட்டிருக்கின்றனர். கல்லெறிவது என்பது இந்தியாவே

கல்லெறிவதற்கு யாரோ எங்களுக்குக் காசு கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்வது கீழ்த்தரமான அவதூறு. கேவலம், சில நூறு ரூபாய்களுக்காக எவனாவது குண்டடிபடுவானா? உண்மையைச் சொன்னால், எங்களைக் கொல்வதற்காகக் கூலி வாங்குபவர்கள் இந்தியப் படையினர்தான்.

- பரூக் (17), மாணவன்

வெளியேறு என்று சொல்லும் அரசியல் பிரகடனம் என்கிறார்கள் இந்த இளைஞர்கள்.

ஒரு நல்ல வேலை, சம்பளம் என்பதெல்லாம் இந்தப் பையன்களின் மனதில் இல்லை. பாகிஸ்தானும் பிரிவினைவாத அமைப்புகளும் காசு கொடுப்பதனால்தான் இளைஞர்கள் கல்லெறிகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டைக் கேட்டு அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். (பணம் கொடுக்கப்படுகிறது என்ற கூற்று அதிகாரிகளாலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை) தாங்கள் எறியும் கற்கள் காஷ்மீரிலிருந்து இந்தியாவை உடனே விரட்டிவிடும் என்றெல்லாம் அவர்கள் நம்பவில்லை. அது தோட்டாக்களையும், பெல்லட் குண்டுகளையும்தான் வரவழைக்குமென்றும் அதன் விளைவாகத் தங்களுக்கு கண்பார்வை போய்விடும் அல்லது உயிரே போய்விடும் என்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாமலும் இல்லை.

சில பத்திரிகைகள் இந்த இளைஞர்கள் எல்லோரும் இசுலாமிய தீவிரவாதிகள் என்ற தோற்றத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றன. ஆனால், இந்த இளைஞர்களைப் போராட்டத்துக்கு வரவழைத்திருப்பது இசுலாம் அல்ல. அவர்களது முகமூடிகளில் பாக். ஆதரவு முழக்கங்கள் கிறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் பாக். ஆதரவு முழக்கங்களை எழுப்பி யிருக்கிறார்கள். ஒருவர் ஐ.எஸ்.ஐ.எஸ். கொடியைக்கூட உயர்த்திக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனால், எந்த ஒரு இளைஞரும் இசுலாம் என்ற சொல்லையோ, காஷ்மீரை இசுலாமியமயமாக்குவது பற்றியோ எங்களிடம் தவறிக்கூடப் பேசவில்லை.

இனி அவர்களுடைய கதையை அவர்களுடைய சொற்களிலேயே கேட்போம்.

ஃபரூக், வயது-17, மாணவன்:

எனக்கு மூன்று சகோதரிகள். அப்பாவுக்கு வயதாதிவிட்டது. குடும்பம் என்னை நம்பித்தான்

இருக்கிறது. நான் போலீசின் பார்வைக்குள் வந்துவிட்டேன் என்று எனக்குத் தெரியும். இன்றோ நாளையோ நான் கைது செய்யப்படுவேன், அல்லது கொல்லப்படுவேன். கைது செய்யப்பட்டால் என்னை விடுவிப்பதற்கு உள்ளூர் போலீசு அதிகாரியிடம் என் அப்பாவும், சகோதரிகளும் கஞ்சு வேண்டியிருக்கும், இலஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாமலில்லை.

படையினர் மீது கல்லை எறியும்போது நான் கொல்லப்படுவேன் என்று தெரிந்துதான் செய்கிறேன். கைது அல்லது மரணம் குறித்து எனக்கு பயம் வரவில்லையே. முன்னர் என் குடும்பத்தினர் என்னைத் தடுப்பார்கள். இப்போதெல்லாம் அவர்களும் தடுப்பதில்லை. மரணம் என்பதை இவ்வளவு பக்கத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சூழ்நிலையில், வாழ்வது என்பதற்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடுகிறது இல்லையா?

கடந்த 50 நாட்களில் ஒருநாள்கூட நான் இரவு வீட்டில் தங்கவில்லை. பெற்றோரும் சகோதரிகளும் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென ஏங்குகிறார்கள். என்ன செய்வது, விடுதலை என்பது எளிதாக கிடைப்பதில்லையே! 2010 போராட்டத்தின்போது என் நண்பர்கள் பலரை நான் இழந்திருக்கிறேன். அப்போது எனக்கு வயது 11. இந்த ஆண்டு என் கண்முன்னே யாசிர் என்ற பையன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். இதையெல்லாம் நேருக்குநேர் பார்க்கிறோம். போராடுவதற்கு எங்களை வேறு யாராவது ஒருவர் தூண்ட வேண்டுமா என்ன?

கல்லெறிவதற்கு யாரோ எங்களுக்குக் காசு கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்வது கீழ்த்தரமான அவதூறு. கேவலம், சில நூறு ரூபாய்களுக்காக எவனாவது குண்டடிபடுவானா? உண்மையைச் சொன்னால், எங்களைக் கொல்வதற்காக கூலி வாங்குபவர்கள் இந்தியப் படையினர்தான். கடைசி

அனைத்துக் கட்சிக் குழுவோடு வந்த சி.பி.எம்.இன் பொதுச் செயலர் சீத்தாராம் யெச்சூரியும் சி.பி.ஐ.இன் டி.ராஜாவும், ஹூரியத் மாநாட்டுக் கட்சித் தலைவர்களுள் ஒருவரான சயீத் அலி ஷா கீலானியைச் சந்திப்பதற்காக, தாழிட்டுக் கிடக்கும் அவர் வீட்டு வாசல்கதவின் அருகே கால்கடுக்க காத்து நின்ற பிறரும், அவர்களை கீலானி சந்திக்க மறுத்துவிட்டார்.

இந்தியச் சிப்பாய் இங்கிருந்து வெளியேறும்வரை இந்த இயக்கம் ஓயாது. நான் காஷ்மீர் விடுதலையைக் கண்ணால் பார்க்காமலேயே செத்துவிடலாம். ஆனால் இன்று இந்த இயக்கத்தை உயிர்த்துடிப்புடன் வைத்திருப்பது எங்கள் ஒவ்வொருவரின் கடமை.

பஷீர், வயது-19, சேல்ஸ்மேன்:

கல்லெறிவது என்பது கிரிக்கெட் அல்ல. துப்பாக்கியைக் கையில் எடுக்கும் போராளிக்கும் எங்களுக்கும் பெரிய வேறுபாடு இல்லை. இந்தியாவுக்கு எதிரான போராட்டத்தின் இன்னொரு வடிவம் இது. பாலஸ்தீனத்தில் கல்லெறியும் போராட்டம் நடத்துபவர்களை யூதர்கள் (இசுரேல்அரசு) 20 ஆண்டு சிறை வைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்படி ஒரு கொடுங்கோல் சட்டத்தைக் காஷ்மீரிலும் கொண்டுவருவார்கள். ஆனால் அவையெல்லாம் எங்களைக் கல்லைப்போல மென்மேலும் இறுகச் செய்வதற்குத்தான் பயன்படும்.

பாகிஸ்தான் தலைக்கு 500 ரூபாய் தருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். ஐநூறு ரூபாய்க்காக நான் உயிரைக் கொடுப்பேன் என்றா நினைக்கிறீர்கள்? உயிர் என்ன அவ்வளவு மலிவா? போலீசு மீது கல்லெறிந்தால் என்ன நடக்கும்? சித்திரவதை, சிறை, குடும்பத்துக்கு நிரந்தரமாக போலீசு துன்புறுத்தல்! வெறும் 500 ரூபாய்க்காக எவ்வளவு இதையெல்லாம் வரவழைத்துக் கொள்வானா?

கண்ணீர்ப் புகைகுண்டிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள கண் இமைகளில் பற்பசையைத் தேய்த்துக் கொள்கிறோம். நாக்குக்கு அடியில் உப்பை வைத்துக் கொள்கிறோம். அமைதியான போராட்டத்தை அவர்கள் துப்பாக்கி குண்டுகளால் ஒடுக்கும்போது எங்களுக்கு வேறு என்னவழி இருக்கிறது? நாங்கள் சொல்ல விரும்புவதை இந்தக் கற்களின் மூலமாகத்தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அமைதியான போராட்டத்தை அவர்கள் துப்பாக்கி குண்டுகளால் ஒடுக்கும்போது எங்களுக்கு வேறு என்ன வழி இருக்கிறது? நாங்கள் சொல்ல விரும்புவதை இந்தக் கற்களின் மூலமாகத்தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

**- பஷீர் (19),
விற்பனைப் பிரதிநிதி**

2008-இல் அமர்நாத் கோயிலுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டதை எதிர்த்த போராட்டத்தின் போதுதான் நான் முதன்முதலாகக் கல்லைக் கையில் எடுத்தேன். அன்று நான் ஒரு சிறுவன். அன்றிலிருந்து இந்தியாவுக்கு எதிரான எனது வெறுப்பு மென்மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. 2008-இலும் 2010-இலும் நடந்ததைப்போல, தலைமை எங்களை விலைபேசிவிடக் கூடாதே என்பதுதான் என் கவலை.

உங்களுக்குத் தெரியுமா? என் சகோதரன் போலீசில்வேலை பார்க்கிறான். ஆனால், என்னைப் பொருத்தவரை ஒரு சி.ஆர்.பி.எப். சிப்பாய்க்கும் அவனுக்கும் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது. இரண்டு பேரும் இந்தியாவின் ஆட்கள். இந்தியா எங்களை ஏறி மிதிக்கிறது என்பதை அவனும் ஒப்புக்கொள்கிறான். ஆனால் அந்தப் பக்கம் நிற்பது என்று அவன் முடிவு செய்து விட்டான். சில நேரங்களில் எங்களுக்குள் பேச்சு தடித்து கைகலப்பாகிவிடும். ஒருவிதத்தில், இந்தியாவை எதிர்த்து நான் வீட்டிலும் போராடுகிறேன். வெளியிலும் போராடுகிறேன்.

வாமிக், வயது-15, மாணவன்

சமீபத்தில் என் அடிவயிற்றில் குண்டு பாய்ந்துவிட்டது. என்னைக் கொலை செய்வது என்ற முடிவுடன் மிகவும் பக்கத்திலிருந்து ஒரு போலீசுக்காரன் சுட்டான். அல்லாவின் அருளால் நான் விரைவில் குணமடைந்துவிட்டேன். “போராட்டத்துக்கு போகாதே” என்று அப்பாவும் அம்மாவும் என்னிடம் கெஞ்சுகிறார்கள். நான் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டேன், “நான் தியாகியாக விரும்புகிறேன்.”

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் என் நண்பன் இரஃபானைச் சுட்டுக் கொன்றார்கள். அவனுக்கு வயது 18. அவன்மேல் ஸ்ரீநகரின் எல்லா போலீசு ஸ்டேசனிலும் சேர்த்து மொத்தம் 21

பாகிஸ்தானும் ஹூரியத்தும் எங்களுக்குப் பணம் கொடுப்பதாக சொல்கிறார்களே, அது நகைப்புக்குரிய குற்றச்சாட்டு. உண்மையைச் சொன்னால், இந்த கல்லெறியும் போராட்டம் பல அரசியல்வாதிகளின் திட்டத்தில் மண்ணைப் போட்டிருக்கிறது. போராட்டம் உயிரோடு இருக்கும் வரை இவர்களால் எங்கள் மீது எந்த ஒப்பந்தத்தையும் திணிக்க முடியாது.

- வாமிக் (15), மாணவன்

அரசுப் படையினரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட பிறகு காணாமல் போனதாக அறிவிக்கப்பட்டவர்களின் புகைப்படங்களின் அருகே கதறி அழும் தாய். (கோப்புப் படம்)

எப்.ஐ.ஆர்.கள் இருந்தன. அவனுக்கு ஒரு விதவைத் தாய், திருமண வயதில் இரண்டு சகோதரிகள். அவர்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற கவலை இல்லாதிருந்தால், அவன் என்றைக்கோ போராளி இயக்கத்தில் சேர்ந்திருப்பான்.

எனக்கு துப்பாக்கி கிடைக்கவில்லை. அதனால் கல்லை எடுக்கிறேன். எங்களுடைய கற்கள் இந்தியப் படையினரை விரக்தியடையச் செய்துவிட்டன. அதனால்தான் தங்களிடைய கைக்கூலிகளை எங்களுக்குள் ஊடுருவ வைத்திருக்கிறார்கள்.

2010 போராட்டத்தின்போது கூலிக்கு மாறடிக்கும் பி.டி.பி. (மெகபூபா) கட்சியினர் எங்களோடு சேர்ந்துகொண்டு கல்லெறிந்தார்கள். இப்போது 2016-இல் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சிக்காரர்கள் சிலபேர் ஊடுருவியிருக்கிறார்கள். இந்த “போஸ்ட்பெய்டு, பிரீபெய்டு கூலிப் படையினர்” காசு வாங்கிக்கொண்டு கல்லெறிகிறார்கள் என்று சொல்லட்டும். நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

பாகிஸ்தானும் ஹூரியத்தும் எங்களுக்குப் பணம் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்களே, அது நகைப்புக்குரிய குற்றச்சாட்டு. உண்மையைச் சொன்னால், இந்தக் கல்லெறியும் போராட்டம் பல அரசியல்வாதிகளின் திட்டத்தில் மண்ணைப் போட்டிருக்கிறது. போராட்டம் உயிரோடு இருக்கும்வரை இவர்களால் எங்கள் மீது எந்த ஒப்பந்தத்தையும் திணிக்க முடியாது. இது அவர்களுக்கும் தெரியும். என்னையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் எந்த ஹூரியத் தலைவரையும் நேரில் பார்த்ததுகூட இல்லை. என்னுடைய இரண்டு தாய் மாமன்கள் போலீசில் இருந்தார்கள். அதில் ஒருவரிடம் பேசியே ராஜினாமா செய்ய வைத்திருக்கிறேன்.

எதிர்விளைவுகளைச் சொல்லி சிலர் பயம் காட்டுகிறார்கள். நாங்கள் எல்லாவற்றையும்

பார்த்துவிட்டோம். காயத்துக்கு கட்டுப் போடுவதற்காகக்கூட நான் பகல் நேரத்தில் நடமாட முடியாது. இதுதான் இங்கே நிலைமை. எதிரிகளுக்கு நான் சொல்கிறேன். “கல்லெறியும் போராட்டத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்றால், கல்லெறியும் இளைஞர்கள் அத்தனை பேரையும் நீங்கள் கொல்ல வேண்டும். இந்தியப் படையினரால் அநாதைகளைக்கப்பட்ட சிறுவர்கள் மட்டும் இங்கே 50,000 பேர் இருக்கிறார்கள். நினைவிருக்கட்டும்!”

ரயான், வயது-15, மாணவன்:

கல்லெறிந்தே இந்தியாவை விரட்டிவிட முடியாது என்பது எனக்கும் தெரியும். “நீங்கள் எங்கள் நிலத்தை ஆள முடியும், எங்கள் மனத்தை ஒருபோதும் ஆள முடியாது” என்று இந்தியாவுக்கு நாங்கள் சொல்ல விரும்புகிறோம். ஒரு எட்டு வயதுச் சிறுவனை அடித்தே கொல்லும் காட்சியைக் கண்ணால் பார்த்த பிறகு, எப்படி உங்களால் சாதாரணமாகச் சிந்திக்க முடியும்? 1990களைப்போல இன்று துப்பாக்கிகள் எளிதாக கிடைத்தால், இன்று ஒரு மக்கள்திரள் ஆயுதப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும். அன்று நடைபெற்றதைவிட வலிமையாக நடக்கும். அதில் முதல் ஆளாக நான் சேர்ந்திருப்பேன்.

காஷ்மீர் அரசியல் தலைவர்கள் அமைதியான முறையில்தான் பிரச்சினையை தீர்க்க முயன்றார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் நாங்கள் ஏமாற்றப் பட்டோம். டெல்லியை நம்பியது எங்கள் தலைவர்கள் செய்த தவறு. டெல்லி எங்களை எந்த அளவு அடக்க முயல்கிறதோ, அந்த அளவு அதற்கு எதிரான ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கிளம்பும். விடுதலை என்பது தொலைவில் இருக்கலாம். ஆனால் எதிர்ப்புணர்வு என்பது எங்கள் இரத்தத்திலேயே இருக்கிறது. நாங்கள் நிறுத்த மாட்டோம்.

காவிரி: தேசிய ஒருமைப் 'பாடடை' நிறுத்தும்!

மத்திய அரசும் உச்சநீதி மன்றமும் தமிழகத்தின் மீது செலுத்திவரும் ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்துக்குத் தமிழகம் கட்டுப்பட மறுக்க வேண்டிய தேவையும் அவசியமும் எழுந்துவிட்டதை காவிரி விவகாரம் உணர்த்துகிறது.

காவிரியிலிருந்து தமிழகத்திற்கு நாளொன்றுக்கு விநாடிக்கு 15,000 கன அடி வீதம் அடுத்த பத்து நாட்களுக்குத் (13 டி.எம்.சி.) தண்ணீரைத் திறந்துவிடுமென்று செப்.5 அன்று உத்தரவிட்டிருந்த உச்சநீதி மன்றம், அதனை நாளொன்றுக்கு விநாடிக்கு 12,000 கன அடி வீதம் செப். 20 வரை தண்ணீரைத் திறந்துவிட வேண்டும் என மாற்றி செப்.12 அன்று உத்தரவிட்டது. இந்த மாற்றத்தால் முந்தைய உத்தரவைக் காட்டிலும் 3 டி.எம்.சி. தண்ணீர் அதிகமாகக் கிடைக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. "அனுகூல சத்ரு" எனக் கூறுவார்களே, அது போல, தமிழகத்திற்கு நன்மை செய்வது போலத் தோன்றும் இந்த உத்தரவுகள் உண்மையில் கர்நாடகா அரசிற்குச் சாதகமானவையே.

செப்.5 அன்று அளித்த உத்தரவிலேயே தமிழகத்துக்கு கர்நாடகம் தரவேண்டிய தண்ணீரின் அளவு என்ன என்பதைத் தீர்மானிக்க காவிரி கண்காணிப்புக் குழுவை அணுகுமாறும் உச்சநீதி மன்றம் கூறியிருந்தது. அதன்படி செப். 12 அன்று மைய அரசின் நீர்வளத்துறை செயலாளர் தலைமையில் காவிரி கண்காணிப்புக் குழு கூடினாலும், அக்கூட்டத்தில் எந்த முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. செப். 20 அன்று மீண்டும் உச்சநீதி மன்றத்தின் முன் இப்பிரச்சினை வருமென்பதால், செப். 19 க்குக் கூட்டத்தை ஒத்தி வைத்திருக்கிறது. ஆண்டுக் கணக்கில் இழுத்தடிக்கப்பட்ட இப்பிரச்சினையில் நடுவர் மன்றம் ஒரு தீர்ப்பை வழங்கிய பின்னரும், அது அமல்படுத்தப்படாததால், அன்றாடம் சோற்றுக்குக் கையேந்தி நிற்கும்

பிச்சைக்காரனின் நிலைக்குத் தமிழகம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

காவிரி நீரை நம்பித்தான் தமிழகத்தில் 24.5 இலட்சம் ஏக்கரில் விவசாயம் நடைபெறுகிறது. காவிரி நீர்தான் தமிழகத்தின் 19 மாவட்டங்களுக்குக் குடிநீர் ஆதாரமாக உள்ளது. டெல்டா மாவட்டங்களில் 15 இலட்சம் ஏக்கரில் பயிரிடப்படும் சம்பா பயிரை நம்பி 40 இலட்சம் விவசாயிகள் உள்ளனர். ஆனால், டெல்டா மாவட்டங்களில் கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக குறுவை சாகுபடியே நடைபெறவில்லை. சம்பா பயிருக்குக்கூடத் தண்ணீர் கிடைக்காது என்ற நிலை இந்த ஆண்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மழைப்பொழிவு குறைவாக இருக்கும் காலங்களில் நீரைப் பகிர்தல் குறித்து நடுவர் மன்றம் தனது இறுதித் தீர்ப்பில் கூறாமல் இல்லை. சராசரி மழைப் பொழிவு உள்ள காலத்தில், ஜூன், ஜூலை, ஆகஸ்டு மாதங்களில் தமிழகத்திற்கு 94 டி.எம்.சி. தண்ணீரும், மழைப் பொழிவு குறைவாக இருந்தால் அந்த மாதங்களில் 68 டி.எம்.சி. தண்ணீரும் வழங்க வேண்டும் என்பது தீர்ப்பு. தமிழகத்திற்கு இம்மாதங்களில் 33

வெறும் 13 டி.எம்.சி. தண்ணீரைத் திறந்துவிடக் கூறிய உச்சநீதி மன்றத்தின் உத்தரவைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து, கன்னட இன வெறியர்கள் பெங்களூருவில் நடத்திய வன்முறை வெறியாட்டங்கள்.

காவிரியில் தண்ணீர் திறந்துவிட மறுக்கும் கர்நாடக முதல்வர் சித்தராமையாவின் உருவபொம்மை எரித்து, தஞ்சாவூர் நகரில் நடந்த போராட்டம்.

டி.எம்.சி. தண்ணீரைத் திறந்துவிட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறது, கர்நாடகா. மழைப்பொழிவு குறைவு என வைத்துக்கொண்டாலும், தமிழகத்திற்கு இன்னும் 35 டி.எம்.சி. தண்ணீர் கிடைக்க வேண்டும். ஆனால், உச்சநீதி மன்றம் உத்தரவிட்டிருப்பது வெறும் 13 முதல் 16 டி.எம்.சி.தான்.

கர்நாடகாவில் ஜூன் 1 தொடங்கி ஆகஸ்டு 17 முடிய 448 மி.மீ. அளவிற்கு மழை பொழிந்திருக்கிறது. இது சராசரி மழை பொழிவைவிட 10 மி.மீ.தான் குறைவு. கர்நாடகாவில் காவிரியின் குறுக்கே கட்டப்பட்டுள்ள நான்கு அணைகளிலும் 57 டி.எம்.சி. தண்ணீர் இருப்பதாக அம்மாநில அரசு அதிகாரிகளே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். கர்நாடக அரசின் சார்பில் உச்சநீதி மன்றத்தில் வாதிட்ட ஃபாலி நாரிமன் கர்நாடக அணைகளில் 80 டி.எம்.சி. தண்ணீர் இருப்பதாக விசாரணையின் போது தெரிவித்திருக்கிறார். இவையன்றி, கர்நாடக அரசு அமைத்துள்ள காவிரி நீராவாரி நிகம் 430 ஏரிகளில் காவிரி நீர் நிரப்பும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி வருகிறது. குறிப்பாக, கபினி அணைக்கு மேற்கே 20 டி.எம்.சி. கொள்ளளவு கொண்ட ஏரி இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார், அனைத்து விவசாயிகள் சங்கக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் பி.ஆர்.பாண்டியன்.

நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பு அமல்படுத்தப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, இத்தகைய மோசடிகளும் திட்டமிட்டே கண்டுகொள்ளாமல் விடப்படுகின்றன. செப். 12 அன்று கூடிய மத்திய அரசின் நீர்வளத்துறை செயலாளர் சசி சங்கர் தலைமையிலான கண்காணிப்புக் குழு, கூட்டத்தை ஒத்தி வைப்பதற்குக் கீழ்க்கண்டவாறு காரணம் கூறியிருக்கிறது:

நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பின்படி தமிழகத்துக்கு இன்னும் தரவேண்டியிருக்கும் நீரின் அளவு என்ன என்பதை தீர்மானிக்க வேண்டுமானால், கடந்த 29 ஆண்டுகளில் பெய்த மழை குறித்த விவரம், காவிரியிலிருந்து நான்கு மாநிலங்களும் பெற்ற

சட்டத்தின் ஆட்சியை அமல்படுத்த முடியாது என்பதைக் கன்னட வெறியர்கள், தமிழகப் பேருந்துகளைக் கொளுத்துவதன் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். அடுக்கடுக்காக வழக்குகளைப் போட்டு இழுத்தடிப்பதன் மூலம் கர்நாடக அரசும் இதைத்தான் சொல்கிறது. நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பை அமல்படுத்த வைக்க வேண்டிய மோடி அரசு, தனது மவுனத்தின் மூலம் கூறவரும் கருத்தும் இதுதான்.

நீரின் விவரம், அதனைப் பயன்படுத்திய விவரம், முறைகேடாக நீரை எடுத்தது குறித்த குற்றச்சாட்டுகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் பரிசீலித்துதான் முடிவு செய்ய முடியும். அதற்கு நேரம் போதாது. அத்துடன் திறந்து விட்டதாக கர்நாடகம் சொல்கின்ற நீரின் அளவும், தங்களுக்கு வந்து சேர்ந்ததாக தமிழகம் சொல்கின்ற நீரின் அளவும் வேறுபடுகின்றன. எனவே இவை குறித்த தரவுகளை திரட்டுவதற்கு அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அளவுகோல்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நீர்வரத்தின் அடிப்படையில்தான் நடுவர் மன்றம் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. எனவே, காவிரிக்கான நீர் வரத்தின் அளவு என்ன என்பதைத் திரட்டுவதற்கான ஒரு வலைப்பின்னலையும் உருவாக்க வேண்டியிருக்கிறது.

தீர்ப்பை எந்தக் காலத்திலும் அமல்படுத்தாமல் இருப்பதற்குச் சொல்லப்படும் காரணங்களே இவை. உலகத்திலேயே முதன்முறையாக நதி நீர்ச்சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளை இப்போதுதான் உருவாக்க இருப்பது போன்ற தோரணையில் கூறப்பட்டிருக்கும் மேற்கண்ட கருத்தின் பொருள், நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பை எந்தக் காலத்திலும் அமல்படுத்த முடியாது என்பதுதான். காவிரி மேலாண்மை வாரியம் ஒருவேளை அமைக்கப்பட்டு விட்டாலும், அதன் முடிவுகளுக்கும் இதே கதிதான் நேரும்.

சட்டத்தின் ஆட்சியை அமல்படுத்த முடியாது என்பதைக் கன்னட வெறியர்கள், தமிழகப் பேருந்துகளை, சரக்குந்துகளைக் கொளுத்துவதன் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். அடுக்கடுக்காக வழக்குகளைப் போட்டு இழுத்தடிப்பதன் மூலம் கர்நாடக அரசும் இதைத்தான் சொல்கிறது. நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பை மாநில அரசு அமலாக்க மறுக்கும்போது, அதனை அமல்படுத்த வைக்க வேண்டிய மோடி அரசு, தனது மவுனத்தின் மூலம் கூறவரும் கருத்தும் இதுதான்.

இந்தியாவில் மற்ற மாநிலங்களுக்கிடையிலான நதிநீர்ப் பிரச்சினைகள் தீர்ப்பதற்கு கடைப்பிடிக்கப்படும் அணுகுமுறைக்கும், காவிரிப் பிரச்சினையில் மைய அரசு கடைப்பிடிக்கும் அணுகுமுறைக்கும் வேறுபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. காங்கிரசு பா.ஜ.க., கட்சிகளுக்கு ஆட்சியைப் பிடிக்கின்ற வாய்ப்பு கர்நாடகத்தில் இருப்பதும், தமிழகத்தில் இல்லாதிருப்பதும் தான் தமிழகத்துக்கு எதிரான இந்த ஓரவஞ்சனைக்கு காரணம் என்று இதற்கு ஒரு விளக்கம் சொல்லப்படுகிறது. இது மிகவும் மேலோட்டமானது. இந்த தேசியக் கட்சிகள் தமிழகத்தில் செல்வாக்கு பெற இயலாமலிருப்பதற்குக் காரணமான, ஆரிய பார்ப்பன எதிர்ப்பு, இந்தி சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு உள்ளிட்ட திராவிட இயக்கம் சார்ந்த கருத்தியல்கள் மீது இவர்கள் கொண்டிருக்கும் காழ்ப்புதான், இவர்களுடைய தமிழ் வெறுப்புக்கு மிக முக்கியமான காரணம். இத்துடன் காவிரி டெல்டா மாவட்டங்களின் அடியில் கொட்டிக் கிடக்கும் பல்லாயிரம் கோடி மதிப்பு கொண்ட நிலக்கரியையும், மீத்தேனையும் கைப்பற்றும் ஆளும் வர்க்கங்களின் நோக்கமும், விவசாயத்தின் அழிவைத் துரிதப்படுத்த விரும்பும் மத்திய, மாநில அரசுகளின் கொள்கையும் தமிழகம் வஞ்சிக்கப்படுவதற்குப் பின்னணியாக உள்ளன.

கர்நாடகத்தில் இப்போது நடைபெற்று வரும் சம்பவங்கள், சேதுக்கால்வாய் திட்டத்தை விரைவாக அமல்படுத்தக் கோரி நடத்தப்பட்ட முழு அடைப்புப் போராட்டத்தை நினைவுபடுத்துகின்றன. அன்றைய முழு அடைப்பை தி.மு.க. ஆட்சி ஆதரித்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள், தமிழகத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியைக் கொண்டுவரும்படி நடுவண் அரசுக்கு உத்தரவிடுவோம் என மிரட்டினார்கள். இதோ, காவிரியில் தண்ணீர் திறந்துவிடுமாறு உச்சநீதி மன்றம் உத்தரவிட்டதைக் கண்டித்து கர்நாடக அரசின் ஆதரவோடு அம்மாநிலத்தில் முழு அடைப்புப் போராட்டம் நடைபெறுகிறது. தமிழ்நாட்டுப் பேருந்துகளும் லாரிகளும் கொளுத்தப்படுகின்றன. உடனே நாளொன்றுக்கு 15,000 கன அடி என்பதை 12,000 ஆக நீதிமன்றம் மாற்றுகிறதேயன்றி, கர்நாடக அரசுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் எதுவும் இல்லை.

கூடங்குளம் அணு உலை தமிழகத்துக்கு விளைவிக்கக் கூடிய தீங்குக்கு எதிராக மக்கள் போராடிய போது, அந்த எதிர்ப்பை மீறி அணுஉலையைத் தமிழகத்தின் மீது திணித்தது உச்ச நீதிமன்றம். கர்நாடக அரசின் எதிர்ப்பை மீறி காவிரி மேலாண்மை வாரியத்தை அமைக்க உத்தரவிட மறுக்கும் உச்ச நீதிமன்றம், கெயில் வழக்கில் விவசாயிகளின் எதிர்ப்பை மீறி, விவசாய நிலங்களில் குழாய் பதிப்பதற்கு ஆதரவாகத் தீர்ப்பளிக்கிறது.

மருத்துவப் படிப்புக்கான தேசியத் தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வு தொடர்பான வழக்கு விசாரணை

தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பது நிபந்தனைக்குட்பட்ட ஒரு அரசியல் ஒப்பந்தம். பரஸ்பர நலனைப் பேணுதல் என்பதுதான் அதனின் அச்சாணி. காவிரி, பாலாறு, சிறுவாணி, முல்லைப் பெரியாறு ஆகிய ஆற்றுநீர் உரிமைகளில் தொடங்கி, கூடங்குளம், நீட் தேர்வு, கெயில் வரையிலான அனைத்திலும் அந்த அச்சாணியை இந்திய ஆளும் வர்க்கமே முறித்துவிட்டது. எனவே, இந்த ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்துக்கு தமிழகம் அடிபணிய வேண்டிய அவசியமில்லை.

முடியுமுன்பே, அத்தேர்வை எதிர்த்து வந்த தமிழகத்தின் மீது, அதனைத் திணித்து உத்தரவிடுகிறது. தமிழக அரசின் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உள்ள அதிஉயர் சிறப்பு மருத்துவப் படிப்புகளுக்கான சேர்க்கையில் தமிழக மாணவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டு வந்ததை ரத்து செய்கிறது. ஆனால், காவிரிப் பிரச்சினையில் தனது தீர்ப்பைக் கடுகளவும் மதிக்காமல் நடந்து கொள்ளும் கர்நாடக அரசுக்கு எதிராக எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் அறிவுரை கூறுகிறது உச்ச நீதிமன்றம்.

இவற்றுக்கும் மேலாக, மேகேதாட்டில் கர்நாடக அரசு புதிய அணை கட்ட முயலுவதைத் தடை செய்யக் கோரி தமிழக அரசு தொடர்ந்த வழக்கை 2016, ஜூலை 19 தொடங்கி தொடர்ச்சியாக விசாரிக்கப் போவதாக 2015, மார்ச் 28 அன்று அறிவித்த உச்சநீதி மன்றம், தற்பொழுது அந்த விசாரணையை அக்.12 க்குத் தள்ளிவைத்து விட்டதாக அறிவிக்கிறது. இந்த இழுத்தடிப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மேகேதாட்டுவில் அணை கட்டுவதற்கு 5,000 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருப்பதாக ஆணவத்தோடு அறிவிக்கிறார், கர்நாடக முதல்வர் சித்தராமையா.

தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பது நிபந்தனைக்குட்பட்ட ஒரு அரசியல் ஒப்பந்தம். அது ஒருவழிப் பாதையல்ல. பரஸ்பர நலனைப் பேணுதல் என்பதுதான் அதனின் அச்சாணி. காவிரி, பாலாறு, சிறுவாணி, முல்லைப் பெரியாறு ஆகிய ஆற்றுநீர் உரிமைகளில் தொடங்கி, கூடங்குளம், நீட் தேர்வு, கெயில் வரையிலான அனைத்திலும் அந்த அச்சாணியை இந்திய ஆளும் வர்க்கமே முறித்துவிட்டது. எனவே, இந்த ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்துக்கு தமிழகம் அடிபணிய வேண்டிய அவசியமில்லை.

தமிழக மக்கள் தமது உரிமையைத் தமிழக அரசின் வழியாக நிலைநாட்டிக் கொள்ள முடியாது. காவிரித் தாயென தனக்குத்தானே பட்டம் சூட்டிக்கொண்ட ஜெயலலிதா, டெல்டா மாவட்ட விவசாயிகளின் போராட்டங்கள் தீவிரமடைந்த பிறகுதான் கும்பகர்ண உறக்கம் கலைந்து எழுந்து 50 டி.எம்.சி. தண்ணீர் கேட்டு மனுச் செய்தார். கொள்ளையடித்துக் கல்லா

கட்டுவதைத் தவிர வேறு சிந்தனை இல்லாத இக்கும்பலிடம் மாநில உரிமை, விவசாயிகளின் நலன் போன்றவை குறித்த அக்கறை இருக்குமென எதிர்பார்ப்பது அறிவீனம்.

மத்திய அரசும் உச்ச நீதிமன்றமும் தமிழகத்தின் மீது செலுத்தி வரும் ஒரு தலைப்பட்சமான அதிகாரத்துக்கு நாம் கட்டுப்பட மறுப்பதன் மூலம்தான் உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ள முடியும். வட மாநிலங்களில் கிருஷ்ண ஜெயந்தியின் போது நடைபெறும் உறியடி விழாவில் குறிப்பிட்ட உயரத்துக்கு மேல் உறிகளைத் தொங்க விடக்கூடாது என்று பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. ஆனால், அதனை மதிக்க முடியாது என்று பகிரங்கமாக அறிவித்து விட்டுத்தான் இந்த ஆண்டு விழா நடத்தப்பட்டது. தமிழகத்தின் நிலை என்ன? வீர விளையாட்டு என்று சல்லிக்கட்டுக்காக மீசை முறுக்கும் வீரர்களுக்குக்கூட உச்சநீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பை மீறுகின்ற துணிவு இல்லை.

உச்சநீதி மன்ற உத்தரவை மீறி நடப்பதற்குத் தமிழக ஓட்டுக்கட்சிகள் தயங்கலாம். ஆனால், தமிழக மக்கள் அவைகளின் வழியொற்றி முடங்கிக் கிடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தியைத் திணிப்பதில் தீவிரமாக இருந்த வட இந்திய அரசியல்வாதிகளிடம், இந்தி இந்தியா வேண்டுமா, அல்லது முழு இந்தியா வேண்டுமா என்ற கேள்வியை இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் எழுப்பிய பின்னர்தான் அவர்களது திமிர் ஒடுங்கியது.

ஒரு தலைப்பட்சமான ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கட்டுப்பட மறுப்போம் என்ற முழுக்கம்தான் பிழைப்புவாதிகள் முதல் இரட்டை வேடம் போடும் தேசியக் கட்சிகள் வரையிலான அனைவரையும் அச்சம் கொள்ள வைக்கும்.

● அழகு

சதியும் சாதியும்

சதி வேறு, சாதி வேறு அல்ல. சதி என்பது சாதியத்துடன் இணைந்த பெண் அடிமைத்தனம். பார்ப்பனியத்தால் திணிக்கப்பட்ட பெண்ணடிமைத்தனம்.

அம்பேத்கர் பல்கலைக் கழகத்தின் (பிகார்) முன்னாள் துணைவேந்தர், ஏ.கே. பிஸ்வால் “அவுட்லுக்” இணையதளத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். சமீப காலமாக “பாரத் மாதா கி ஜெய்” என்ற முழுக்கத்தைக் காட்டி ஜே.என்.யு. மாணவர்கள் முதல் இசுலாமியர்கள் வரை அனைவரையும் மிரட்டி வரும் சங்க பரிவாரத்தின் அசிங்கமான பார்ப்பன இந்து மரபை இக்கட்டுரையில் அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பெண்ணையும் தாயையும் போற்றும் மரபு உலகத்தில் வேறெங்குமே இல்லையென்பது போலவும், இந்து பண்பாடு தாயின் மீது கொண்டிருக்கும் அளப்பரிய மதிப்பின் காரணமாகத்தான் பாரதத்தை பாரதமாதா என்று அழைப்பதாகவும் அளக்கிறார்கள் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்கள்.

“நமது தேசியத்தின் அடிப்படையே பாரதமாதா தான்.

மாதா என்பதை நீக்கிவிட்டால் பாரதம் என்பது ஒரு துண்டு நிலம்தான் என்று ஆகிவிடும்” என்ற பா.ஜ.க. தலைவர் தீனயாள் உபாத்யாயாவின் மேற்கோளையும், அவர் படத்தையும் பாரதமாதா படத்தையும் பள்ளி நோட்டுப் புத்தகங்களில் அச்சிட்டு விநியோகிக்கிறது குஜராத் மாநிலத்தின் பரோடா மாநகராட்சி. “பாரத் மாதா கி ஜெய்” என்று விண்ணப்பப் படிவத்தில் எழுத வில்லையென்றால் பள்ளியிலேயே சேர்க்க மாட்டோம் என்று அறிவித்திருக்கிறது குஜராத் மாநிலம்.

பெற்ற தாயைப் படுகொலை செய்வதைத் தமது பண்பாடாக வைத்துக் கொண்டே, தேசத்தைத் தனது தாயாக மதிப்பதாகப் பித்தலாட்டம் செய்யும் நாட்டை உலகில் வேறு எங்காவது காண முடியுமா என்பது இக்கட்டுரையில் அவர் எழுப்பியிருக்கும் கேள்வி. வந்தே மாதரம் முழுக்கமும்,

1980களின்இறுதியில்இந்துமதவெறிஅமைப்புகளின்ஒத்துழைப்போடுஉடன்கட்டை ஏற்றிக் கொல்லப்பட்ட ரூப் கன்வரைப் பெண் தெய்வமாக்கும் சித்திரம்.

பாரதமாதா படமும் பிறந்த வங்காளத்தில்தான் பெண்களை உடன்கட்டையேற்றும் பார்ப்பனப் பண்பாடு உச்சத்தில் இருந்தது.

1829-இல் பெண்டிங் பிரபுவால் தடை செய்யப்படும்வரை மதத்தின் பெயரால் பெண்களைக் கொலை செய்யும் 'சதி' என்ற 'உடன்கட்டையேற்றுதல்' புனிதமான மதப் பண்பாடாக இருந்தது. ஈவு இரக்கமில்லாமல் பெற்ற தாயையே உயிரோடு கொளுத்திய பிள்ளைகள், தமது நடவடிக்கையைப் பெருமையாகப் பறைசாற்றிக் கொண்டார்கள். தாயை உயிருடன் கொளுத்திய அந்த மைந்தர்களை அச்சமுகம் மதிப்புக்குரியவர்களாக கருதியது.

தாய் நாடு சொர்க்கத்தைவிட உயர்ந்தது என்று இன்றைக்கு பீற்றுகிறார்களே, தாய், தாய்நாடு என்ற சொற்களை உச்சரிப்பதற்குக்கூட இவர்களுக்கு அருகதை உண்டா? என்று கேட்கும் பிஸ்வாஸ், அன்று நடந்த அந்தக் கொடுமையை சில வரலாற்றுப் பதிவுகள் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இது அக்கட்டுரையின் சற்றே சுருக்கப்பட்ட மொழியாக்கம்.

ஈமார் 3000 முதல் 4000 ரூபாய் வரையிலான சொத்துக்கு வாரிசான ஒரு நடுத்தர வயது பார்ப்பன விதவையை அவளது கணவனின் உடலுடன் சேர்த்துக் கட்டி சிதையில் வைத்து எரித்தார்கள், அவளுடைய மைத்துனர்கள். பிறகு இது குறித்து புகார் செய்யப்பட்டு வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது. அன்றைய நீதிமன்றம், இந்தக் கொலை சட்டத்தால் தடை செய்யப்படவில்லை என்று கூறி அவர்களை விடுவித்தது. 1829-இல் பெண்டிங் பிரபு உடன்கட்டையேற்றுதலை குற்றமாக்கி சட்டம் இயற்றும் வரை வங்காளத்தில் இதுதான் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பெண் கொல்லப்பட்டிருக்காவிட்டால், 'தயாபாகா' என்ற முறைப்படி கணவனின் பெரும்

சொத்துகள் அவளைச் சேர்ந்திருக்கும். எனவே, அது முழுக்க முழுக்க சொத்தை அபகரிப்பதற்காக நடந்த கொலை.

ஆயினும் என்ன? ஒரு இந்துவை அவன் மூளைக்குள் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் சாத்திரங்கள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. சப்தரிஷிகளில் ஒருவரும், ரிக் வேதத்தைத் தொகுத்தவர் என்று கூறப்படுபவருமான அங்கிர முனிவர், சதியை போற்றி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

“மனித உடலில் மூன்று கோடியே ஐம்பது லட்சம் உரோமங்கள் உள்ளன. கணவனுடன் உடன்கட்டையேறும் பெண் அத்தனை ஆண்டுகள் சொர்க்கத்தில் வாழ்வாள். கணவனுடன் சிதையில் மரிக்கும் பெண், அவளது தாயின் குடும்பத்தையும் தந்தையையும் கணவனையும் புனிதப்படுத்துகிறாள். அவளுடைய கணவன்,

ஒரு பிராமணனைக் கொன்ற கொலைகாரனாகவோ, நன்றி கொன்றவனாகவோ, நண்பனைக் கொன்றவனாகவோ இருந்தாலும் உடன்கட்டையேறும் மனைவி அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கி விடுகிறாள்.”

பரிதாபத்துக்குரிய அந்தப் பெண்ணைக் கொலை செய்யும்பொருட்டு, கணவனின் குடும்பம் முதல் தாய், தந்தை உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் சொர்க்கம் குறித்து ஆசை காட்டப்படுகிறது.

உறவினர்கள் மட்டுமல்ல, சுடுகாட்டுக்கு வந்த அத்தனை பேரும் இந்தப் படுகொலை நடவடிக்கையில் பங்கேற்கிறார்கள். சிதையைச் சுற்றி நிற்பவர்கள் அந்தப் பெண்ணின் மீது விறகுகளையும் வெண்ணையையும் வீசுகிறார்கள். ஏனென்றால் அவ்வாறு வீசுபவர்கள் ஒரு கோடி அசுவமேத யாகம் செய்த புண்ணியத்தைப் பெறுவார்கள் என்று ஆசை காட்டுகின்றன பார்ப்பன சாத்திரங்கள்.

இதன் காரணமாகத்தான் 1987-இல் ரூப் கன்வார் என்ற இளம் பெண் ராஜஸ்தானில் உடன்கட்டை ஏற்றப்பட்ட சம்பவத்தைக் கண்டு கணிமான இந்தியர்கள் வெட்கப்பட்டு தலை குனியவில்லை, கூனிக்குறுகவுமில்லை என்று கூறும் பிஸ்வாஸ், பிரம்ம புராணம் கூறும் சதி பற்றிய இன்னொரு வெறுக்கத்தக்க வழிகாட்டுதலை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“ஒருவேளை வெளிநாடு சென்ற கணவன் அங்கேயே இறக்க நேர்ந்தால், அவனுடைய மனைவி கணவனின் செருப்புகளையோ அல்லது அவளது உடைகளில் ஒன்றையோ தனது மார்புடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு தீப்புகுந்து விட வேண்டும்” என்கிறது பிரம்ம புராணம். இப்படி ஒரு பெண் உடன்கட்டை ஏறிய சம்பவத்தை வங்காளம் பெருமையானதொரு நிகழ்வாக கொண்டாடியும் இருக்கிறது.

1796-ஆம் ஆண்டு, கல்கத்தாவிலிருந்து சுமார் 20 மைல் தொலைவிலிருந்து மஜில்பூர் என்ற கிராமத்தில், தாய் ஒருத்திக்கு அவளது மகன் செய்த கொடுமை அழிக்க முடியாதவொரு அவமானம்.

வார்ட் என்ற ஆங்கில அதிகாரி தான் கண்ணால் கண்ட காட்சியை கீழ்க்கண்டவாறு விவரிக்கிறார்.

பஞ்சா ராம் என்ற பார்ப்பனன் இறந்து விட்டான். மனைவி உடன்கட்டையேறத் தயாராகிவிட்டாள். மந்திரச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்த பின்னர் சிதையுடன் சேர்த்து அவளைக் கட்டி வைத்துத் தீ மூட்டினார்கள். அப்போது இரவு நேரம். மழை பெய்யத் தொடங்கியது. தீ எரியத் தொடங்கியவுடன், பிணத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு மெல்ல ஊர்ந்து வெளியேறி புதர்களுக்குள் ஒளிந்து கொண்டாள் அந்தப் பெண். சுற்றி நின்றவர்கள் சிதையில் ஒரு உடல்தான் இருக்கிறது என்பதை சிறிது நேரத்தில் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். உறவினர்கள் கத்தினார்கள். அந்தப் பெண்ணைத் தேடினார்கள். மகன் அவளைக் கண்டுபிடித்து தரதரவென்று இழுத்தான். உடன்கட்டை ஏறிவிடு; அல்லது தண்ணீரில் முக்கிக் கொல்வோம், அல்லது தூக்கில் தொங்கவிடுவோம் என்றான் மகன். அவளோ பெற்ற மகனிடம் தன்னை விட்டுவிடுமாறு மன்றாடினாள். கொடூரமான முறையில் என்னை சாகடிக்காதே என்று கெஞ்சினாள். பயனில்லை. நீ சாகவில்லை என்றால் என்னை சாதியிலிருந்து விலக்கி விடுவார்கள். எனவே நான் சாக வேண்டும். அல்லது நீ சாகவேண்டும் என்றான் மகன். அவள் உடன்கட்டையேற சம்மதிக்கவில்லை. கடைசியில் அவளுடைய மகனும் உடன் இருந்தவர்களும் சேர்ந்து அவளுடைய கையையும் காலையும் கட்டி நெருப்பில் தூக்கி வீசினார்கள்.

கருணை காட்டும்படி தனது மகனிடம் கெஞ்சும் தாயை எண்ணிப்பாருங்கள். கொஞ்சம் கூட அசைந்து கொடுக்காத, இரக்கமே இல்லாத மகன், அந்த தாயின் மன்றாட்டை நிராகரிக்கிறான். இதயமே வெடிப்பது போல அவள் கதறுகிறாள். மகனோ, அவளை உயிருடன் விட்டால் தன்னுடைய சாதி போய்விடும் என்று அஞ்சுகிறான். தாயினும் உயர்ந்ததாக சாதி! சாதியைக் காட்டிலும் தாய் உயர்ந்தவளாக இல்லை.

“சொர்க்கத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவள் தாய்” என்றா இந்தியர்கள் நம்புகிறார்கள்? சாதியை விடத் தாழ்ந்தவள்தான் தாய் என்றால், சொர்க்கமும் கூட சாதியைவிடத் தாழ்ந்ததுதான். என்ன சுவையான சமன்பாடு!

தாயும் தாய்நாடும் சொர்க்கத்தைக் காட்டிலும் மேலானவை என்பது காலம் காலமாக இந்தியாவெங்கும் ஓதப்படும் ஒருவகை மந்திரம். அதனைச் சிறிது மாற்றியமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. சாதியும் சாதிநாடும் சொர்க்கத்தினும் மேலானவை. தனது தாயைவிட சாதி பெரிது என்று கருதி, தாயையே உயிர் வாழ அனுமதிக்காத ஒரு ஒரு மனிதனுக்கு, தாய்நாடு என ஒன்று இருக்க இயலுமா?

தொடங்கியது. பிணத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு மெல்ல ஊர்ந்து வெளியேறி புதர்களுக்குள் ஒளிந்து கொண்டாள் அந்தப் பெண். சுற்றி நின்றவர்கள் சிதையில் ஒரு உடல்தான் இருக்கிறது என்பதை சிறிது நேரத்தில் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். உறவினர்கள் கத்தினார்கள். அந்தப் பெண்ணைத் தேடினார்கள். மகன் அவளைக் கண்டுபிடித்து தரதரவென்று இழுத்தான். உடன்கட்டை ஏறிவிடு; அல்லது தண்ணீரில் முக்கிக் கொல்வோம், அல்லது தூக்கில் தொங்கவிடுவோம் என்றான் மகன். அவளோ பெற்ற மகனிடம் தன்னை விட்டுவிடுமாறு மன்றாடினாள். கொடூரமான முறையில் என்னை சாகடிக்காதே என்று கெஞ்சினாள். பயனில்லை. நீ சாகவில்லை என்றால் என்னை சாதியிலிருந்து விலக்கி விடுவார்கள். எனவே நான் சாக வேண்டும். அல்லது நீ சாகவேண்டும் என்றான் மகன். அவள் உடன்கட்டையேற சம்மதிக்கவில்லை. கடைசியில் அவளுடைய மகனும் உடன் இருந்தவர்களும் சேர்ந்து அவளுடைய கையையும் காலையும் கட்டி நெருப்பில் தூக்கி வீசினார்கள்.

பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் தமது நாட்டை மிக உயர்வாக மதித்து அதனைத் தாய்நாடு என்று கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் யாரும் தம்மைப் பெற்றெடுத்த தாயைப் படுகொலை செய்து கொண்டே, எங்கள் தாய்நாடு சொர்க்கத்தினும் மேலானது என்று பித்தலாட்டம் செய்வதில்லை என்று தனது கட்டுரையை முடிக்கிறார் பில்வால்.

சதி வேறு சாதி வேறு அல்ல. சதி என்பது சாதியத்துடன் இணைந்த பெண் அடிமைத் தனம். பார்ப்பனியத்தால் திணிக்கப்பட்ட பெண்ணடிமைத்தனம். அதனால்தான், “உன்னைக் கொல்லா விட்டால், என்னை சாதியிலிருந்து நீக்கி விடுவார்கள் என்கிறான் மகன். அதனால்தான், பெற்ற தாயைக் கொலை செய்த மகன், அன்றைய சமூகத்தால் கொண்டாடப்படுகிறான்.

அன்று மட்டுமா, இன்று?

நடந்த பழங்கதை அல்ல. கண்ணகி - முருகேசன், இளவரசன், கோகுல்ராஜ், உடுமலை சங்கர் ... -என இன்றைக்கும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் கொலைகளுக்கு என்ன பொருள்? அன்று ஊரே கூடி நின்று ஒரு பெண்ணை உடன்கட்டை ஏற்றியது போல, இன்று ஊரே கூடி நின்று கண்ணகி முருகேசனைக் கொலை செய்யவில்லையா? சங்கரைக் கொலை செய்து, தன் மகனையும் சாவுக்குத் தள்ளிய பெற்றோர், கம்பீரமாக சிறை செல்லவில்லையா? கோகுல்ராஜ் கொலையின் குற்றவாளி யுவராஜ், செயற்கரிய செய்த நாயகனாக கொண்டாடப்படவில்லையா?

சதி மாதாவும், சாதி மாதாவும், பாரத மாதாவும் வேறல்ல. எனவே, சதியும் சாதியும் தொடர வேண்டுமென்று விரும்பும் பாரத தேசத்தின் தவப்புதல்வர்களே, இரண்டு முஷ்டிகளையும் உயர்த்தி உரக்கச் சொல்லுங்கள், பா..ரேத் மாதா கி.. ஜெய்ய்ய்!

● அஜித்

“மாட்டுச் சாணம் கோவிரியார் வைரத்தைவிட மதிப்புமிக்கது!”

இந்தக் கூற்று உங்களுக்கு ஒருபுறம் அதிர்ச்சியாகவும் இன்னொருபுறம் பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் தோன்றலாம். ஆனால், உச்சநீதி மன்றம் 2005-இல் அளித்த மிர்சாபூர் தீர்ப்பு இவ்வாறான முட்டாள்தனமான, மோசடியான வாதங்களை முன்வைத்துதான் பசுவதையையும் மாட்டுக் கறி உணவையும் தடை செய்வதற்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

யார் உயிர்வாழ வேண்டும், நாங்களா அல்லது உழவுக்குப் பயன்படாத மாடுகளா? இந்த அரசாங்கம் எதை விரும்புகிறது? என்று ஆத்திரமாகக் கேட்கிறார் ரேவாஜி சவுத்ரி என்ற மகாராட்டிர மாநில விவசாயி. தனது ஒரு ஜோடி காளைகளை விற்க முடியாமல் தவிக்கும் ஒரு விவசாயியின் கோபக்குரல் அது.

ஒரு மாட்டைப் பராமரிக்க நாளொன்றுக்கு 70 விட்டர் தண்ணீரும், 200 ரூபாய் தீவனமும் வேண்டும். மகாராட்டிரத்திலே பாலின் கொள்முதல் விலை விட்டர் 24 ரூபாயிலிருந்து 15 ரூபாயாக வீழ்ந்து விட்டது. வறட்சி காரணமாகத் தண்ணீரும் இல்லை. நிலத்தை விற்று பால்மாடு வாங்கியவர்கள், இப்போது மாட்டை விற்க முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். மாடுகளை (அடிமாட்டுக்கு) விற்றால் 5 ஆண்டு சிறை, 10,000 ரூபாய் அபராதம் என்று மகாராட்டிர மாநில அரசு போட்டிருக்கும் சட்டம், மாடுகள் விவசாயிகளின் சொத்து என்ற நிலையை மாற்றி அவற்றை விவசாயியின் கடன் சுமையாக்கி விட்டது.

விவசாயிகளிடமிருந்து மாடுகளை வாங்கிய கசாப்புக் கடைக்காரர்களும் மாட்டை விற்க முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். கடன் காரணமாக கறிக்கடைக்காரர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் செய்திகள் வரத்தொடங்கிவிட்டன. இறைச்சி, தோல் பதனிடுதல் உள்ளிட்ட தொழில்ளை நம்பியிருக்கும் இலட்சக்கணக்கான குடும்பங்கள், குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் இசுலாமியர்கள் பட்டினிக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

“நகர்ப்புறத்து சேட்டுகள்தான் இந்த சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள். பயன்படாத மாடுகளையெல்லாம் நகரத்தில் விடுகிறோம். அவர்களே பராமரித்துக் கொள்ளட்டும்” என்கிறார் ஸ்வாபிமானி ஷேஷ்காரி சங்கதனா என்ற விவசாயிகள் அமைப்பின் தலைவர் ரவிகாந்த் துப்கார். பா.ஜ.க.வின் அஷ்டி தொகுதி எம்.எல்.ஏ. பீம்ராவ் தோண்டே, மராட்டிய சட்டமன்றத்திலேயே இச்சட்டத்தை எதிர்த்து மாட்டுக்கறி உண்ணும் உரிமைக்காக குரல் எழுப்பியிருக்கிறார்.

மாதம் சுமார் 3 இலட்சம் மாடுகள் வெட்டப்பட்ட அந்த மாநிலத்தில் இப்போது பயனற்ற மாடுகளின் எண்ணிக்கை பல இலட்சங்களாகப் பெருகி வருகிறது. பராமரிக்க முடியாதவர்கள்

தம் மாடுகளைக் கோசாலைகளுக்கு கொடுத்துவிடுமாறு முதல்வர் பட்நாவிஸ் கூறியது விவசாயிகளின் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளறியிருக்கிறது. 50,000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிய மாட்டை அரசாங்கத்துக்கு இலவசமாக ஒட்டிவிடவேண்டுமா? என்று கொதிக்கிறார்கள் விவசாயிகள்.

“மாட்டை வெட்டினால் பத்து ஆண்டு சிறை” என்று சட்டம் போட்டு, மாடுகளுக்காகத் தனி மந்திரியும் போட்டிருக்கும் மாநிலம் ராஜஸ்தான். இங்கே ஜெய்ப்பூர் மாநகராட்சி நடத்தும் கோசாலையில் 100 ஊழியர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையை 15 பேர் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் 3 மாதமாக சம்பள பாக்கி. ஆகஸ்டு 2016-இல் அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் தொடங்கினார்கள். அடுத்த சில நாட்களில் 500 மாடுகள் செத்துப்போயின. முறையான பராமரிப்பு இல்லாமல், சாணியிலும் சகதியிலும் உழன்று மாடுகள் நோயில் விழுகின்றன. 8000 மாடுகள் கொண்ட ஒரு கோசாலையில் மாதந்தோறும் 1053 மாடுகள் செத்துப்போவதாக அரசு ஆவணங்களே கூறுகின்றன.

மாடுகளைப் பராமரிக்க மாநிலம் முழுவதும் முகாம்கள் கட்டப்போவதாக பா.ஜ.க. அரசு கூறியபோதிலும் எதுவும் நடக்கவில்லை. தேசியப் பேரிடர் நிவாரண நிதியிலிருந்து நாளொன்றுக்கு ஒரு மாட்டுக்கு 70 ரூபாய் வழங்குவதாக அறிவித்திருக்கிறார் ஒஸ்மானாபாத் மாவட்ட ஆட்சியர். இப்படியாக, “முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் குடியிருக்கும்” கோமாதாவை, தேசியப் பேரிடராக மாற்றி விட்டது பா.ஜ.க. அரசு.

மாட்டிறைச்சித் தடை என்பது மதவெறி அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்டது என்பது ஊறிந்த விசயம்.

அக்லக் கொலை முதல் உனா தாக்குதல் வரை கோமாதாவின் பெயரால் நடத்தப்பட்டுள்ள அனைத்து தாக்குதல்களும் இசுலாமியர்களுக்கும் தலித்து களுக்கும் எதிராகத்தான் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மாட்டிறைச்சி என்பதை இந்து மத நம்பிக்கையின் மீதான தாக்குதலாகவே சங்க பரிவாரத்தினர் சித்தரிக்கின்றனர்.

ஆனால் மாட்டுக் கறித் தடைச் சட்டம் எதுவும் (இந்து) மத நம்பிக்கையைப் பாதுகாப்பது என்ற அடிப்படையில் கொண்டு வரப்படவில்லை. மாறாக, “வேளாண்மையையும் கால்நடை வளர்ப்பையும் அறிவியல் வழிப்பட்ட முறையில் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்வது, பசு - அதன் கன்றுகள், பிற பால் தரும் விலங்குகள், பண்ணை விலங்குகள் ஆகியவற்றைக் கொல்வதைத் தடை செய்து அவற்றின் இனங்களை வளர்க்க முயற்சிகள் மேற்கொள்வது” என்ற இந்திய அரசமைப்பின் உறுப்பு 48-இல் கூறப்பட்டுள்ள வழிகாட்டும் கோட்பாட்டின்படி, கால்நடைச் செல்வத்தைப் பெருக்குவதே சட்டத்தின் நோக்கம் என்று கூறப்படுகிறது.

பால் தரும் “கால்நடைச் செல்வங்களில்” எருமை மாடுகள்தான் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன என்ற போதிலும் எருமையை வெட்டுவதையோ, ஏற்றுமதி செய்வதையோ எந்த சட்டமும் தடுக்கவில்லை. பசுவுக்கும் காளைக்கும் மட்டும் பாதுகாப்பு வழங்கும் இந்த “மதச்சார்பற்ற” சட்டத்தையும் அதற்குத் தரப்படும் அயோக்கியத்தனமான ‘அறிவியல் விளக்கத்தையும்’ உச்ச நீதிமன்றமும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது.

மாட்டுக்கறி சாப்பிடுவதையே குற்றமாக்கியிருக்கும் மராட்டிய மாநிலச் சட்டமும் செல்லத்தக்கதே என்று மும்பை உயர் நீதிமன்றம் அங்கீகரித்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் வெளி மாநில வெளிநாட்டு மாட்டுக்கறியை மகாராட்டிரத்துக்குத் தருவித்து விற்பதற்கும் உண்பதற்கும் தடையில்லை என்று விலக்கும் அளித்திருக்கிறது. “வெளி நாட்டவர்களும் பணக்காரர்களும் மும்பை நட்சத்திர விடுதிகளில் மாட்டுக்கறி சாப்பிடலாம் - தடையில்லை” என்பதே இத் தீர்ப்பு கூறவரும் கருத்து. “ஏழைக்கும் எருமைக்கும் ஒரு நீதி - பணத்துக்கும் பசுவுக்கும் (பார்ப்பானுக்கும்) ஒரு நீதி” என்பதுதான் இந்த தீர்ப்பின் உள்ளடக்கம்.

இந்து சமூகத்தைப் பொருத்தவரை, தீண்டத்தக்க சாதிகளையும் தீண்டத்தகாத சாதிகளையும் பிரிக்கின்ற மிக முக்கியமான பண்பாட்டு அளவுகோல் மாட்டுக்கறி உணவு. அந்த வகையில் மாட்டுக்கறித் தடையை நியாயப்படுத்தும் உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்பு, தீண்டாமையை நியாயப்படுத்துகிறது.

“மும்பை உயர் நீதிமன்றத்தின் இந்தத் தீர்ப்பு மாட்டுக்கறி உண்ணும் மக்கட்பிரிவினருடைய அடிப்படை உரிமையைப் பறிப்பதுடன் அவர்களை குற்றவாளிகளாக்குவதையும் அங்கீகரிப்பதால், இத்தீர்ப்பு அரசமைப்பு சட்டத்துக்கு எதிரானது; உணவுப் பழக்கங்களை கிரமினல் குற்றமாக்க முடியாது; விரும்பிய உணவை உட்கொள்வது உறுப்பு 21?இன் கீழ் உயர் வாழும் உரிமை; பரம ஏழைகளான 30% மக்களுக்கு மலிவு விலையில் புரதச்சத்தை வழங்கும் மாட்டிறைச்சி அம்மக்களுடைய அடிப்படை

உரிமை” - என்பன போன்ற வாதங்களை முன்வைத்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் பலர் மேல்முறையீடு செய்திருக்கிறார்கள்.

பசுவதைத் தடைக்கு எதிராக இதுநாள்வரை இறைச்சிக் கடைக்காரர்கள்தான் வழக்கு தொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றும், முதன் முறையாக உண்பவர்களின் கோணத்திலிருந்து எழுப்பப்படும் இக்கேள்விகள், பசு பாதுகாப்பு என்ற விசயத்தில் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்திருக்கும் தீர்ப்புகளின் முரண்பாடுகளை வெளிக்கொண்டு வருகின்றன என்றும் கூறுகிறார் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த வழக்கறிஞர் இந்திரா ஜெய்சிங். மதச்சார்பின்மையின் பெயரால் பார்ப்பன மதவாதத்தைத் திணிக்கும் நடவடிக்கைகள் மோடி ஆட்சிக்கு வந்தபின் தீவிரமடைந்திருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் இந்த முயற்சி அரசியல் சட்டத்தை எழுதும்போதே தொடங்கி விட்டது.

பசு வதைத் தடுப்பை, உறுப்பு 25-இன் கீழ் (மத உரிமை) இந்துக்களின் அடிப்படை

பசுக்கள் இறைச்சிக்காகக் கடத்தப்படுவதைத் தடுப்பது என்ற பெயரில் அகில பாரத இந்து மகாசபையைச் சேர்ந்த குண்டர்கள், உ.பி. மாநிலம், அலிகர் - டெல்லி நெடுஞ்சாலையில் செல்லும் லாரிகளை நிறுத்தி நடத்தும் ரவுடித்தனம்.

உரிமையாக இடம்பெறச் செய்வதற்கான முயற்சிகள் அரசியல் நிர்ணய சபை விவாதத்தின்போதே நடந்திருக்கின்றன. “அவர்கள் வெளிப்படையாக சொல்லட்டும். பசுவைக் கொல்லக்கூடாது என்பது இந்து மத நம்பிக்கை. எனவே, இதை அடிப்படை உரிமையாக்க வேண்டும் என்று கேட்கட்டும். பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகத்தான் பசுவதை தடை கேட்பதாக கூறுவதென்பது கொல்லைப்புறம் வழியாக இந்து உணர்வைத் திணிக்கிறீர்கள் என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்துகிறது” என்று அன்றைய அரசியல் நிர்ணயசபை விவாதத்தில் வெளிப்படையாக சாடியிருக்கிறார் அசாமைச் சேர்ந்த பிரதிநிதி சாதுல்லா.

“நம்முடைய இந்து சமூகம் அல்லது இந்திய சமூகம் பசுவை சமூக உறுப்பினராகவே கருதுகிறது. தன்னுடைய தாயை, மனைவியை, குழந்தைகளைக் கொலை செய்தவனைக் காட்டிலும், பசுவை பாதுகாக்க விரும்பாத மனிதனைக் கொல்வதற்கு இந்த நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கானோர் தயாராக உள்ளனர்” என்று ஆர்.வி.துலேகர் என்ற உறுப்பினர் அரசியல் நிர்ணய சபையிலேயே பேசியிருக்கிறார். துலேகருடைய மறுபிறவிகள்தான் உனா-வில் தலித் மக்களைத் தாக்கியவர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா என்ன?

அரசமைப்பு சட்டத்தின் உறுப்பு 48 என்பது அடிப்படை உரிமையல்ல. அது வெறும் வழிகாட்டும் கோட்பாடுதான் என்ற போதிலும், காங்கிரசு கட்சிக்குள்ளேயே பார்ப்பன இந்து மதவாதம் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்திய காரணத்தினால்தான் பல மாநிலங்களிலும் பசுவதை தடைச்சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. இருப்பினும், மாட்டுக்கறி உணவு பரவலாக சமூகத்தின் உணவுப் பழக்கமாக இருந்த மாநிலங்களிலும், இந்து மதவாத அரசியல் செல்வாக்கு செலுத்தாத மாநிலங்களிலும் பசுவதைத் தடையைத் திணிக்க முடியவில்லை.

பசு வதைக்கு வட கிழக்கிந்திய மாநிலங்களில் முற்றிலுமாகத் தடையில்லை. அரசியல் சட்டப்பிரிவு 371(A) வடகிழக்கிந்திய மாநிலங்களுக்கு காஷ்மீரைப் போல சிறப்புரிமைகளை வழங்குவதாலும், அப்பகுதி முழுவதும் மாட்டுக்கறிதான் மக்களுடைய முக்கியமான இறைச்சி உணவு என்பதாலும் அங்கே தடை விதிக்க முடியவில்லை. கேரளா, தமிழகம், மே.வங்கம், அசாம் மாநிலங்களில் “பயனற்ற கால்நடை” என்பதற்கான சான்றிதழுடன் வெட்ட அனுமதி உள்ளது.

1950-களில் பிகார், உ.பி. அரசுகள் பசுவை மட்டுமின்றி காளையை வெட்டுவதற்கும் முற்றாகத்

ராஜஸ்தான் மாநிலம், ஜெய்ப்பூர் நகரில் அமைந்துள்ள ஹிங்கோனியா கோசாலை ஊழியர்கள் நடத்திய வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தையடுத்து, உணவு, பராமரிப்பின்றி இறந்துபோன மாடு அப்புறப்படுத்தப்படுகிறது.

தடை விதித்துச் சட்டமியற்றின. “இது அரசியல் சட்டத்திற்கு எதிரானது” என்று இறைச்சிக் கடைக்காரர்கள் சார்பில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுக்கப்பட்டது. “குரேஷி வழக்கு” என்றழைக்கப்படும் இவ்வழக்கில் 1958-ஆம் ஆண்டு தீர்ப்பளித்த உச்ச நீதிமன்றத்தின் அரசியல் சாசன அமர்வு, “பயனற்ற கால்நடைகளை வெட்டுவதற்குத் தடை விதித்தால், அத்தகைய தடை பயனுள்ள கால்நடைகளுக்கான தீவனத்தைப் பறிப்பதுடன் நாட்டின் வளங்களையும் வீணாக்கும். எனவே அத்தகைய தடை பொதுமக்களின் நலனுக்கு எதிரானது” என்று கூறியது. இது ஒரு மழுப்பலான தீர்ப்புதான் என்ற போதிலும், பசு வதைக்கு முற்றுமுழுதான தடை விதிக்க உச்ச நீதிமன்றம் மறுத்து விட்டது.

2001-இல் வாஜ்பாயி அரசு, கால்நடைகளுக்கான தேசிய கமிசன் ஒன்றை அமைத்தது. ஜனசங்க கட்சியின் ராஜஸ்தான் மாநிலத் தலைவராக இருந்து, பின்னாளில் ராஜஸ்தான் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக்கப்பட்ட குமன்மால் லோதா அதன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். “கோல்வால்கரின் சீடர் என்ற முறையில் வாஜ்பாயி, பசுவதைத் தடையை அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை உரிமையாக்க வேண்டும். பசுவதைக்கு எதிராக பயங்கரவாத தடை சட்டத்துக்கு இணையான ஒரு சட்டத்தை உடனே கொண்டுவர வேண்டும்” என்றெல்லாம் பரிந்துரைத்தார் லோதா. இந்த கமிசனின் உறுப்பினராக இருந்த எல்.என்.மோடி என்ற பிரபல கால்நடைத்துறை வல்லுநர் “பயனற்ற கால்நடைகளை வெட்டுவதற்கும் தடை விதிப்பதென்பது, பொருளாதார ரீதியாக

“குடும்பத்துக்கே சோறு போட முடியாத நிலையில், மாட்டுக்குத் தீவனம் வாங்கிப் போட முடியுமா?” என வினவுகிறார், மரத்வாடாவைச் சேர்ந்த விவசாயி சதீஷ் சோலங்கி.

நாட்டுக்கே பெரும் நாசத்தை விளைவிக்கும்” என்று கூறி லோதாவின் உறைல்களை எதிர்த்து ராஜிநாமா செய்தார். சட்டமியற்றும் முயற்சியை வாஜ்பாயி அரசு கைவிட்டது.

இதற்குப் பின்னர் 2005-இல் தலைமை நீதிபதி லகோதி தலைமையிலான உச்ச நீதிமன்றத்தின் அரசியல் சாசன அமர்வு வழங்கிய “மிர்சாபூர் தீர்ப்பு” என்று அழைக்கப்படும் தீர்ப்பு, முந்தைய குரேஷி தீர்ப்பை தலைகீழாக்கி, இன்று மகாராட்டிரம், ராஜஸ்தான், அரியானா, குஜராத், ம.பி. உள்ளிட்ட மாநிலங்களில் இயற்றப்பட்டிருக்கும் கொடிய சட்டங்களுக்கான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது.

“மாடுகள் எந்தக் காலத்திலும் பயனற்றவை ஆவதில்லை” என்பதுதான் இந்த தீர்ப்புக் கூறும் கருத்து.

“மாடுகள் கறவைக்கோ உழவுக்கோ பயன்படாமல் போனபிறகும், அவற்றின் சாணம் மற்றும் மூத்திரத்தைக் கொண்டு தயாரிக்க கூடிய எரிவாயு, பூச்சிகொல்லிகள் மற்றும் இயற்கை உரத்தின் மூலம் ஒரு விவசாயி ஆண்டுக்கு 20,000 ரூபாய் ஆதாயம் பெறலாம். மாட்டுச்சாணம் என்பது கோஹினூர் வைரத்தைக் காட்டிலும் மதிப்பு மிக்கது” என்று இந்த வழக்கில் வாதாடியது திருவாளர் மோடியை முதல்வராகக் கொண்ட குஜராத் அரசு. அவ்வளவு ஆதாயம் இருந்தால் உழவுக்குப் பயன்படாத மாட்டை எந்த விவசாயியாவது விற்பானா என்ற கேள்வி நீதிமன்றத்துக்கு எழவில்லை. மேற்படி புள்ளிவிவரத்தை அளித்த கட்டுரையை, “ஆதாரமற்ற குப்பை” என்று 1996-இல் வேறொரு வழக்கில்

உச்ச நீதிமன்றம் நிராகரித்திருந்தது. அதையும் உச்ச நீதிமன்றம் கணக்கில் கொள்ளவில்லை. மாறாக, மாட்டுச் சாணத்தை கோஹினூர் வைரமாக சித்தரித்த மோடி அரசின் வாதத்தைத் தனது தீர்ப்பில் மேற்கோளாகவே காட்டியிருக்கிறது.

“இந்தத் தீர்ப்பு முழுவதும் இத்தகைய எண்ணிலடங்காத ‘கோஹினூர் வைரங்கள்’ கொட்டிக் கிடக்கின்றன” என்று கேலி செய்கிறார் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த வழக்கறிஞர் இந்திரா ஜெய்சிங். “மாட்டுச்சாணி மற்றும் மூத்திரத்தின் மதிப்பை 1958-இல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அரசியல் சாசன அமர்வு புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று சொல்வதா? அல்லது 1958-இல் இருந்ததைவிட மாட்டுச் சாணி மற்றும் மூத்திரத்துக்கான சந்தை மதிப்பு 2005-இல் பன்மடங்கு உயர்ந்து விட்டதா?” என்று கேள்வி எழுப்புகிறார் இன்னொரு வழக்கறிஞர்.

“1958 குரேஷி தீர்ப்பு” பாலும் நெய்யும் சாப்பிட முடியாத ஏழைகளின் “ஊட்டச்சத்து மாட்டுக்கறிதான் என்று அங்கீகரித்தது. 2005-இல் லகோதி வழங்கிய தீர்ப்போ, ஊட்டச்சத்து என்பதை மாமிச உணவு அல்லது மாட்டுக்கறியுடன் மட்டும் ஏன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்?” என்று அறிவியலுக்கு எதிரான, அப்பட்டமான பார்ப்பனியக் கண்ணோட்டத்துடனும், ஏழைகள் குறித்த அலட்சியத்துடனும் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, தனது தீர்ப்பை நியாயப்படுத்தும் பொருட்டு, “மொத்த மாமிச உணவு நுகர்வில் மாட்டுக்கறி” என்பது 1.3% மட்டும் தான்” என்ற ஆதாரமற்ற ஒரு புள்ளி விவரத்தையும் தீர்ப்பில் அவிழ்த்து விட்டுள்ளது.

“மாட்டுக்கறி உண்பவர்கள் ஆகச் சிறுபான்மையினரே” என்ற கருத்தை வாதத்துக்கு ஒப்புக்கொண்டாலும், அந்தச் சிறுபான்மையினரின் உணவுப் பழக்கத்தை பெரும்பான்மையினரின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து எப்படித் தடை செய்ய முடியும்? “சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரின் நலன் எவ்வளவு முக்கியமானதாக இருந்தாலும், அது மொத்த சமூகம் அல்லது நாட்டின் நலனோடு ஒப்பிடும்போது இரண்டாம் பட்சமானதுதான்” என்று கூறுகிறது இந்தத் தீர்ப்பு. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் நியாயம் போலத் தெரிகின்ற இக்கருத்து, பார்ப்பன இந்த மதவாதத்தை, சிறுபான்மை மதத்தினர், தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடிகள் மற்றும் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் மீது திணித்து அவர்களுடைய உணவு உரிமையைப் பறிக்கிறது. ஒரு உணவுப் பழக்கத்தையே தேச விரோதம் போல சித்தரிக்கிறது.

நமது உரிமைகள் எனப்படுபவை அனைத்தும் அரசியல் சட்டத்தால் வழங்கப்பட்டவை அல்ல. உண்பது, உறவு கொள்வது போன்றவை மனிதனின் இயற்கையான உரிமைகள். அவற்றைக் கொடுப்பதற்கோ பறிப்பதற்கோ எந்த நாட்டின் அரசியல் சட்டத்திற்கும் அதிகாரம் இருக்க முடியாது. பிறப்பின் அடிப்படையில் மனிதனின் இயற்கையான உரிமைகளையும், சமூக உரிமைகளையும் பறிக்கின்ற பார்ப்பனியம்தான், யார் எதை உண்ண வேண்டும், உடுத்த வேண்டும் என்று விதிக்கிறது. இந்து சமூகத்தைப் பொருத்தவரை, “தீண்டத்தக்க” சாதிகளையும் “தீண்டத்தகாத” சாதிகளையும் பிரிக்கின்ற மிக முக்கியமான பண்பாட்டு அளவுகோல் மாட்டுக்கறி உணவு. அந்த வகையில் மாட்டுக்கறித் தடையை நியாயப்படுத்தும் தீர்ப்பு, தீண்டாமையை நியாயப்படுத்துகிறது.

அதே அரசியல் சட்டத்தின் உறுப்பு 38, மக்கள் நலனுக்கு உகந்த சமூக அமைப்பை உருவாக்குதல், வருவாய்-வசதிகள் மற்றும் வாய்ப்புகளில் பல்வேறு பிரிவு மக்களிடையே காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைப்பது பற்றிக் கூறுகிறது. உறுப்பு 46, தாழ்த்தப்பட்டோர் உள்ளிட்ட நலித்த பிரிவினரை சமூக அநீதியிலிருந்தும் சுரண்டலிலிருந்தும் பாதுகாப்பது பற்றி பேசுகிறது. இந்த தீர்ப்போ சிறுபான்மை, தலித், பழங்குடி மக்களின் ஊட்டச்சத்துள்ள மலிவான உணவைப் பறிக்கிறது. இறைச்சிக்கடை, தோல் பதனிடும் தொழில் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டிருப்போர் முதல் விவசாயிகள் வரையிலான கோடிக்கணக்கானவர்களின் வாழ்க்கையில் மண்ணைப் போடுகிறது. அரசியல் சட்டம் வழங்கியிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளான கருத்துரிமை, உயிர்வாழும் உரிமை போன்றவற்றை வழிகாட்டும் கோட்பாடுகளின் ஒளியில் விரிவுபடுத்தி பல தீர்ப்புகள் ஏற்கெனவே வந்திருக்கின்றன. இந்தத் தீர்ப்போ வழிகாட்டும் கோட்பாட்டை, குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பறிக்கும் நோக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது

பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்ற பெயரால் அடிப்படை உரிமைகளை வெட்டுகின்ற இந்தத் தீர்ப்பின் கண்ணோட்டம்தான், பசுவைப் பாதுகாப்பது என்ற பெயரில் மனிதர்களைக் கொல்லும் நடவடிக்கையில் வெளிப்படுகிறது. சமூகம், நாடு ஆகியவற்றை அதன் மக்களுக்கு எதிராக நிறுத்துவதன் மூலம் அரசியல் சட்டம் ஒரு குடிமகனுக்கு வழங்கியிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளையே

மாடுகள் கறவைக்கோ உழவுக்கோ பயன்படாமல் போன பிறகும், அவற்றின் சாணம் மற்றும் மூத்திரத்தைக் கொண்டு தயாரிக்க கூடிய எரிவாயு, பூச்சிகொல்லிகள் மற்றும் இயற்கை உரத்தின் மூலம் ஒரு விவசாயி ஆண்டுக்கு 20,000 ரூபாய் ஆதாயம் பெறலாம். மாட்டுச்சாணம் என்பது கோஹினூர் வைரத்தைக் காட்டிலும் மதிப்பு மிக்கது என்று உச்சநீதி மன்றத்தில் வாதாடியது குஜராத் அரசு.

பறிக்கிறது இந்தத் தீர்ப்பு என்று சாடுகிறார் வழக்கறிஞர் இந்திரா ஜெய்சிங்.

“கால்நடைச் செல்வத்தைப் பேணி வளர்ப்பது” என்ற மதச்சார்பற்ற நோக்கத்துக் காகத்தான் இந்த சட்டம் என்று கூறுவது ஒரு பம்மாத்து. இதற்கு உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிதி லகோதி, தனது தீர்ப்பிலேயே ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தருகிறார். “இந்துக்கள் புனித நாட்களில் காளை மாடுகளை வழிபடுகிறார்கள். கோயில்களில் உள்ள நந்தி சிலையை வணங்குகிறார்கள்”

என்றெல்லாம் சொல்லி, கோமாதா மட்டுமல்ல காளையும் வழிபாட்டுக்குரியதே என்பதை மறைமுகமாக சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் எங்கப்பன் குதிருக்குள் இல்லை என்ற கதையாக தனது தீர்ப்பின் மதச்சார்பை வெளிப்படுத்துகிறது உச்ச நீதிமன்றம்.

தனது ஆதிக்க நோக்கத்தையும் அதனால் தான் பெறுகின்ற ஆதாயத்தையும் மறைத்துக் கொண்டு, வருண சாதி அமைப்பு முதல் மாட்டுக்கறி தடை வரையிலான அனைத்தையுமே அறிவியல் பூர்வமானவை என்று நியாயப்படுத்த முனைகிறது பார்ப்பனியம். “ஹிந்துக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்யும் கலையில் தேர்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்கான சான்று விநாயகரே” என்று உளறும் நபர் பிரதமராக இருக்கும் நாட்டின் நீதிமன்றம், மாட்டுச் சாணியே கோஹினூர் வைரத்தினைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று கூறுவதில் வியப்பென்ன?

இறைச்சிக்காக மாடுகளைக் கொல்வதன் காரணமாகத்தான் மாடுகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது என்றும், விவசாயம் அழிந்து வருகிறது என்றும் கூறி மாட்டிறைச்சித் தடையை நியாயப்படுத்துகிறது பா.ஜ.க. ஆனால் மகாராட்டிரத்தில் இந்த சட்டம் அமலுக்கு வந்த ஓராண்டுக்குள் மாட்டுச் சந்தைகள் அழிந்து வருகின்றன. மாடுகளை வாங்க விவசாயிகள் தயாராக இல்லை. பல கிராமங்களில் மாடுகளின் எண்ணிக்கை பாதிமாக குறைந்து விட்டதெனக் கூறுகின்றன அம்மாநிலப் பத்திரிகைகள்.

காலப்போக்கில் வாலைத் தொட்டுக் கும்பிடு வதற்குக்கூட மாடு கிடைக்காமல், சிலையைத் தொட்டுக் கும்பிட வேண்டிய நிலையை பார்ப்பன பாசிசக் கும்பல் எய்தும். மொத்தத்தில், கத்தியின்றி ரத்தமின்றி மாடுகளை ஒழித்துக் கட்டும் பணியை சங்க பரிவாரமே சாதித்துக் காட்டும்.

● சூரியன்

கல்வியுரிமையைப் பறித்து.... குலத்தொழிலைத் தீணித்து...

மோடி அரசின் புதிய குழந்தை தொழிலாளர் சட்டமும் புதிய கல்விக் கொள்கை குறித்த பரிந்துரைகளும்தான் ஏழை மற்றும் ஓடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த குழந்தைகளைக் குறிவைக்கும் இரட்டை குழல் துப்பாக்கியாகும்.

இனி இந்தியாவில் ஏழைகள், ஓடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த குழந்தைகளின் எதிர்காலம் என்பது அச்சமுட்டக்கூடிய கொடுங்கனவாய் ஆகிவிடும் நிலையைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது மோடி அரசு. அவரது அரசு விவாதத்திற்கு விட்டிருக்கும் புதிய கல்விக் கொள்கையானது ஏழைகள், ஓடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த குழந்தைகளின் கல்விக் கனவைக் காவு வாங்கும் விதத்தில் உள்ளதென்றால், குழந்தைத் தொழிலாளர் தடுப்புச் சட்டத்தில் சமீபத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் திருத்தங்கள் ஏழைக் குழந்தைகளைச் சட்டபூர்வ கொத்தடிமைகளாக வைத்து, அவர்களது உழைப்பையும் இளமையையும் உறிஞ்சிக் கொள்ளும் உரிமையை முதலாளிகளுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

இந்தியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையைத் தடை செய்யும் சட்டங்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்திலேயே கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாலும், நடைமுறையில் அச்சட்டங்கள் அக்கொடுமையைப் பெயரளவிற்குக்கூட ஒழித்துவிடவில்லை. ஒருபுறம் அச்சட்டங்கள் பல்வேறு ஓட்டங்களோடும், குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ளும் சலுகைகளோடும் உருவாக்கப்பட்டிருந்ததோடு, இன்னொருபுறத்தில் அவை சோளக்காட்டு பொம்மைகளாகவே இருந்து வந்தன.

1980களில் குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்பு குறித்த பிரச்சாரங்கள் பொது வெளியில் தீவிரமாக நடைபெறத் தொடங்கிய

பேனாவைப் பிடிக்க வேண்டிய கரங்கள் தீக்குச்சிகளை அடுக்கும் சமூக அவலம்.

பிறகு, ஏற்கெனவே இருந்துவந்த சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டு, புதிய சட்டம் 1986-இல் மைய அரசால் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்புதிய சட்டமும் கூட குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை முழுமையாகத் தடை செய்யவில்லை. மாறாக, அச்சட்டம் 14 வயதுக்குக் கீழான குழந்தைகளை எந்தெந்த தொழில்களில் பணிக்கு அமர்த்தலாம், எந்தெந்த தொழில்களில் பணிக்கு அமர்த்தக் கூடாது என வரையறுக்க மட்டுமே செய்தது.

இந்தச் சட்டம் எந்தளவிற்கு மொன்னையானது என்பதை 2011-ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புப் புள்ளிவிவரங்கள் அம்பலப்படுத்தியிருக்கின்றன. அக்கணக்கெடுப்பு இந்தியாவெங்கும் 43,53,247 குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டது. இவர்கள் அனைவரும் ஐந்து வயதிலிருந்து 14 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் என்பதும், இக் குழந்தைகள் முழு நேரமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருப்பதும் அக்கணக்கெடுப்பின் வழியாகத் தெரிய வந்தன. இம்முழு நேர குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு அப்பால், மேலும் 57 இலட்சம் குழந்தைகள் வருடத்தில் ஆறு மாதங்கள் பல்வேறு விதமான வேலைகளில் அமர்த்தப்படுவதும் அக்கணக்கெடுப்பின் வழியாக அம்பலத்திற்கு வந்தது.

இந்நிலையில், குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை முழுமையாகத் தடை செய்வது, சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பு வரையறுத்துள்ள உடன் படிக்கைகள் (conventions) 138 மற்றும் 182 ஆகியவற்றுக்கு இசைவாகக் குழந்தைத் தொழிலாளர் சட்டத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவது என்ற முகாந்திரங்களின் அடிப்படையில், 1986 ஆம் ஆண்டின் குழந்தைத் தொழிலாளர்

ஆலை உற்பத்தியில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்:
இளமையை உறிஞ்சி, உழைப்பைச் சுரண்டி...

தடுப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைச் செய்து, அதனை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றி, அரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறது, மோடி அரசு.

14 வயதுக்குக் கீழான குழந்தைகளை எந்தவொரு தொழிலிலும் வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்வதாகக் கூறும் இப்புதிய சட்டம், அதேசமயத்தில், அக்குழந்தைகளைப் பள்ளி நேரம் முடிந்த பிறகும், பள்ளி விடுமுறை நாட்களிலும் தமக்கு உதவியாக, குடும்பத் தொழிலில் ஈடுபடுத்துவதற்குப் பெற்றோர்களுக்கு அனுமதியளிக்கிறது.

ஏழைக் குடும்பங்களின் நிலை கருதி, இப்படியொரு விலக்கு அளித்திருப்பதாகக் கூறும் மோடி அரசு, குடும்பத் தொழிலில் குழந்தைகள் ஈடுபடுத்தப்படுவதை முதலாளி தொழிலாளி என்ற நிலையில் பார்க்க முடியாது என்றும், குழந்தைகள் கைவினைஞர்களாக வளர்வதற்கு இது வாய்ப்பளிக்கும் என்றும் கூறி இந்த விலக்கை நியாயப்படுத்தி வருவதோடு, இப்புதிய சட்டம் இந்தியத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதாகக் கூறி வருகிறது.

ஏழ்மையைச் சாக்கிட்டு குழந்தைத் தொழிலாளர் முறைக்கு சலுகை அளிப்பது நயவஞ்சமானது மட்டுமல்ல, இந்த விலக்கு ஒரு முகமூடி. ஏழை குடும்பங்களின் பெயரால் காண்டிராக்டு முதலாளிகள் குழந்தைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டுவதற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் சலுகை. பட்டாசு, தீப்பெட்டி, பீடித் தொழில்களிலும்; செங்கல் சூளைகளில் கொத்தடிமைகளாக இருத்தப்பட்டிருக்கும் "இந்திய"க் குடும்பங்களின் நிலைமைகளே, இந்தத் திருத்தத்தால் பலன் அடையப் போவது ஏழை பெற்றோர்களா அல்லது அவர்களின் எஜமானர்களா என்பதை எடுத்துக்காட்டிவிடும்.

இனி, டூ வீலர் மெக்கானிக் ஷாப்புகளில், நகர்ப்புற தேநீர்க் கடைகளில், உணவு விடுதிகளில் வேலை பார்க்கும் சிறுவர்கள் குறித்து விசாரித்தால், "அவன் என்

உறவுக்காரன்" எனக் கூறித் தப்பித்துக் கொள்ளும் ஓட்டையை இச்சட்டத் திருத்தம் சிறுவர் உழைப்பைச் சுரண்டும் அனைவருக்கும் வாரி வழங்கியிருக்கிறது.

மோடி அரசு குறிப்பிடும் இந்தியத் தன்மை என்பது சாதிரீதியான வேலைப் பிரிவினைக்கு வக்காலத்து வாங்கும் பூடகமான சொல்லாடல் தவிர வேறில்லை. குறிப்பாக, ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஐச் சேர்ந்த குருமூர்த்தி, "நாடார், கவுண்டர், செட்டியார் உள்ளிட்ட சில குறிப்பிட்ட சாதிகள் தொழிலில், வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு, வெற்றி பெற்ற கதைகளைக் காட்டி,

சாதியை இந்தியாவின் வரமாக"க் குறிப்பிட்டு வருகிறார். இதன் அடிப்படையில் சாதிரீதியான குலத்தொழில், சாதியப் படிநிலை ஆகியவற்றை அங்கீகரிக்கும் ஆர்.எஸ்.எஸ்.கும்பல், சாதிகளுக்கு இடையே இணக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட முடியும் என நாடகமாடி வருகிறது. எனவே, குடும்பத் தொழிலில் ஈடுபடுவதால் குழந்தைகள் கைவினைஞர்களாக மலருவார்கள் எனத் தேன் தடவிச் சொல்லப்படும் மோடி அரசின் வாதத்தைக் கீறிப் பார்த்தால், குலத்தொழில் இழிவைக் குழந்தைகளின் தலையில் சுமத்தும் கயமைத்தனம் ஒளிந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

"சூயவனின் குழந்தைகள் மண்பாண்டத் தொழிலையும், செருப்பு தைக்கும் தொழிலாளியின் குழந்தைகள் அறுந்த செருப்புகளைத் தைப்பதையும், தூய்மைப் பணியாளர்களின் குழந்தைகள் சாக்கடை குழிக்குள் இறங்குவதையும்" உறுதி செய்யும் மனுதர்மத்தையும்; கூலி ஏழைகளின் குழந்தைகள் கூலித் தொழிலாளர்களாகவே மறுஉற்பத்தி செய்யப்படுவதை உறுதி செய்யும் முதலாளித்துவ தர்மத்தையும் சேர்த்துப் பிசைந்து இப்புதிய சட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது, மோடி அரசு.

18 வயது வரையில் உள்ள அனைவரையும் சிறுவர்களாகக் கருத வேண்டும் என வரையறுக்கிறது சிறுவர் சீர்திருத்தச் சட்டம். இதற்கேற்றபடி, குழந்தைத் தொழிலாளர் சட்டத்தில், குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்யும் வயது வரம்பை 18 ஆக உயர்த்த வேண்டும் என குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை எதிர்த்துப் போராடிவரும் அனைத்துச் சமூக ஆர்வலர்களும் கோரி வருகின்றனர். ஆனால், மோடி அரசு கொண்டு வந்திருக்கும் புதிய சட்டமோ, 14 வயதிற்கு மேற்பட்ட 18 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களை அபாயகரமான தொழில்களில் பணியமர்த்துவதற்கும் தாராள அனுமதி அளித்திருக்கிறது.

1986 குழந்தை தொழிலாளர் தடைச் சட்டம் 18 வகையான நேரடி உற்பத்தித் தொழில்களையும், 65 வகையான பதனீட்டுத் தொழில்களையும்

அபாயகரமான தொழில்களாக வகைப்படுத்தி, இந்த 83 தொழில்களிலும் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதை முற்றிலுமாகத் தடை செய்திருந்தது. சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பின் உடன்படிக்கை எண் 138க்கு ஏற்ப இந்த அபாயகரமான தொழில் பட்டியலை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என நாடாளுமன்ற நிலைக்குழு உள்ளிட்டுப் பல்வேறு தன்னார்வ அமைப்புகளும் கோரி வந்த நிலையில், மோடி அரசு இப்பட்டியலின் எண்ணிக்கையை வெறும் மூன்றாகச் (சுரங்கத் தொழில், வெடிமருந்துத் தொழில் மற்றும் தொழிற்சாலைகள் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பிற தொழில்கள்) சுருக்கி, 1986 சட்டம் தடைவிதித்திருந்த பெரும்பாலான தொழில்களில் 14 வயதுக்கு மேற்பட்ட 18 வயதுக்குட்பட்ட பதினவயது சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ள அனுமதித்திருக்கிறது.

மேலும், புதிய சட்டத்தில் அபாயகரமான தொழில்கள் என வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதை நீக்கும் அதிகாரத்தை அதிகாரிகளுக்கு வழங்கியிருக்கிறது, மோடி அரசு. கையூட்டு வாங்கிக் கொண்டு எதையும் செய்து கொடுப்பதற்குத் தயாராக உள்ள அக்கும்பல், சிறுமிகள் விபச்சாரத்தில் தள்ளப்படுவதைக்கூடச் சட்டபூர்வ தொழிலாக அறிவித்துவிடத் தயங்காது.

கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்குத் தொழிலாளர்களை சப்ளை செய்யும் காண்டிராக்டர்களுக்கு, கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களிடமிருந்து அவுட் சோர்சிங் முறையில் ஆர்டர்களைப் பெறும் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு, மற்ற ஏழை நாடுகளைக் காட்டிலும் குறைவான கூலியில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து, அதன் மூலம் இந்தியாவை உலகின் ஏற்றுமதி கேந்திரமாக மாற்றும் கனவோடு அறிவிக்கப்பட்டுள்ள மேக் இன் இந்தியா திட்டத்தின் வெற்றிக்கு இந்தத் திருத்தம் ஒரு பம்பர் பரிசு எனச் சொல்லத் தேவையில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், மோடி அரசு கொண்டுவந்துள்ள புதிய சட்டம், பழைய சட்டங்களைக் காட்டிலும் ஆகக் கொடிய அபாயங்களும், பிற்போக்குத்தனங்களும் நிறைந்த, 1800களில் நிலவியதைப் போன்ற குழந்தைகள், சிறுவர்கள் மீதான கட்டுப்பாடற்ற முதலாளித்துவச் சுரண்டலுக்கு நாட்டை நெட்டித் தள்ளியிருக்கிறது.

“குழந்தைத் தொழிலாளர்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்” என்ற ஐ.நா. மன்றத்தின் அறிக்கையில், குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை அனுமதிக்கும்பொழுது, அவர்கள் கற்றல் திறன் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

2011ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு இந்தியாவெங்கும் 43,53,247 குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டது. இவர்களுக்கு அப்பால், மேலுமொரு 57 இலட்சம் குழந்தைகள் வருடத்தில் ஆறு மாதங்கள் பல்வேறு விதமான வேலைகளில் அமர்த்தப்படுவதும் அக்கணக்கெடுப்பின் வழியாக அம்பலத்திற்கு வந்தது.

அரியானா மாநிலத்திலுள்ள பிவானி பகுதியைச் சேர்ந்த கிராமப்புற ஆசிரியர்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட கலந்தாய்வுக் கூட்டத்தில், “மற்ற குழந்தைகளை ஒப்பிடும்பொழுது, வயல் வேலைகளுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் குழந்தைகளின் கற்றல் திறன் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதோடு, படிக்க, எழுத, கணக்குப் பாடங்களைச் செய்ய அவர்கள் மிகுந்த சிரமப்படுவதாகத்” தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

“ஒன்றாம் வகுப்பில் சேரும் 100 குழந்தைகளுள் 33 குழந்தைகள்தான் 12ஆம் வகுப்பிற்குச் செல்வதாக”க் குறிப்பிடுகிறது, “குழந்தை

நிவாரணமும் நீங்கலும்” (CRY) என்ற தன்னார்வ அமைப்பு.

ஏழைக் குழந்தைகளின் கல்வியுரிமையை, கற்றல் திறனை அவர்கள் மீது திணிக்கப்படும் உழைப்புச் சுமை பாதிப்பதை இந்த விவரங்கள் நிறுவுகின்றன. இந்நிலையில் 14 வயதுக்குக் கீழான குழந்தைகளைக் ‘குடும்பத் தொழிலில், பதினவயது சிறுவர்களை முதலாளித்துவ நிறுவனங்களில் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்ள சட்டபூர்வமாகவே அனுமதித்திருப்பது ஏழைக் குழந்தைகளின் கல்வியுரிமையைக் மறுக்கும் சமூகவிரோத நடவடிக்கையாகும்.

இப்படிக் குழந்தை உழைப்பு காரணமாகக் கற்றல் திறன் குறைவாக உள்ள ஏழைக் குழந்தைகளைக் கைதுக்கிவிடுவதற்குப் பதிலாக, ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் அவ்வாறான குழந்தைகளுக்குத் தேர்ச்சி அளிக்க முடியாது என அகம்பாவத்தோடு அறிவிக்கிறது, புதிய கல்விக் கொள்கை. அவர்கள் 6, 7, 8-ஆம் வகுப்புகளில் தேர்ச்சி பெறத் தவறினால், அவர்கள் உடல் உழைப்பிற்குத்தான் லாயக்கு என முடிவு செய்து அவர்களின் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் வஞ்சகத் திட்டமும், தப்பித் தவறி அவர்கள் பத்தாம் வகுப்பைத் தொட்டுவிட்டால், அவர்களுக்கு அறிவியல், கணித, ஆங்கில அறிவு தேவையில்லை என முடிவு செய்து, அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கும் திட்டமும் புதிய கல்விக் கொள்கையில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

2011 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு, நாட்டிலுள்ள மொத்த குழந்தைத் தொழிலாளர்களுள் 80 சதவீதக் குழந்தைகள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் என்றும், 20 சதவீதக் குழந்தைகள் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ள நிலையில், புதிய கல்விக் கொள்கையும், புதிய குழந்தைத் தொழிலாளர் தடுப்புச் சட்டமும் இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியாக ஏழைகளுக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கும் எதிராக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அபாயத்தை நாம் எதிர்கொண்டுள்ளோம்.

● குப்பன்

நீட் (NEET) தேர்வு: நரியின் சாயம் வெளுத்தது!

தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வு (நீட்) தேர்வு தகுதியும் திறமையும் கொண்ட மாணவர்களுக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் என்று உச்சநீதி மன்றம் உருவாக்கிய தோற்றம், வெறும் வார்த்தை ஜாலமென்றும் மோசடியென்றும் அம்பலமாகிவிட்டது.

“மருத்துவராக விரும்பும் மாணவர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நுழைவுத் தேர்வுகளை எழுத வேண்டியிருக்கிறது; அப்படியே எழுதினாலும் தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் மாணவர் சேர்க்கை ஒளிவுமறைவின்றி நடைபெறுவதில்லை; அவை பல்வேறு தில்லுமுல்லுகளும் மோசடிகளும் செய்வதோடு, அக்கல்லூரிகளில் காணப்படும் நன்கொடை, கட்டணக் கொள்ளை மாணவர்களை அச்சுறுத்தும் அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்டது. நாடு முழுவதும் நடக்கும் மருத்துவ மாணவர் சேர்க்கையில் வெளிப்படாததன்மை இல்லை” என்றெல்லாம் காரணங்களை அடுக்கி, இவற்றையெல்லாம் ஒழித்துக்கட்டி, தகுதியும் திறமையும் மிக்க மாணவர்களுக்கு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைப்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும் என்றால், அதற்குத் தேசிய தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வு (நீட் தேர்வு) மட்டும்தான் ஒரே வழி எனச் சாமியாடிய உச்சநீதி மன்றம், இத்தேர்வை இந்தக் கல்வியாண்டு தொடங்கியே நடத்த வேண்டும் என்ற கட்டப் பஞ்சாயத்து உத்தரவை கடந்த ஏப்ரல் மாதம் அளித்தது. ஆனால், மருத்துவ மாணவர் சேர்க்கையில் நடப்பதோ உச்சநீதி மன்றம் உதார விட்டதற்கு நேர் எதிராக இருக்கிறது.

நாடெங்கும் உள்ள அரசு மற்றும் தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் 52,715 இடங்கள் உள்ளன. மாநில அரசு நடத்தும்

தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வில் (நீட் தேர்வு) வெற்றி பெற தங்கள் பயிற்சி மையத்தில் சேருமாறு நடுத்தர வர்க்க மாணவர்களுக்குத் தூண்டில் போடும் விளம்பரம்.

TARGET MBBS 2016!

Admission Open!

CRASH COURSE FOR NEET 2016 COMMON MEDICAL ENTRANCE TEST

<p>Course Highlights</p> <ul style="list-style-type: none"> • Well experienced faculty • Best study material • Taught by ultra-modern 3D visual technologies • Special attention for State Board Students • Daily Practice sheet • Regular test, Evaluation & Feed back • Safest & separate accommodation for Boys & Girls <p style="text-align: center; background-color: #ff0000; color: white; padding: 2px;">Join on or before 03.05.2016 and avail SPECIAL OFFER</p>	<p>Courses</p> <p>1. NEET 30, 60 days regular course 05.05.2016 to 05.07.2016 Centres: Chennai (Iyappanthangal), West Mambalam, Ambalur, Tambaram), Kanchipuram, Tiruvonamalai & Thozh</p> <p>2. NEET 60 days residential course 05.05.2016 to 05.07.2016 Centres: Chennai (Iyappanthangal)</p>
<p style="text-align: center;">Target NEET 2017</p> <p style="text-align: center;">INDIA'S NO 1 RESIDENTIAL MEDICAL ENTRANCE INSTITUTE</p> <p style="text-align: center;">1 YEAR RESIDENTIAL MEDICAL ENTRANCE COACHING for +2 Pass out students</p> <ul style="list-style-type: none"> • Only institute that has full time residential facilities • Only institute that has well established infra in South India <p style="text-align: center; background-color: #ff0000; color: white; padding: 2px;">For further enquiries Call: 8881 800 800 / 8122 575 777</p> <p style="font-size: x-small;">3rd Floor, Kan Business Centre, Plot No.3/D, Mount - Poonamallee High Road, Kattupakkam, Iyappanthangal, Chennai - 600 056 Email: maaleeeducation@gmail.com Website: www.maaleeeducation.com</p>	

மருத்துவக் கல்லூரிகளைப் பொருத்த வரை, மொத்தமுள்ள இடங்களில் 15 சதவீத இடங்களை அகில இந்திய ஒதுக்கீட்டுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மீதமுள்ள 85 சதவீத இடங்களை அந்தந்த மாநில அரசுகளே கலந்தாய்வு நடத்தி, மாணவர் சேர்க்கையை நடத்தி வருகின்றன.

தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளைப் பொருத்தவரை, அகில இந்திய ஒதுக்கீடு போக (15 சதவீதம்) மீதமுள்ள 85 சதவீத இடங்கள் மாநில அரசு ஒதுக்கீடு, நிர்வாக ஒதுக்கீடு, வெளிநாடுவாழ் இந்தியர் ஒதுக்கீடு என்ற அடிப்படையில் நிரப்பப்படுகின்றன.

நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் நடத்தும் மருத்துவக் கல்லூரிகளைப் பொருத்தவரை, அவை மாநில அரசுகளின் ஒதுக்கீட்டிற்கு இடங்களைத் தருவதில்லை. அவை 15 சதவீத அகில இந்திய ஒதுக்கீட்டு இடங்கள் தவிர, மீதி 85 சதவீத இடங்களையும் தாமே நிரப்பிக் கொள்கின்றன. இந்த நிர்வாக ஒதுக்கீடு, வெளிநாடு வாழ் இந்தியர் ஒதுக்கீடு இடங்கள்தான் தனியார் கல்லூரிகளுக்கும் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் பணங்காய்ச்சி மரங்களாக உள்ளன.

இந்தக் கல்வியாண்டைப் பொருத்தவரை, தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட மாநிலங்களில் அரசு கல்லூரிகள் மற்றும் தனியார் கல்லூரிகளில் உள்ள மாநில அரசு ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கான (22,715 இடங்கள்) மாணவர் சேர்க்கை, நீட் தேர்வுக்கு முன்னதாக இருந்துவந்த நடைமுறைப்படி மாநில அரசுகளால் நடத்தி முடிக்கப் பட்டுவிட்டன. மீதமுள்ள அகில இந்திய ஒதுக்கீட்டு இடங்கள் மற்றும் தனியார் கல்லூரிகளிலும், தனியார் பல்கலைக்கழக மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் உள்ள நிர்வாக ஒதுக்கீட்டு இடங்களை உள்ளடக்கிய 30,000 இடங்களுக்குத்தான் தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வில் (நீட் தேர்வு) தேர்ச்சி

அடைந்துள்ள நான்கு இலட்சம் மாணவர்களும் போட்டியிடுகின்றனர்.

தகுதிகாண் நுழைவுத் தேர்வு முடிவுகள் வெளிவந்த பிறகு, ” அகில இந்திய ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கு மட்டுமின்றி, தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உள்ள நிர்வாக ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கும் மைய அரசே கலந்தாய்வு நடத்தி மாணவர்களைத் தேர்வு செய்யும். இதன் மூலம் தனியார் கல்லூரிகள் அடிக்கும் நன்கொடை, கட்டணக் கொள்ளையிலிருந்து தப்பித்துவிடலாம்” என நடுத்தர வர்க்கப் பெற்றோர்கள் கனவு கண்டனர்.

ஆனால், இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலோ அகில இந்திய ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கு (3,521 இடங்கள்) மட்டும் ஒற்றைச்சாளர முறையில், நீட் தேர்வில் மாணவர்கள் பெற்ற மதிப்பெண்கள் தரவரிசை அடிப்படையில், இணையம் மூலம் கலந்தாய்வு நடத்திவிட்டு, தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகள், தனியார் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழக மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உள்ள ஏறத்தாழ 26,500 இடங்களில் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கான பொறுப்பை அந்தந்த கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நிர்வாகங்களிடமே தந்திரமாக ஒப்படைத்துவிட்டது.

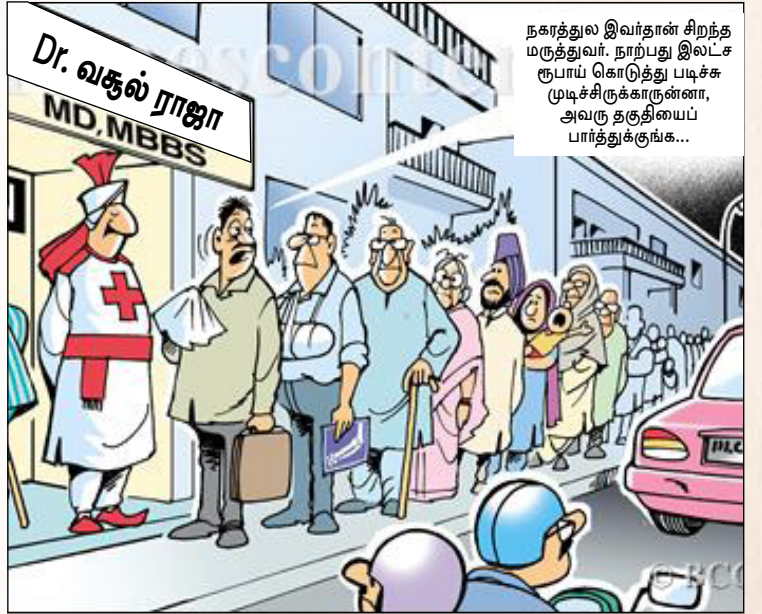
அதாவது, “அந்தந்த மாநில அரசுகள் விரும்பினால், தமது மாநிலத்திலுள்ள தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உள்ள நிர்வாக ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கு நீட் தேர்வு மதிப்பெண்கள் அடிப்படையில் ஒற்றைச்சாளரக் கலந்தாய்வை நடத்திக் கொள்ளலாம்” எனக் கூறி நழுவிக்கொண்டுவிட்டது. ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற பேதமின்றி அனைத்துக் கட்சிகளிலும் அதிகார வர்க்கத்திலும் கல்வி வள்ளல்களின் செல்வாக்கு இருப்பதோடு, தனியாரின் கொள்ளையும் இலாபமும்தான் அரசின் கொள்கையாக மாறிவிட்டதாலும் தமிழகம் உள்ளிட்டுப் பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இந்தக் கலந்தாய்வை நடத்த முன்வரவில்லை.

மாநில அரசுகள் கலந்தாய்வு நடத்துவதைக் கைவிட்டுவிட்டதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஒவ்வொரு தனியார் மருத்துவக் கல்லூரியும், மருத்துவப் பல்கலைக்கழகமும் மாணவர் சேர்க்கைக்கான விளம்பரங்களை வெளியிட்டு வருகின்றன. மாணவர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நுழைவுத் தேர்வினை எழுத வேண்டியிருப்பதாகக் கண்ணீர் வடித்த கற்றறிந்த நீதிபதிகளின் மரியாதைக்குரிய மூளையில், தங்களுடைய தீர்ப்பின் விளைவாக மாணவர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட கல்லூரிகளுக்கு விண்ணப்பித்து, மெடிக்கல் சீட்டில் விலை விசாரித்து அலைபாய்வது கடுகளவும் உரைக்க வில்லை.

நீட் தேர்வில் மாணவர்கள் வாங்கி யிருக்கும் மதிப்பெண்களின் அடிப்படையில் தான் சேர்க்கை நடைபெற வேண்டும் என மருத்துவக் கவுன்சில் தனியார் கல்லூரிகளுக்கு நிபந்தனை விதித்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் எத்துணை மாணவர்கள் விண்ணப்பித்தனர், விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டால் அதற்கான காரணம் என்ன, விண்ணப்பித்த மாணவர்களின் தர வரிசைப் பட்டியல் வெளியிடப்பட்டதா, தரவரிசையின் அடிப்படையில்தான் மாணவர்கள் நேர்காணலுக்கு அழைக்கப்பட்டு, சேர்க்கை நடைபெற்றதா என்பதையெல்லாம் கண்காணிப்பதற்கும் பரிசோதிப்பதற்கும் எந்தவொரு ஏற்பாடும் இல்லாத நிலையில், இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நிபந்தனை சோளக்காட்டு பொம்மையைவிடக் கேலிக்குரியது.

மாநில அரசு ஒதுக்கீடு, அகில இந்திய ஒதுக்கீடுகளின் அடிப்படையில் சேர்க்கப்படும் மாணவர்களிடமும்கூட இலட்சக்கணக்கில் பணம் பிடுங்கத் தனியார் கல்லூரிகள் தயங்கியதே இல்லை; அந்த ஒதுக்கீட்டிலேயே ஆள் மாறாட்டம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மோசடிகள் நடைபெற்று வரும் நிலையில், தனியார் கல்லூரி நிர்வாகங்கள் அப்பழுக்கற்ற விதத்தில் மாணவர் சேர்க்கையை நடத்துவார்கள் என அப்பாவிகள்கூட நம்பமாட்டார்கள். நீட் தேர்வு மதிப்பெண்ணைக் காட்டிலும், பணப்பெட்டியின் எடைதான் மாணவர்களின் சேர்க்கையைத் தீர்மானிக்கவுள்ள நிலையில், இந்திய மருத்துவ கவுன்சில் விதித்திருக்கும் நிபந்தனை தனியார் கல்லூரிகளின் திருவிளையாடல்களை மறைக்கும் முகமூடி தவிர வேறில்லை.

நீட் தேர்வுக்கு முன்னால், தாங்களே ஒரு மோசடியான தேர்வை நடத்தி, அதில் இலட்ச

இலட்சமாய்ப் பணத்தைக் கொடுத்த மாணவர்களைத் தேர்ச்சி பெறச் செய்து, அவர்களைத் தமது கல்லூரிகளில் சேர்த்து வந்த தனியார் கல்லூரி முதலாளிகளை, அந்தச் சிரமத்திலிருந்து விடுவித்திருக்கிறது, உச்சநீதி மன்றம் பரிந்துரைத்துள்ள நீட் தேர்வு. தனியார் கல்லூரி நிர்வாகங்கள் மாணவர் சேர்க்கையில் நடத்தும் மோசடிகளுக்கு ஒரு சட்டபூர்வ தகுதியை, பாதுகாப்பு வளையத்தை ஏற்படுத்தியும் கொடுத்துவிட்டது.

போட்டியிடும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவும் தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உள்ள இடங்கள் குறைவாகவும் உள்ளதால், முதலாளித்துவ “சந்தை” விதி மருத்துவ இடங்களின் ரேட்டை எகிற வைத்துவிட்டது. “கடந்த ஆண்டு 10 இலட்ச ரூபாயாக இருந்த எஸ்.ஆர்.எம். மருத்துவக் கல்லூரியின் ஆண்டு கல்விக் கட்டணம் நீட் தேர்வுக்குப் பிறகு 21 இலட்சமாகவும்; சிறீராமச்சந்திரா மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் செட்டிநாடு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் ஆண்டு கல்விக் கட்டணம் 15 இலட்ச ரூபாயாக அதிகரித்துள்ளதென்றும், இதற்கு அப்பால், ஒரு இலட்ச ரூபாய் முதல் மூன்று இலட்ச ரூபாய் வரை பிற கட்டணங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும்; இவற்றுக்கும் மேலே ஒவ்வொரு கல்லூரியும் தனது தரத்திற்கு ஏற்ப 40 இலட்ச ரூபாய் முதல் 85 இலட்ச ரூபாய் வரையிலும் நன்கொடை வசூலிப்பதாகவும்” டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா நாளிதழ் செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறது.

இதன்படி பார்த்தால், மருத்துவராகும் கனவோடு நீட் தேர்வு எழுதி தேர்ச்சி அடைந்திருக்கும் மாணவர்கள், அத்தேர்வில் எவ்வளவு மதிப்பெண் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைவிட, கல்லூரியில் நுழைவதற்கு அவர்களது பெற்றோர்களிடம் ஒரு கோடி ரூபாய் வரை பணமிருக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. மேலும், 26,500 இடங்களைத் தமது பிட்யில் வைத்துள்ள தனியார் மருத்துவக் கல்லூரி நிர்வாகங்கள், அந்த இடங்களில் ஒரு சில நூறு இடங்களை அரசியல்வாதிகளுக்கும், அதிகார வர்க்கத்திற்கும் மொய் வைப்பதைக் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால்கூட, போட்டியிடும் மாணவர்களிடம் கறக்கவுள்ள நன்கொடை மூலம் அவர்களிடம் இந்த ஆண்டில் மட்டும் குறைந்தபட்சம் பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் பெறுமான கருப்புப் பணம் சேருவதற்கான வாய்ப்பை நீட் தேர்வு திறந்துவிட்டிருக்கிறது.

இதனையெல்லாம் நீதிமன்றங்கள் தடுக்க முன்வரவில்லை எனக் குறைபட்டுக் கொள்வது அறிவீனம். மாறாக, நீதித்துறைதான் தனியார் கல்லூரி நிர்வாகங்களின் செக்யூரிட்டி பொறுப்பைக் கையில்

தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளிலுள்ள 26,500 நிர்வாக ஒதுக்கீட்டு இடங்களை அந்தந்த கல்லூரி நிர்வாகங்களே நிரப்பிக் கொள்ள அனுமதித்திருக்கிறது, இந்திய மருத்துவக் கவுன்சில். இந்த இடங்களைப் போட்டியிடும் மாணவர்களிடம் விற்பதன் மூலம் குறைந்தபட்சம் பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் பெறுமான கருப்புப் பணம் கொட்டுவதற்கான வாய்ப்பை நீட் தேர்வு திறந்துவிட்டிருக்கிறது.

கல்லூரிகள் வைத்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, கேரள அரசின் உத்தரவை ரத்து செய்துவிட்டது, அம்மாநில உயர்நீதி மன்றம்.

இந்திய மருத்துவக் கல்வியை உலகத் தரத்துக்குக் கொண்டு செல்லப் போவதாகக் கூறிக்கொண்டு உச்சநீதி மன்றம் நீட் தேர்வை மட்டும் அறிமுகப்படுத்தவில்லை. ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளால் அம்பலப்பட்டுப் போன இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலுக்குப் பதிலாக வேறொரு அமைப்பை உருவாக்கும் வரை, அதனின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக உச்சநீதி மன்ற முன்னாள் நீதிபதி லோதாவின் தலைமையில் மூன்று பேர் கொண்ட கமிட்டியையும் அமைத்திருக்கிறது. இந்த கமிட்டி சமீபத்தில் இந்திய மருத்துவ கவுன்சில் அங்கீகாரம் அளிக்க மறுத்த 26 தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கு, மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறது. இந்தக் கல்லூரிகளுள் உ.பி. மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள சரசுவதி மருத்துவக் கல்லூரி, ம.பி.யில் அமைந்துள்ள சாக்ஷி மருத்துவக் கல்லூரி ஆகிய இரண்டும் இந்திய மருத்துவ கவுன்சில் சுட்டிக் காட்டிய குறைபாடுகளை எங்கள் கல்லூரி சரி செய்யவில்லை என அவர்களே ஒப்புக்கொண்டுள்ள நிலையில், அவற்றுக்கும் சேர்த்து அங்கீகாரம் அளித்த கூத்தையும் நடத்தியிருக்கிறது, லோதா கமிட்டி. நாட்டின் மருத்துவர் தேவையை ஈடுசெய்யும் நல்லெண்ணத்தில்தான் இந்த அங்கீகாரத்தை அளித்திருப்பதாகக் கூறி, தனது அயோக்கியத்தனத்திற்குப் பட்டுக்குஞ்சமும் கட்டிவிட்டது.

இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலைக் கலைத்துவிட்டு, அதனிடத்தில் தேசிய மருத்துவ கமிசனை அமைக்க வேண்டும் எனப் பரிந்துரைத்துள்ள நிதி ஆயோக், தனது பரிந்துரையில், “இலாபம் கிடைத்தால்தான் கல்லூரிகள் தொடங்க தனியார் முன்வருவார்கள்.

தோழர் மணிவண்ணனுக்கு சிவப்பஞ்சலி !

ம.க.இ.க கோவைக்கிளையின் தொடக்க காலத்திலிருந்து செயல்பட்டு வந்த தோழர் மணிவண்ணன் 21.08.2016 அன்று நள்ளிரவில் காலமானார். அவருக்கு வயது 65. சர்க்கரை நோய், இரத்தக் கொதிப்பு, நுரையீரல் நோய், காசநோய் போன்றவற்றால் அடுத்தடுத்து தாக்குண்டு, கடந்த பத்து மாதங்களில் தீவிர சிகிச்சை மேற்கொண்டு வந்தார். மீண்டு விடுவார் என்று நம்பியிருந்த நிலையில், திடீரென்று சிறுநீரகங்கள் செயலிழந்து அவரது மரணம் நேர்ந்திருக்கிறது.

எளிய வீடு, எளிய உணவு, எளிய உடை, அங்கீகாரத்துக்கு ஏங்காத உழைப்பு இதுதான் மணிவண்ணன். அவர் மணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அவர் கோவை ஒண்டிப்புதூர் பகுதியின் பிள்ளை. அப்பகுதி உழைக்கும் மக்களின் பல்வேறு கோரிக்கைகளுக்காகவும் போராடியவர். அமைப்பு வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வேறொரு வாழ்க்கைக்கோ மகிழ்ச்சிக்கோ ஏங்காத ஒரு அரிய தோழர்.

அவருக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்திய கோவை இராமகிருட்டிணன் (பெ.தி.க.), மருதையன் (ம.க.இ.க.), சித்தார்த்தன் (ம.க.இ.க.), விளவை ராமசாமி

தோழர் மணிவண்ணன் என்கிற சின்னக்கண்ணன் 1980-களின் தொடக்கமுதலே கோவைப் பகுதியில் செயல்பட்டவர். சென்ற ஆண்டு வரை ம.க.இ.க. கிளைச் செயலர். தற்போது மக்கள் அதிகாரம் அமைப்பின் கோவை மண்டல ஒருங்கிணைப்பாளர். கோவை சாய்பாபா காலனி டால்மாக்கடை உடைப்புப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கி ஒரு மாதத்துக்கும் மேலாகச் சிறையில் இருந்தவர். கோவை குண்டு வெடிப்பைத் தொடர்ந்து இந்து வெறியர்களை எதிர்த்து அந்த நகரில் யாரும் பேசமுடியாது என்ற சூழல் நிலவியபோது ம.க.இ.க. நடத்திய எதிர்ப்பியக்கத்தில் துணிவுடன் முன்நின்றவர் மணிவண்ணன். கோவை மத்திய சிறை அவருடைய இரண்டாவது குடியிருப்பு. அவர் போலீசுக்கு அஞ்சியதுமில்லை, சிறை செல்வதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதியதுமில்லை.

(பு.ஜ.தொ.மு.), ராஜா (மக்கள் அதிகாரம்) உள்ளிட்ட தோழர்களும் தோழர் மணிவண்ணனின் சகோதரரும், உள்ளூர் மக்களும் தோழரது பண்புகளையும் செயல்பாட்டையும் நினைவு கூர்ந்து பேசினர்.

நூற்றுக்கணக்கான தோழர்களும் பல்வேறு கட்சியினரும் உள்ளூர் மக்களும் திரண்டு செல்ல, இறுதி ஊர்வலம் மயானத்தை அடைந்தது. தோழர்களின் கண்ணீரும் முழக்கங்களும் உறைந்து, மவுனம் கவிந்து இதயத்தை அழுத்திய தருணத்தில் மணிவண்ணன் விடைபெற்று மின்தகன மேடைக்குள்ளே சென்று கொண்டிருந்தார்.

அவரது போராட்ட வாழ்க்கையின் தருணங்களை நினைவில் இருத்துவோம்!

- ஆசிரியர் குழு

அதனால், தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளின் கல்விக்கட்டணத்திற்கு அரசு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கக் கூடாது. கட்டுப்பாடுகளை நீக்கிவிட்டால், மாணவர் சேர்க்கையில் மோசடிகளுக்கு இடமிருக்காது" எனக் கூறியிருக்கிறது. தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளின் சட்டவிரோத நன்கொடையை ஒழிப்பதற்கு அதனைச் சட்டபூர்வமாக்குவதுதான் வழி என்பதுதான் இந்தப் பரிந்துரையின் பொருள்.

சி.பி.எஸ்.இ. பாடத்திட்டத்தின்படி, இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளில் மட்டுமே நடத்தப்படும் நீட் தேர்வு, தமிழ் உள்ளிட்ட தாய்மொழிக் கல்வி பாடத்திட்டத்தின் கீழ் பயிலும் ஏழை மாணவர்களை மருத்துவப் படிப்பிலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கிறது. தனியார் பயிற்சி நிலையங்களில் சேர்ந்து படிக்கும் அளவுக்கு வசதி படைத்த "தேசிய" பணக்கார வீட்டு பிள்ளைகளுக்கு அரசு மருத்துவக் கல்லூரி இடங்களை பட்டா போட்டுக் கொடுக்கும் சதித்தனத்தை அரசுக்கேற்றியிருக்கிறது. லோதா கமிட்டியும், நிதி ஆயோக்கும் மருத்துவக் கல்வியில்

தனியாரின் ஆதிக்கத்தை உறுதிப்படுத்தியிருப்பதுடன், மருத்துவர் தொழிலைக் கருப்புப் பணக் குடும்ப வாரிசுகளின் தனியுரிமையாக மாற்ற முயலுகின்றன. தரமான மருத்துவக் கல்வி, தகுதியான மருத்துவர்கள் என ஆளும் வர்க்கம் போடும் கூச்சலின் பின்னே மறைந்துள்ள உண்மை இதுதான்.

தனியார் மருத்துவமனைகளின் மருத்துவர்கள், கனிவு பொங்கும் முகத்துடன், சிகிச்சைக்கு எத்தனை ஆயிரம் செலவாகும் என்று நோயாளிகளிடம் கூறுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், ஐயா, தாங்கள் இந்த டாக்டர் பட்டத்தை எத்தனை கோடிக்கு வாங்கினீர்கள்? என்று நோயாளிகள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. பணம் கொடுத்துப் பட்டம் வாங்கும் உரிமையை உத்திரவாதம் செய்திருக்கும் மாண்புமிகு நீதியரசர்கள், எவ்வளவு கொடுத்தார்கள் என்ற தகவல் அறியும் உரிமையையாவது குடிமக்களுக்கு வழங்கலாம். அதுதானே ஜனநாயகம்!

● ரஹீம்

மக்களாட்சியா, மர்ம ஆட்சியா?

ஞான தேசிகன் உள்ளிட்ட உயர் அதிகாரிகள் இடைநீக்கமும், டி.ஜி.பி. அசோக்குமாரின் திடீர் ஓய்வும் போயசு தோட்டமானது அலிபாபா குகை என்பதை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

முந்தைய ஜெ. ஆட்சியில் தமிழக அரசுத் தலைமைச் செயலாளராக பணியாற்றியவரும், தற்போது தமிழ்நாடு தொழில் மேம்பாடு நிறுவனத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றி வந்தவருமான ஞானதேசிகன் மற்றும் எல்காட் நிர்வாக இயக்குநராகவும் கனிம வளத்துறையின் ஆணையராகவும் பணியாற்றிய அதுல் ஆனந்த் - ஆகிய இரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளும், கனிமவளத்துறை - சுற்றுச்சூழல் துறைகளின் ஆறு அதிகாரிகளும் ஒரே நேரத்தில் ஜெ. அரசால் அண்மையில் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

ஒரு அரசு ஊழியர் மீது நடவடிக்கை எடுத்தால், அதற்கான காரணங்களை விளக்க வேண்டுமென விதிமுறைகள் உள்ள நிலையில், இந்த உயரதிகாரிகளின் பணியிடை நீக்கத்துக்கு என்ன காரணம் என்பதைக்கூட ஜெ. கும்பல் தெரிவிக்க மறுக்கிறது. இருப்பினும், வைகுண்டராஜன் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம்தான் அம்மாவின் இந்த அதிரடி நடவடிக்கைக்குக் காரணம் என்று ஊடகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வைகுண்டராஜனோ, ஜெயாவின் நம்பிக்கைக்குரியவராகவும், அவரது கட்சிக்கு கஜானாவாகவும், ஜெயா டிவி மற்றும் ஜெ. கும்பலின் மிடாஸ் சாராய நிறுவனத்தில் பங்குதாரராகவும் இருந்தவர். கடந்த 2013-ஆம் ஆண்டில் வைகுண்டராஜனின் தாதுமணல் கனிமச் சுரங்கங்களில் அதிரடி சோதனை நடத்திய குற்றத்துக்காக தூத்துக்குடி மாவட்ட ஆட்சியர் ஆசிஷ் குமாரை தூக்கியடித்ததோடு, அவர் மீது லஞ்ச ஒழிப்புத்துறை விசாரணைக்கு அம்மா உத்தரவிட்டார்.

கடந்த ஆண்டில் "மக்கள் செய்தி மையம்" என்ற அமைப்பின் சார்பில், "தமிழக அரசின் ஐம்பதாயிரம் கோடி ஊழல் சிக்கிய 12 ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள்" என்ற தலைப்பில், காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட பிளக்ஸ் பேனர். (கோப்புப்படம்)

பின்னர், அம்மாவே நியமித்த ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி ககன்தீப்சிங் பேடி தலைமையிலான குழுவினர் தாதுமணல் விவகாரத்தில் முறைகேடுகள் நடந்துள்ளதாக அறிக்கை கொடுத்துள்ள நிலையில், தாதுமணற்கொள்ளை தொடர்வதற்காகவே அதை வெளியிடாமல் ஜெ. முடக்கி வைத்தார். இருப்பினும், ஜெயாவுக்கும் வைகுண்டராஜனுக்கும் மிடையே தாதுமணற் கொள்ளையில் பங்கு பிரிப்பதில் தகராறு ஏற்பட்டதாகவும், வைகுண்டராஜனை முடக்குவதற்காகவே ஜெ. அரசு தனியார் நிறுவனங்கள் தாதுமணல் எடுக்கத் தடை விதித்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

"தாதுமணல் ஏற்றுமதி தொடர்பாக நீதிமன்றத்தில் வைகுண்டராஜன் வழக்கு தாக்கல் செய்திருந்த நிலையில், அவரது வி.வி.மினரல்ஸ் நிறுவனம் எந்த முறைகேட்டிலும் ஈடுபடவில்லை, சுற்றுச்சூழலுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லை என்று தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த கனிம வளத்துறை மற்றும் சுற்றுச்சூழல்துறை அதிகாரிகள் தற்போது அவருக்குச் சாதகமாக அறிக்கை கொடுத்துள்ளனர். இதனால், நீதித்துறை மற்றும் மைய அரசின் அனுமதியோடு தாதுமணலை பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வைகுண்டராஜன் ஏற்றுமதி செய்துள்ளார். ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளான அதுல் ஆனந்தும் ஞானதேசிகனும் இந்த அறிக்கையைத் தயார் செய்ய உத்தரவிட்டு வழிகாட்டியுள்ளனர் என்பதாலேயே அம்மா அவர்களைப் பணியிடை நீக்கம் செய்துள்ளார்" என்று ஊடகங்கள் கிசுகிசுக்கின்றன.

இந்த அதிகாரிகளின் பணியிடை நீக்கத்தைப் பற்றி எழுதும் ஊடகங்கள், விதிமுறைகள் பின்பற்றப்படாததை விளக்கி அதிகார வர்க்கத்துக்கு அனுதாபம் தேடும் வேலையைச் செய்கின்றன. ஆனால், இந்த அதிகாரிகள் கூட்டம்தான் அம்மாவின் பகற்கொள்ளைக்கு ரூட் போட்டுக் கொடுத்தவர்கள்.

கடந்த ஆண்டில் “மக்கள் செய்தி மையம்” என்ற அமைப்பின் சார்பில், “தமிழக அரசின் ஐம்பதாயிரம் கோடி ஊழல் - சிக்கிய 12 ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள்” என்ற தலைப்பில், அவர்களின் திருவுருவப் படங்களையும், முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் படத்தையும் பிளக்ஸ் பேனர் கட்டி காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்கள். அந்த 12 ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளில் முதல் இடத்தில் இருந்த ஞானதேசிகள், நான்காவது இடத்தில் இருந்த அதுல் ஆனந்த் ஆகிய ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளைத்தான் தற்போது ஜெயலலிதா பணியிடைநீக்கம் செய்திருக்கிறார்.

தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்தைத் திவாலாக்கும் வகையில், தனியார் மின் நிறுவனங்களிடமிருந்து கூடுதல் விலைக்கு மின்சாரம் வாங்கி கமிசன் அடிக்கவும், தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்துக்குத் தேவையான நிலக்கரியை கூடுதல் விலைக்கு வாங்கி கமிசன் அடிக்கவும் ரூட்டு போட்டுக் கொடுத்தவர்தான் ஞானதேசிகள். அதனாலேயே அவர் அம்மாவின் முந்தைய ஆட்சியில் தலைமைச் செயலாளராகப்பட்டார். பிளக்ஸ் பேனரில் காணப்பட்ட அந்த 12 அதிகாரிகளில் இரண்டாவதாக இடம் பெற்றுள்ள முக்கியஸ்தரும், முந்தைய அம்மாவின் ஆட்சியில் முதல்வரின் செயலாளராகவும் இருந்த ராம்மோகன் ராவ், பல்வேறு ஊழல்களுக்கு ஆலோசகராகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்ததோடு, அமைச்சர்கள் நடத்தும் பேரங்கள், கைமாறும் தொகை முதலான விவரங்களை ஜெயலலிதாவிடம் தெரிவித்து கங்காணி வேலை செய்ததாலேயே, தற்போதைய ஆட்சியில் அவர் தலைமைச் செயலாளராகப்பட்டுள்ளார்.

இதேபோல, டி.ஜி.பி. அசோக்குமாருக்கு திடீர் ஓய்வு அளித்து, சென்னை போலீஸ் கமிஷனராக இருந்த டி.கே.ராஜேந்திரனை, சட்டம் - ஒழுங்கு போலீஸ் டி.ஜி.பி.யாகவும், உளவுத்துறையின் கூடுதல் டி.ஜி.பி.யாகவும் ஜெ. அரச அண்மையில் நியமித்துள்ளது. கடந்த தேர்தலின் போது ஜெ. கும்பலின் வெற்றிக்காக வாக்காளர்களுக்குப் பணப்பட்டுவாடாவை முறையாகச் செய்ததால், வரவிருக்கும் உள்ளாட்சித் தேர்தலில் அதேமுறையில்

காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பதற்காகவே அவருக்கு இந்தப் பரிசு அம்மாவால் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அம்மாவின் ஆட்சியில் கொள்ளைக்கும் ஊழலுக்கும் ஆலோசனையும் பாதுகாப்பும் அளிக்கும் போயஸ் தோட்டத்து ஏவலாட்களான ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகளுக்குத்தான் பதவி நீட்டிப்பும், பதவி உயர்வும் அளிக்கப்படுகிறது. அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும் என்னென்ன வழிகளில், எப்படிக் கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று உளவுத்துறையை வைத்து மோப்பம் பிடித்து, ஆட்டையைப் போடாமல் அவர்கள் அம்மாவிடம் முழுமையாகக் கணக்கையும் பணத்தையும் ஒப்படைக்க வைக்கவே போயஸ் கொள்ளைக் கூட்டம் இரவும் பகலுமாக ஒரு கம்பெனி போல இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்பாக, ஐவர்குழு என்றழைக்கப்படும் அ.தி.மு.க.வின் மூத்த அமைச்சர்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் உளவுத்துறை மூலம் சோதனை நடத்தி பறிக்கப்பட்ட பணம் மற்றும் சொத்துக்களின் மதிப்பு ரூ.30,000 கோடி என்றும், அப்பணம் மேலிடத்திடம் சேர்க்கப்பட்டதாகவும் செய்திகள் வெளிவந்தன. ஆனாலும் இந்த அமைச்சர்கள் மீது வழக்கு இல்லை, விசாரணை இல்லை. இதன் பின்னேயுள்ள பணப்பெட்டி பேரங்கள், இரகசியங்கள் பற்றியும் யாருக்கும் தெரியவில்லை.

தற்போது அ.தி.மு.க. நாடாளுமன்ற உறுப் பினரான சசிகலா புஷ்பா, ஜெயலலிதாவை நாடாளுமன்றத்திலேயே சாடி சவால் விடுகிறார். இதன் பின்னே உள்ள பணப்பெட்டி ரகசியங்கள் என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஜெயலலிதாவும் இது குறித்து வாய் திறக்கவில்லை. சசிகலா புஷ்பா மூலம் ஜெ.வுக்கு எதிராக வைகுண்டராஜன் அரசியல் நடத்துவதாகவும், அதனால்தான் சசிகலா புஷ்பா கட்சியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார் என்றும் ஊடகங்கள் எழுதுகின்றன. பொதுக்கூட்டத்தில் விமர்சித்தால் எதிர்க்கட்சியினரை அவதூறு வழக்கு போட்டு மிரட்டும் ஜெயலலிதா, ஊடகங்கள் இப்படி எழுதியுள்ள போதிலும் கண்டும்காணாமல் இருக்கிறார்.

ஜெயாவின் ஆட்சியை, இது தி.மு.க. போன்ற குடும்ப ஆட்சி அல்ல, இந்த ஆட்சியில் 2ஜி போல பெரிய ஊழல்கள் இல்லை, ஜெயலலிதா நிர்வாகத் திறன் மிக்கவர் என்ற மாயையைத் திட்டமிட்டே துள்ளக் சோவும் பார்ப்பன ஊடகங்களும் நீண்டகாலமாகப் பரப்பி வருகின்றன. ஆனால் பங்கு பிரிப்பதில் ஏற்பட்ட தகராறு இப்போது பகிரங்கமாக வெளிவந்து, ஜெ. கும்பலின் தீவட்டிக் கொள்ளை ஆட்சியின் மகிமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வளவு கேடுகெட்டதொரு களவாணிக் கும்பலை ஒரு அரசாங்கம் என்று இன்னமும் அழைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் தமிழகத்துக்கு மானக்கேடானது.

● குமார்

கார்ப்பரேட் சாமியார்கள் : இந்துத்துவ பாசிசத்தின் நவீன ஏஜெண்டுகள்!

ஜக்கி வாசுதேவ், ரவிசங்கர், ராம்தேவ் உள்ளிட்ட கார்ப்பரேட் சாமியார்களின் சட்ட விதிமீறல்களை விட ஆபத்தானது அக்கும்பலின் இந்துத்துவ விஷம் கலந்த உபதேசங்கள்.

தமிழ்நாடு வேளாண்மை பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த முனைவர் காமராஜ் சத்யஜோதி தம்பதியினர், தனது மகன்கள் இருவரும் ஈஷா யோகா மையத்தில் சேர்ந்த பின்னர், அவர்களை மூளைச்சலவை செய்து, மொட்டையடித்து, சாமியாராக்கி ஜக்கி வாசுதேவ் அடைத்து வைத்துள்ளார் என்றும், அவர்களை மீட்டுத் தரும்படியும் அண்மையில் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்ததைத் தொடர்ந்து ஈஷா யோகா மையத்தின் கிரிமினல் மோசடிகள் மீண்டும் சந்தி சிரிக்கத் தொடங்கியுள்ளன.

முனைவர் காமராஜ் மட்டுமின்றி, ஈஷா சமஸ்கிருத குருகுலப் பள்ளியில் இலட்சக் கணக்கில் பணம் கட்டி சேர்க்கப்பட்ட தனது இரு மகன்களை மீட்டு தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு மதுரையை சேர்ந்த போலீஸ் ஏட்டு மகேந்திரன், பொறியாளராக சிங்கப்பூரில் வேலை பார்த்து வந்த தனது மகன் ரமேஷை மூளைச்சலவைச் சலவை செய்து ஈஷா யோகா மையத்தில் அடைத்து வைத்துள்ளதாக தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்த தமிழ்ச்செல்வி ஆகியோர் கோவை மாவட்ட ஆட்சியரிடம் புகார் கொடுத்துள்ளனர். ஈஷா யோகா மையத்தில் இதுவரை எல்லாம் சரியாக நடந்து வந்ததாகக் கருதியவர்களோ, துணுக்குற்று திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்.

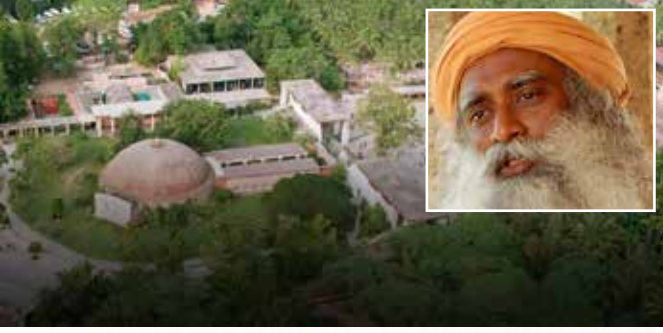
ஈஷா யோகா மையத்தின் மீது இப்போது புகார் சொல்லும் இந்த வர்க்கத்தினர் இந்துக்களாக இருப்பதால், இயற்கையாகவே ஜக்கி போன்ற சாமியார்கள் மீது நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள். இத்தகைய சாமியார்களின் உபதேசங்கள் அறிவியலுக்குப் புறம்பானதாக இருந்தபோதிலும், ஆட்டு மந்தைக் கூட்டமாக அவர்களை ஆதரிக்கிறார்கள். இத்தகைய சாமியார்கள், இந்து மதம் என்பது பிற மதங்களைப் போல ஒரு மதமல்ல, அது வாழ்க்கை முறை, பண்பாட்டு முறை என்று சித்தரிக்கின்றனர். சூரிய நமஸ்காரம் செய்வது, காலையில் வீட்டு வாசலில் சாணி தெளித்து கோலம் போடுவது, யோகா செய்வது, தியானம் செய்வது, பிராணாயாமம் எனும் மூச்சுப்பயிற்சி செய்வது முதலானவையெல்லாம் உடற்பயிற்சிகளாகவும் இந்து மதத்துக்கே உரிய பண்பாடாக இருப்பதாகவும் நவீன விளக்கமளிக்கிறார்கள். இவற்றின் மூலம் இந்து நடுத்தர - மேட்டுக்குடி வர்க்கத்தினரை ஈர்ப்பது அவர்களுக்கு எளிதாகிறது.

தன்னைத் தாராளவாதியைப் போல காட்டிக் கொள்ளும் ஜக்கி, நீங்கள் எந்த மதத்தின் எந்தக் கடவுளையும் வணங்கலாம் என்கிறார். அதேசமயம், பசுவதைத் தடுப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி கேட்டால், கால்நடைகள் நமது செல்வங்கள்; மாடு வளர்ப்பதென்பது நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கு அவசியம் என்று மீனுக்கு தலையும் பாம்புக்கு வாலுமாக ஈரோட்டமான கருத்தின் மூலம் சுற்றிவளைத்து இந்துத்துவத் திட்டத்தை ஆதரிக்கிறார். இத்தகைய சாமியார்கள் யோகம், தியானம், கட்டிப்புடி வைத்தியம் - என பல்வேறு வழிகளிலும் மிதமானதாகவும் நைச்சி யமாகவும் இந்துத்துவத்துக்கு ஆதர வான கருத்தியல் அடித்தளத்தை உருவாக்குவதால், இந்துத்துவ அமைப்பு களும் அவர்களை ஆதரிக்கின்றன. இத்தகைய சாமியார்களை வாழ்க்கை நெறிகளைக் கற்பிப்பவர்களாகவும், நன் னெறிகளைப் போதிப்பவர்களாகவும் பார்ப்பன ஊடகங்கள் கௌரவிக்கின்றன.

உலகமயம் திணிக்கும் கொத்தடி மைத்தனம், வேலைப் பளு,

தனது மகன்கள் இருவரையும் சாமியாராக்கி ஜக்கி வாசுதேவ் அடைத்து வைத்துள்ளார் என்று புலம்பும் தமிழ்நாடு வேளாண்மை பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்த முனைவர் காமராஜ்.

கோவை வெள்ளியங்கிரி மலையடிவாரத்தில் 150 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் விரிந்துள்ள பிரம்மாண்டமான ஈஷா யோகா மையம். உள்ளே: ஜக்கி வாசுதேவ்

உரிமைகள் பறிப்பு முதலான முதலாளித்துவத்தின் கொடுங்கோன்மைக்கு இணங்கி வாழ் வதற்கு யோகா, தியானம் - என இந்து நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் மனதைப் பண்படுத்தி சாந்தப்படுத்துவதாலும், இந்துத்துவத்துக்கு கருத்தியல் அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுப்பதாலும் இத்தகைய சாமியார்கள் ஆளும் வர்க்கங்களால் தொடர்ந்து அங்கீகரிக்கப்பட்டே வந்துள்ளார்கள். சிறீசிறீ ரவிசங்கரின் “வாழும் கலை” அமைப்பு நடத்திய விழாவால் யமுனை நதிக்கரையும் சுற்றுச்சூழலும் நாசமாகியிருப்பது அப்பட்டமாகத் தெரிந்தபோதிலும், பிரதமர் மோடி அந்த விழாவில் பங்கேற்று பாராட்டு கிறார். அரியானாவின் பா.ஜ.க. அரசு கடந்த ஆண்டு கார்ப்பரேட் சாமியார் ராம்தேவ்வுக்கு கேபினட் அமைச்சர் தகுதியை வழங்கியுள்ளது. ராம்தேவ்வுக்கு ஏற்கனவே ‘இசட்’ பிரிவு பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளதோடு, அவரது ஆயுர்வேத நிறுவனத்திற்கு இப்போது மோடி அரசு மத்தியத் தொழில் பாதுகாப்புப் படையைக் கொண்டு பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. ஜக்கியைப் பற்றி புகார்கள் வந்துள்ள நிலையில், அவர் நடத்தும் “கிராமோத்சவ்” விழாவில் மத்திய அமைச்சரும் புதுச்சேரி துணைநிலை ஆளுநரும் நேரடியாகப் பங்கேற்கின்றனர்.

தனியார்மய தாராளமயத்தால் ஆதாயமடைந்துள்ள இந்து நடுத்தர வர்க்கத்தினரோ, வேலைப்பளுவால் ஏற்படும் மன உளைச்சலுக்குத் தீர்வாக யோகாசனம், தியானம் முதலானவற்றால் அமைதியும் நிம்மதியும் கிடைக்கும் என்று குருட்டுத்தனமாக நம்புகின்றனர். இத்தகைய சாமியார்களின் மையங்களில் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சேர்த்து, அவர்கள் யோகா, தியானம் கற்றுக் கொள்வதில் பெருமை அடைகின்றனர். அதேசமயம், ஜக்கியின் ஆக்கிரமிப்புக்கும் சுற்றுச்சூழல் நாசத்துக்கும் எதிராக அப்பகுதிவாழ் மக்களும் சமூக ஆர்வலர்களும் போராடியபோதிலும், ஜக்கியின் யோகா மையத்தில் நடக்கும் கிரிமினல் மோசடிகள், கொலைகள், அட்டுழியங்களை பற்றி விரிவான ஆதாரங்களுடன் செய்திகள் வெளிவந்துள்ள போதிலும், இவர்கள் அவற்றைக் கண்டும்காணாததுபோல இருக்கின்றனர்.

முற்றும் துறந்த ஒரு சாமியாருக்கு எதற்காக இவ்வளவு பிரம்மாண்டமான சொத்துக்கள், இந்தச் சொத்துக்கள் எப்படி வந்தன - என்று இயல்பாக எழும் கேள்விகூட இவர்களது மனதில் எழுவதில்லை. இத்தகைய சாமியார்கள் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் கட்டி கட்டணக் கொள்ளை நடத்துவதைப் பற்றி இவர்கள் கேள்வி எழுப்புவதில்லை. மிகப்பெரிய தொழில் சாம்ராஜ்ஜியத்தை இத்தகைய சாமியார்கள் நடத்திக் கொண்டிருப்பது இந்த வர்க்கத்தினருக்கு முரண்பாடாகத் தெரியவில்லை. இந்துஸ்தான் லீவர்தான் போன்ற ஏகபோக நிறுவனங்கள்தான் தொழில் செய்ய வேண்டுமா, சாமியார்கள் செய்யக்

கூடாதா என்று அவர்களின் கார்ப்பரேட் வர்த்தகத்தை இவர்கள் அங்கீகரித்து ஆதரிக்கவே செய்கின்றனர்.

ஈஷா யோகா மையத்திலிருந்த முனைவர் காமராஜின் இரு மகங்களையும் மாவட்ட போலீசு கண்காணிப்பாளர் அலுவலகத்துக்கு அழைத்துவந்து விசாரணை நடத்தப்பட்ட பின்னர், 18 வயதானவர்கள் தங்களது வாழ்வைத் தீர்மானித்துக் கொள்ள உரிமை உண்டு என்ற சட்ட விதியைக் காட்டி, ஒருவர் இல்லறத்தையோ, துறவறத்தையோ தேர்ந்தெடுப்பதென்பது அவரது தனிநபர் உரிமை என்றும், அதில் அரசோ, நீதித்துறையோ தலையிட முடியாது என்றும் நீதித்துறை தெரிவித்திருக்கிறது. சாமியாரான பெண்களோ, தங்களது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில்தான் இந்த முடிவை எடுத்ததாகப் பேட்டியளிக்கிறார்கள். ஜக்கியிடம் சாமியாராகியுள்ள தனது வாரிசுகள் மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்றும், மனநல மருத்துவர் முன்னிலையில் அவர்களை வாக்குமூலம் அளிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்றும் முனைவர் காமராஜ் கோருகிறார்.

காமராஜ் போன்ற நடுத்தர வர்க்க மெத்த படித்த மேதாவிடிகள், தமது சொந்த பாதிப்பிலிருந்து மட்டுமே கார்ப்பரேட் சாமியார்களின் லீலைகளை, மோசடிகளை எதிர்த்தாலும், அந்த வர்க்கத்தின் பெரும்பான்மையினர் இச்சாமியார்களின் தாசர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். நித்யானந்தா போன்றவர்கள் நடிக்கையோடு கூத்தடித்தாலும் அவனைச் சாமியார் என்கிறார்கள். சங்கராச்சாரி என்ற கிரிமினல் பேர்வழி, ஆச்சாரம் வழுவாத ஒரு பார்ப்பானையே வெட்டிக் கொன்றாலும் பார்ப்பனர்கள் அக்கொலைகாரனை இன்னமும் இந்து மதத்தின் அத்தாரிட்டியாக அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

இந்து நடுத்தர - மேட்டுக்குடி வர்க்கத்தின் இத்தகைய இயலாமையையும் அறியாமையையும் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, ஜக்கி போன்ற கார்ப்பரேட் சாமியார்களோ ஆட்சியாளர்களின் அங்கீகாரத்தோடு சட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்ட தங்களது சாம்ராஜ்ஜியத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

● தனபால்

“உங்களுக்குள் ஆதிக்க சாதிப் புத்தி இல்லையா?”

இந்தியாவின் ஒவ்வொரு கிராமமும் நகரமும் குப்பையை, மலத்தை, சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்வதைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது மட்டுமே சுமத்துகிறது. மனிதக் கழிவுகளை மனிதனைக் கொண்டு அகற்றும் இந்த அடிமைத் தொழிலை ஒழிக்க முன்வராமல், கண்டும் காணாமல் இருப்பதும் தீண்டாமைக் குற்றம்தான்.

கையால் மலம் அள்ளும் பணியையும் உலர் கழிப்பிடங்கள் கட்டுவதையும் தடை செய்யும் 2013-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தைக் கண்டிப்போடு நடைமுறைப்படுத்தக் கோரி, “எங்களைக் கொல்லாதீர்கள்” என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்துத் தூய்மைப் பணியாளர்கள் நடத்திய நாடு தழுவிய பேரணி, அசாமில் டிசம்பர் 10, 2015-இல் தொடங்கி, அம்பேத்கரின் 125 பிறந்த தின நிறைவு நாளான 13, ஏப்ரல் 2016 அன்று டெல்லியில் முடிவடைந்தது. இப்பேரணி நடந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில்தான், சென்னை, துரைப்பாக்கத்திலுள்ள ஒரு தனியார் உணவு விடுதியில் அடைபட்டுப் போன பாதாள சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்ய இறங்கிய நான்கு தொழிலாளர்களுள், மூன்று பேர் விஷவாயு தாக்கி இறந்து போனார்கள்; மற்றொருவர் உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு நல்வாய்ப்பாக உயிர் பிழைத்தார்.

மூன்று தொழிலாளர்கள் கொல்லப்பட்ட இச்சம்பவத்தைத் தமிழக போலீசு 2013-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் வழக்காகப் பதிவு செய்யவில்லை. அதிகார வர்க்கத்தின் இந்த அலட்சியப் போக்கை எதிர்த்து தூய்மைப் பணியாளர் சங்கத்தினரும் சமூக ஆர்வலர்களும் போராடிய பிறகுதான் அச்சட்டத்தின் கீழ் வழக்குப்

நாடு ‘சுதந்திரமடைந்து’ எழுபது ஆண்டுகள் ஆனபிறகும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு அடிமைத் தொழிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கவில்லை.

பதிவு செய்யப்பட்டது. ஆனாலும், இறந்து போன அந்த மூன்று தொழிலாளர் குடும்பத்தினருக்கும், காயமடைந்து உயிர் பிழைத்த மற்றொரு தொழிலாளிக்கும் உச்சநீதி மன்ற உத்தரவுப்படி கொடுக்க வேண்டிய இழப்பீடைத் தர மறுத்து வருகிறது. தமிழக அரசு.

நாடு ‘சுதந்திரமடைந்து’ 46 ஆண்டுகள் கழித்துதான், கையால் மலம் அள்ளும் அடிமைத் தொழிலைத் தடை செய்யும் சட்டத்தை மைய அரசு இயற்றியது. அதன் பிறகு 20 ஆண்டுகள் கழித்து 2013-இல் அச்சட்டத்தில் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு புதிய சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இப்புதிய சட்டம் தொடர்பாகத் தூய்மைப் பணியாளர் இயக்கம் தொடுத்த பொதுநல வழக்கை விசாரித்த உச்சநீதி மன்றம், “அவசரமான, ஆபத்தான காலங்களில்கூட மலக் குழிகள் மற்றும் சாக்கடைகளில் ஏற்படும் அடைப்புகளை நீக்கி சுத்தம் செய்வதற்கு மனிதர்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது; 1993-ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, பணியின்போது இறந்த தூய்மைப் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் பத்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு அளிக்க வேண்டும்” என 2014-ஆம் ஆண்டில் உத்தரவிட்டது.

“உச்சநீதி மன்றம் உத்தரவு வெளியான பிறகு, கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மட்டும் நாடெங்கும் 1,370 தூய்மைப் பணியாளர்கள் பணியின்போது விஷவாயு தாக்கி கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுள் 26 பேருக்கு மட்டுமே நட்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் வெறும் 8 பேருக்கு மட்டும் தான் பத்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாக”க் கூறுகிறார், தூய்மைப் பணியாளர் இயக்கத்தின் ஒருங்கிணைப்பாளர் பெஜவாடா வில்சன்.

அனைத்து மாநில அரசுகளுமே உயிரிழந்த தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கு

நட்ட ஈடு வழங்குவதில் அலட்சியமாக நடந்து வருகின்றன என்றபோதும், தமிழகத்தை ஆளும் அ.தி.மு.க. அரசுதான், இவ்வளவு நட்ட ஈட்டுத் தொகையை வழங்க முடியாது என சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திலும், உச்சநீதி மன்றத்திலும் வழக்காடி வருகிறது. சென்னை மாநகராட்சி மூன்று இலட்ச ரூபாய்தான் நட்ட ஈடு அளிக்க முடியும் எனத் தீர்மானமே நிறைவேற்றி, உச்சநீதி மன்ற உத்தரவை மறுத்திருக்கிறது.

■

1993-க்குப் பிறகு தமிழகத்தில் பாதாளசாக்கடை அடைப்பை நீக்க அதனுள் இறங்கியபோது, விஷவாயு தாக்கி இறந்துபோன 150 தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கும் உச்சநீதி மன்ற உத்தரவுப்படி தமிழக அரசு பத்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு அளிக்க உத்தரவிட வேண்டும் எனக் கோரி “மாற்றத்திற்கான இந்தியா” என்ற தொண்டு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த பாடம் நாராயணன் கடந்த ஆண்டு சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் பொதுநல வழக்கு தொடுத்தார். இந்த வழக்கில் அரசுத் துறைகளில் பணியாற்றிய தொழிலாளர்களுக்கு மட்டும்தான் இழப்பீடு வழங்க முடியுமென்றும், காண்டிராக்டர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கோ, தனியார் நிறுவனங்கள் மற்றும் வீடுகளில் ஏற்பட்ட சாக்கடை அடைப்புகளை நீக்கப் பாதாளச் சாக்கடைக்குள் இறங்கி இறந்து போனவர்களுக்கோ இழப்பீடு வழங்க முடியாது என்றும் வாதிட்டு வருகிறது, தமிழக அரசு.

தமிழக அரசின் இந்த வாதமே மோசடியானது. அரசுத் துறைகளில் பணியின் போது இறந்துபோன தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கும் அ.தி.மு.க. அரசு உச்சநீதி மன்ற உத்தரவுப்படி பத்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு வழங்கவில்லை என்பதே உண்மை. இதற்கு எதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட நீதிமன்ற அவமதிப்பு

வழக்கும் நிலுவையில் இருந்து வருகிறது. மேலும், “அரசு, தனியார் என்ற எந்தப் பாடுபாடும் இன்றி, பணியின்போது இறந்து போகும் தூய்மைப் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் பத்து இலட்ச ரூபாய் இழப்பீடை அரசு அளிக்க வேண்டும்” என உச்சநீதி மன்றம் தனது உத்தரவு குறித்து விளக்கம் அளித்திருந்தும் ஜெயா அரசு அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து வருகிறது.

உச்சநீதி மன்ற உத்தரவை எதிர்த்து மறுசீராய்வு மனு தாக்கல் செய்யப் போவதாக உயர்நீதி மன்றத்தில் ஆணவத்தோடு தெரிவித்துள்ள ஜெயா அரசு, தமிழகத்தில் இறந்துபோன 41 தூய்மைப் பணியாளர்களின் முகவரியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்று அலட்சியமாக பதில் அளித்திருக்கிறது.

ஜெயா அரசைப் பொருத்தவரை தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கு பத்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு கொடுப்பது அத்தீமானது; அவரது அரசு போடும் ஒரு இலட்ச ரூபாய், இரண்டு இலட்ச ரூபாய் பிச்சை நிவாரணத்தை அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டு வாயை மூடிக் கொள்ள வேண்டும் என அகம்பாவத்தோடும் ஏளனத்தோடும் நடந்து வருகிறது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு ஓசூர், பாரதிதாசன் நகர் அருகே செயின் பறிப்பில் ஈடுபட்ட கொள்ளையர்களைப் பிடிக்கும் முயற்சியில் கத்திக் குத்துப்பட்டு இறந்து போன முனுசாமி என்ற தலைமைக் காவலருக்கு முதலில் ஐந்து இலட்ச ரூபாய் நிவாரண உதவியை அறிவித்த ஜெயா, அதன் பிறகு, எந்த வித சட்டம் அல்லது மரபுக்கும் உட்படாத வண்ணம் ஒரு கோடி ரூபாய் நிவாரண உதவியை வாரி வழங்கினார். மேலும், பணியின் போது இறந்து போகும் போலீசாருக்கு வழங்கப்படும் நிவாரண

2011-ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு, “இந்தியாவில் 26 இலட்சம் உலர் கழிப்பிடங்கள் இருப்பதையும், அதில் கிட்டத்தட்ட எட்டு இலட்சம் கழிப்பிடங்கள் மனிதர்களைக் கொண்டு சுத்தம் செய்யப்படுவதையும், நாடெங்கும் 1,80,657 மலம் அள்ளும் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் இருப்பதையும், இவர்களுள் 98 சதவீதப் பேர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் என்பதையும்” பதிவு செய்தது.

கையால் மலம் அள்ளும் அடிமைத் தொழிலை இன்னமும் பகிரங்கமாக நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது இந்திய ரயில்வே துறை.

உதவியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றும் அறிவித்து, தன்னை போலீசின் காவல் தெய்வமாகக் காட்டிக் கொண்டார்.

அதே நேரத்தில், பணியின் போது இறந்து போன தூய்மைப் பணியாளருக்கு சட்டம் கொடுக்கச் சொல்லும் நிவாரண உதவியை அளிக்க மறுப்பதற்கு, இந்தத் தொழில் இழிவானது, இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் இழிவானவர்கள் என்ற பார்ப்பன சாதிப் புத்தி தவிர வேறு எதுவும் காரணமாக இருக்க முடியாது.

சத்துணவு பணியாளர்கள் தொடங்கி சாலைப் பணியாளர்கள் வரை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எந்தப் பிரிவு போராடினாலும், உடல் ஊனமுற்றோர் தொடங்கி விவசாயிகள் ஈறாக சமூகத்தின் எந்தப் பிரிவும் தமது உரிமைகளுக்காகப் போராடினாலும், அவற்றையெல்லாம் மூட்டைப் பூச்சி போல நசுக்கிவிட வேண்டும் என்ற பார்ப்பன பாசிச புத்தி கொண்ட ஜெயா, தாழ்த்தப்பட்டோரிலேயே ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினரான தூய்மைப் பணியாளர்கள் தமக்கு வழங்க வேண்டிய சட்டபூர்வ நிவாரணத்தைக் கோரினால், அதற்காகப் போராடினால் பொறுத்துக் கொள்வாரா?

பணியின் போது இறந்துபோன அந்த போலீசுக்காரனின் சாவைவிட, தூய்மைப் பணியாளர்களின் அகால மரணங்கள் எந்தவிதத்தில் குறைந்தது? சாமானியர்களை மிரட்டி மாமூல் வசூலிப்பதும், கொள்ளையர்களோடு கள்ளக்கூட்டு வைத்துக்கொண்டு பங்கு போட்டுக் கொள்வதும் தான் போலீசின் பணி. போலீசு "கடமையாற்றுவது" நின்றுபோனால், சமூகத்திற்கு நட்டமேதும் இல்லை. ஆனால், தூய்மைப் பணியாளர்கள் இல்லையென்றால்....? நகரங்கள் அனைத்தும் நரகமாகிவிடாதா?

அவர்கள் குப்பையில் கைவைக்காமல் போனால், மலக்குழிக்குள் இறங்க மறுத்தால் நகரத்தின்

மக்கள்தொகை முழுவதும் கொள்ளை நோய் வந்து சாக வேண்டியிருக்கும். தூய்மைப் பணியாளர்கள் ஒவ்வொருநாளும் பொது சமூகத்தின் நலனுக்காக, அதனின் சுகாதாரத்திற்காகத் தமது உயிரைப் பணயம் வைக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை. பெருமழை, வெள்ளத்தின்பின்னே குப்பைக் காடாக, தொற்று நோய்களின் கிடங்காகக் கிடந்த சென்னையை வாழ்த்தக்கதாக மாற்றியவர்கள் அவர்கள் என்பதை நன்றியுள்ள யாரும் மறந்துவிட முடியாது.

தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது ஏவப்படும் தனிக் குவளை,

தனிச் சுடுகாடு, தனிக் குடியிருப்பு உள்ளிட்ட வன்கொடுமைகளிலேயே மிகக் கொடூரமானது, குப்பையை, மலத்தை, சாக்கடை கழிவுகளை அள்ளிச் சுத்தம் செய்யும் அடிமைத் தொழிலை அவர்கள் மீது சுமத்தியிருப்பதுதான். இந்த இழிவைத் தடைசெய்வது என்ற பெயரில் 1993-ஆம் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம் மனித மலத்தை மனிதர்களைக் கொண்டு அகற்றுவதை மட்டுமே தடை செய்ததே தவிர, மலக்குழிகள், திறந்தவெளி மற்றும் பாதாளச் சாக்கடைக்குள் மனிதர்கள் இறங்கிச் சுத்தம் செய்வதைத் தடை செய்யவில்லை. மேலும், இந்த அரைகுறையான, ஒப்புக்குச் சப்பாணியான சட்டத்தைக்கூட 1997 வரை அரசிதழில் மைய அரசு வெளியிடவில்லை. 2000-ஆம் ஆண்டு வரை எந்தவொரு மாநில அரசும் மத்திய சட்டத்தின் அடிப்படையில் புதிய சட்டங்களை இயற்றவும் இல்லை.

கழிப்பறை காகிதத்திற்கு இருக்கும் மதிப்புக்கூட 1993 சட்டத்திற்கு இல்லாதிருந்த நிலையில், தூய்மைப் பணியாளர் இயக்கம் உள்ளிட்ட சில தன்னார்வக் குழுக்களும், மலம் அள்ளும் தொழிலில் ஈடுபடும் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஏழு பேரும் இணைந்து, இந்த அடிமைத் தொழிலை உடனடியாக நாடெங்கும் தடை செய்யவும், தூய்மைப் பணியாளர்களின் மறுவாழ்வுக்கு நிவாரணம் வழங்கவும் கோரி பொதுநல

கத்திக் குத்துப்பட்டு இறந்து போன முனுசாமி என்ற தலைமைக் காவலருக்கு எந்தவித சட்டம் அல்லது மரபுக்கும் உட்படாத வண்ணம் ஒரு கோடி ரூபாய் நிவாரண உதவியை வாரி வழங்கிய ஜெயா, பணியின் போது இறந்துபோகும் தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கு உச்சநீதி மன்ற உத்தரவுப்படியான 10 இலட்ச ரூபாய் இழப்பீடைத் தர மறுக்கிறார்.

வழக்கொன்றை 2003-இல் உச்சநீதி மன்றத்தில் தொடுத்தனர்.

இந்த வழக்கு ஏறத்தாழ 11 ஆண்டுகள் உச்சநீதி மன்றத்தில் இழுத்தடிக்கப்பட்டது. மைய அரசும் மாநில அரசுகளும் 1993 ஆம் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தை முறையாக நடைமுறைப்படுத்துவது போலவும்; ஒவ்வொரு மாநிலமும் தங்கள் மாநிலத்தில் கையால் மலம் அள்ளும் தொழிலாளர்களே இல்லை என்றும், அவர்கள் அனைவரும் அதிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட விட்டது போலவும் உச்சநீதி மன்றத்தில் சாதித்தன. இந்தப் பொய்களையும் புனைசுருட்டுகளையும் முறியடிக்கும் விதத்தில் பல்வேறு ஆதாரங்களை உச்சநீதி மன்றத்திடம் தூய்மைப் பணியாளர் இயக்கம் உள்ளிட்ட அமைப்புகள் எடுத்து வைத்தன.

குறிப்பாக, 2011-ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு, “இந்தியாவில் 26 இலட்சம் உலர் கழிப்பிடங்கள் இருப்பதையும், அதில் கிட்டத்தட்ட எட்டு இலட்சம் கழிப்பிடங்கள் மனிதர்களைக் கொண்டு சுத்தம் செய்யப்படுவதையும், நாடெங்கும் 1,80,657 மலம் அள்ளும் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் இருப்பதையும், இவர்களுள் 98 சதவீதப் பேர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் என்பதையும்” பதிவு செய்தது.

தமிழகத்தில் மனிதர்களால் சுத்தப்படுத்தப்படும் 27,659 உலர் கழிப்பிடங்களும் ஏறத்தாழ 1,000-க்கும் மேற்பட்ட தூய்மைப் பணியாளர் குடும்பங்கள் இருப்பதை மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு உள்ளிட்ட பல்வேறு தரவுகள் நிறுவின.

தூய்மைப் பணியாளர்கள் மற்றும் அவர்கள் சார்ந்த இயக்கங்கள் தொடர்ச்சியாக நடத்தி வந்த போராட்டங்களின் காரணமாக, இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டிலும் இந்தியாவில் கையால் மலம் அள்ளும்

கையால் மலம் அள்ளும் தொழிலைத் தடை செய்யும் சட்டத்தை நாடெங்கும் கண்டிப்போடு நடைமுறைப்படுத்தக் கோரியும் இறந்த தூய்மைப் பணியாளர்களுக்கு உச்சநீதி மன்ற உத்தரவுப்படியான நிவாரணம் வழங்கக் கோரியும் தூய்மைப் பணியாளர் இயக்கத்தினர் நாடு தழுவிய அளவில் நடத்திய பேரணியின் (பீம் யாத்ரா) ஒரு பகுதி. (கோப்புப் படம்)

அடிமைத் தொழிலும், தொழிலாளர்களும் இருப்பது உலகு தழுவிய அளவில் அம்பலப்பட்டுப் போன நிலையில்தான், இந்திய அரசு தனது கௌவரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் நோக்கில், கையால் மலம் அள்ளுவதைத் தடை செய்து 1993-இல் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்தில் பல்வேறு திருத்தங்களைச் செய்து 2013-ஆம் ஆண்டில் புதிய சட்டத்தை அறிவித்தது.

இப்புதிய சட்டம் உலர் கழிப்பிடங்களையும், கையால் மலம் அள்ளுவதையும் தடை செய்ததோடு, மலக் குழிகள் (septic tanks), திறந்தவெளி சாக்கடைகள் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் அடைப்புகளை மனிதர்களைக் கொண்டு சுத்தம் செய்வதையும் தடை செய்தது. மனிதர்களைக் கொண்டு மலம் அள்ளுதல், கழிவு நீர் அடைப்புகளைச் சுத்தம் செய்தல் ஆகியவற்றை 2019-க்குள் முற்றிலுமாக ஒழித்து விடுவதை இலட்சியமாக அறிவித்தது, இச்சட்டம். இதற்காக மாநில, மத்திய அளவிலும் கண்காணிப்பு கமிட்டிகளை அமைப்பது, தூய்மைப் பணியாளர்களைக் கணக்கெடுத்து அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பது, அதற்காகப் பல்வேறு நிதியுதவி திட்டங்கள் எனத் தட்புடலாக இயற்றப்பட்டிருந்தாலும், இவை எதுவும் நடைமுறையில் தூய்மைப் பணியாளர்களின் துயரத்தைக் கடுகளவுகூடத் துடைக்கவில்லை.

2013-ஆம் ஆண்டு அறிவிக்கப்பட்ட சட்டத்தை ஏறத்தாழ ஒன்றரை ஆண்டுகள் கழித்து, நத்தை வேகத்தில் 2015-இல்தான் தமிழக அரசு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. தமிழகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மாநிலங்களில் தூய்மைப் பணியாளர்களைக் கணக்கெடுக்கும் பணி மைய அரசு விதித்த கெடுவுக்குள் நடைபெறவில்லை என்பதோடு,

கை ரிக்கா, கைவண்டி போன்ற நாகரிக சமுதாயத்துக்கு ஒவ்வாத தொழில்களை ஒழித்துக் கட்டிய அரசும் சமூகமும் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது மட்டுமே சுமத்தப்பட்டுள்ள இந்த அடிமைத் தொழிலை இன்னும் ஒழிக்காமல் இருப்பதன் காரணம் வெளிப்படையானது. அது, சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியிலும், அரசாங்கத்திலும் ஊறிப்போயுள்ள இந்து ஆதிக்க சாதிப் புத்தி.

அதற்குப் பிறகு நடத்தப்பட்ட இக்கணக்கெடுக்கும் பணி வெறும் கண்துடைப்பாக முடிந்து போனது.

இச்சட்டத்தின்படி மாவட்ட மற்றும் மாநில அளவில் அமைக்கப்பட வேண்டிய கண்காணிப்புக் குழுக்கள் தமிழகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மாநிலங்களில் அமைக்கப்பட வேண்டும். இக்குழுக்கள் அமைக்கப்பட்ட இடங்களில், அவை அதிகார வர்க்க போட்டி, பொறாமைக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார், கீதா ராமசாமி என்ற சமூக ஆர்வலர்.

தனியாரும், உள்ளூர் அரசு நிர்வாக அமைப்புகளும் கழிவு நீர் அடைப்புகளை அகற்றுவதற்குத் தூய்மைப் பணியாளர்களைப் பயன்படுத்துவது நாடெங்கும் பரவலாக நடந்து வந்தாலும், இச்சட்ட மீறலுக்காக யார் மீதும் வழக்குப் பதியப்படுவதில்லை. மலக் குழிக் குள்ளும், பாதாளிச் சாக்கடையில் இறக்கி விடப்படும் தூய்மைப் பணியாளர்கள் விஷவாயு தாக்கி இறந்துபோனால்கூட, அவ்வழக்குகள் 2013-ஆம் சட்டப்படியோ, வன்கொடுமைச் சட்டத்தின் கீழோ பதிவு செய்யப்படாமல், மிகச் சாதாரண கிரிமினல் சட்டங்களின் கீழ் மட்டுமே பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

வன்கொடுமைச் சட்டம் நடைமுறைப் படுத்தப்படும் அளவிற்குக்கூட, மனிதக் கழிவுகள் அகற்றுதல் மற்றும் திறந்தவெளி கழிவுறைகள் தடுப்புச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த மறுக்கிறது, அதிகார வர்க்கம். அரியானாவைச் சேர்ந்த ஒரு அதிகாரி, “தூய்மைப் பணியாளர்கள் கையால் மலத்தை அள்ளினாலும், அக்கழிவைத் தமது தலையில் சுமந்தபடி செல்வதில்லை; அதனால், தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதியில் கையால் மலத்தை அள்ளும் தொழிலாளர்களே இல்லை” என்று அறிக்கை அளித்திருக்கிறார்.

இரயில்வே துறை தனது இரயில்களிலும் இரயில்வே நிலையங்களிலும் உள்ள 80,000 உலர் கழிப்பிடங்களையும், இரயில்வே பாதைகளையும் சுத்தப்படுத்துவதற்கு மனிதர்களைப் பயன்படுத்துவது ஊரே அறிந்த உண்மை என்றாலும், அத்துறை, “கையுறைகளை மாட்டிக்கொண்டு மனிதக் கழிவுகளைச் சுத்தம் செய்வதால், தனது துறையில் கையால் மலம் அள்ளும் தொழிலாளர்களே இல்லை” என்று சாதிக்கிறது.

இச்சட்டத்தின்படி பாதிக்கப்பட்ட தூய்மைப் பணியாளர்களோ, அவர்களது குடும்பத்தினரோ வழக்குத் தொடர முடியாது. அந்தப் பொறுப்பும் கடமையும் அதிகார வர்க்கத்திடம் ஒப்படைக்கிறது, 2013-ஆம் ஆண்டு சட்டம். அதேபொழுதில், தனது கடமையைச் செய்யத் தவறும் அதிகார வர்க்கத்தின்

தூய்மைப் பணியாளர்களின் சமூக விடுதலை, உரிமைகளுக்காகப் போராடி வரும் பெஜ்வாடா வில்சன்.

மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியாதபடி அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பும் அளிக்கிறது.

மனித மலத்தை மனிதனைச் சுமக்க வைக்கும் அநாகரிகத்தை இன்னமும் அனுமதித்துக் கொண்டே, நாட்டின் வளர்ச்சி குறித்து, அறிவியல் சாதனைகள் குறித்துப் பீற்றிக் கொள்வது அருவருக்கத்தக்க வெட்கக்கேடு. சாக்கடை, மலக்குழி அடைப்புகளைச் சுத்தம் செய்வதை இயந்திரமயமாக்குவதன் மூலம் இந்த சாதிரீதியான அடிமைத் தொழிலை ஒழித்துக் கட்டிவிட

முடியும். கை ரிக்கா, கைவண்டி போன்ற நாகரிக சமுதாயத்துக்கு ஒவ்வாத தொழில்களை ஒழித்துக் கட்டிய அரசும் சமூகமும் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது மட்டுமே சுமத்தப்பட்டுள்ள இந்த அடிமைத் தொழிலை இன்னமும் ஒழிக்காமல் இருப்பதன் காரணம் வெளிப்படையானது. அது, சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியிலும், அரசாங்கத்திலும் ஊறிப்போயுள்ள இந்து ஆதிக்க சாதிப் புத்தி.

கும்பமேளா போன்ற இந்து மத திருவிழா கூட்டங்களில் சிக்கிச் செத்துப் போகும் பக்தர்களுக்கு இழப்பீடு அளிப்பதில் தாராள மனதோடு நடந்துகொள்ளும் இந்த ஆதிக்க சாதிப்புத்திதான், விஷவாயு தாக்கி இறந்து போகும் தூய்மைப் பணியாளருக்குப் பத்து இலட்ச ரூபாய் இழப்பீடு கொடுக்க மறுக்கிறது. கையால் மலம் அள்ளும் தொழிலாளர்களை விடுவிப்பது என்ற பெயரில் அவர்களைப் பொதுக் கழிப்பிடங்களைப் பராமரிக்குமாறு தள்ளிவிடுகிறது. தூய்மை இந்தியா குறித்து நாக்கைச் சுழற்றிப் பேசும் அரசும் சமூகமும் வெள்ளத்தால் ஊரே நாறிப் போகும் அவசர காலங்களில்கூட, அதனைச் சுத்தம் செய்யும் பெரும் பொறுப்பைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது மட்டும் சுமத்திவிட்டு, ஒதுங்கிக் கொள்கிறது. பார்ப்பன பித்தலாட்டமான “தூய்மை இந்தியா” திட்டத்திற்கு 9,000 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கும் மோடி அரசு, மறுபுறம் தூய்மைப் பணியாளர்களின் நிவாரண ஒதுக்கீடை 4,000 கோடி ரூபாயிலிருந்து வெறும் 10 கோடி ரூபாயாக வெட்டுகிறது.

அனைத்திற்கும் மேலாக, இந்த அநாகரிகமான அடிமைத் தொழிலைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது சுமத்துவதைத் தீண்டாமைக் குற்றமாகப் பார்க்க மறுப்பதோடு, இந்த இழிதொழிலை ஒழித்துக் கட்டப் போவதாக அறிவித்துக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தையும் கழிப்பறை காகிதமாக்கி வீசுகிறது.

● செல்வம்

புதிய ஓய்வூதியத் திட்டம் அமலுக்கு வந்த மறுநிமிடமே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த பணிக்கொடை, குடும்ப ஓய்வூதியம் ஆகிய இரண்டும் ரத்து செய்யப்பட்டன. வைப்பு நிதிக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த வட்டி வீதம் குறைக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் ஓய்வுபெறும் போது தமது வைப்பு நிதி முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை ரத்து செய்யப்பட்டது.

தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படாத ஊதியத்தின் ஒரு பகுதிதானே தவிர, முதலாளியின் கைக்காசிலிருந்து செலவழிக்கப்படுவது அல்ல. ஆனால், தொழிலாளியின் வைப்பு நிதியைத் திருடிக்கொள்ளும் இந்தப் பகற்கொள்ளைக் கூட்டம், இவை அனைத்தையும் தம் மீது சுமத்தப்பட்ட சுமையாக, அதனைத் தியாக உள்ளத்தோடு தாம் சுமக்க முடியாமல் சுமந்துவருவதாக முதலைக் கண்ணீர் வடிக்கிறது. மேலும், இந்தச் சுமையை அரசும், தனியாரும் இனியும் சுமக்க முடியாது, அரசின் வருமானத்தில் ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்கும் ஓய்வூதியத்திற்குமே பெரும் பங்கு போய்விட்டால், மக்கள் நலப் பணிகளுக்குச் செலவு செய்ய முடியாது என்ற மோசடியான வாதங்களை முன்வைத்து தொழிலாளர்களின் ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் மிகப்பெரும் சீர்திருத்தத்தை, புதிய ஓய்வூதியத் திட்டம் என்ற பெயரில் கடந்த 2004ஆம் ஆண்டில் கொண்டு வந்தும் விட்டது.

தொழிலாளர்களின் வைப்பு நிதியைச் சட்டவிரோதமான முறையில் தமது இலாபத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்ட முதலாளிகளை, அந்நிதியைச் சட்டபூர்வமாகவே பயன்படுத்திக்

புதிய ஓய்வூதியத் திட்டத்தைத் திரும்பப் பெறக் கோரி தமிழ்நாடு அரசு ஊழியர் சங்கத்தினர் நடத்திய பேரணி. (கோப்பு படம்)

கொள்ள அனுமதிக்கிறது, புதிய ஓய்வூதியத் திட்டம். இது அமலுக்குவந்தமறுநிமிடமே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த பணிக்கொடை, குடும்ப ஓய்வூதியம் ஆகிய இரண்டும் ரத்து செய்யப்பட்டன. வைப்பு நிதிக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த வட்டி வீதம் குறைக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் ஓய்வுபெறும் போது தமது வைப்பு நிதி முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை ரத்து செய்யப்பட்டது.

பல்லாயிரம் கோடி ரூபாய் பெறுமான வைப்பு நிதியைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை அரசு வங்கிகளிடமிருந்து பறித்து, அதனைத் தனியார் நிதி முதலீட்டு நிறுவனங்களான ஐ.சி.ஐ.சி.ஐ., கோடக் மஹிந்திரா, ரிலையன்ஸ் கேபிடல், ஹெச்.டி.எஃப்.சி.யிடம் அளிக்கப்பட்டது. மேலும், இந்த நிறுவனங்கள் அந்த வைப்புநிதியிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கை பங்குச் சந்தையில் போட்டுச் சூதாடவும், அச்சூதாட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் இலாபத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே தொழிலாளர்களுக்கு ஓய்வூதியம் கொடுக்கும் மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன.

தொழிலாளர்களைப் பொருத்தவரை, அவர்களின் வைப்பு நிதியை எந்த நிறுவனத்திடம் பராமரிக்க ஒப்படைப்பது, எந்தத் திட்டத்தின் கீழ் பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்ய ஒப்புதல் தருவது என்ற உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. அதாவது வெட்டப்படும் ஆட்டிற்குத் தலையாட்டி சம்மதம் தெரிவிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டிருப்பதற்கும் இதற்கும் அதிக வேறுபாடில்லை.

இந்து மதவெறிக் கும்பல் பதவிக்கு வந்த இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் தொழிலாளர்களின் வைப்பு நிதியிலிருந்து ஏறத்தாழ 19,000 கோடி ரூபாய் பங்குச் சந்தையில் கொட்டப்பட்டிருப்பதாகப் புள்ளிவிவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், தொழிலாளர்கள் தமது வைப்பு நிதியிலிருந்து தேவைப்படும் சமயத்தில் பணம் எடுக்கும் உரிமையை ரத்து செய்து, 58 வயதுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் பணம் எடுக்க முடியும் என்ற மாற்றத்தையும் கொண்டு வந்த மோடி அரசு, தொழிலாளர்களின் சேமிப்பு கரைந்து போகாமல் இருக்கும் பொருட்டுதான் இதனைக் கொண்டுவந்திருப்பதாக நியாயப்படுத்தியது. ஆடு நனைகிறதே என்று ஓநாய் அழுத கதைதான் இது. உண்மையில், தொழிலாளர்களின் வைப்பு நிதியை எவ்விதத் தடையுமின்றி, நீண்ட காலத்திற்குப் பங்குச் சந்தை சூதாடிகளின் காலடியில் கொட்டும் நயவஞ்சகம்தான் இது.

பெங்களூரைச் சேர்ந்த ஆயுத்த ஆடை பெண் தொழிலாளர்கள், தங்களின் உரிமையைப் பறிக்கும் மோடி அரசின் அயோக்கியத்தனத்தை எதிர்த்துப் பெரும் போராட்டத்தை நடத்தியதைத் தொடர்ந்து, இந்த மாற்றத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டது, மோடி அரசு. மேலும், ரத்து செய்யப்பட்ட பணிக்கொடை மற்றும் குடும்ப ஓய்வூதியம் மீண்டும் கொண்டுவரப்படும் என அறிவித்திருக்கிறது. எனினும், புதிய ஓய்வூதியத் திட்டம் என்னும் கத்தி தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைக்கு மேலே இன்னமும் தொங்கிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

கூலி வெட்டு தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிகழ்காலத்தைப் பறிக்கிறது என்றால், வைப்பு நிதி மற்றும் ஓய்வூதியத் திட்டங்களில் செய்யப்படும் மாற்றங்களும், மோசடிகளும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எதிர்காலத்திற்குக் குழிபறிக்கிறது.

“ஆரிய மேட்டிமையை, சமஸ்கிருத மேலாண்மையை எதிர்த்தால் ஒழிய நாம் சுயமரியாதை வாழ்வை பெற முடியாது” - பழ.கருப்பையா

“இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து முறியடித்த தமிழகத்தின் மாணவர்கள் மோடி அரசின் புதியக் கல்விக் கொள்கையை முறியடிப்பார்கள்” - பேரா.சிவக்குமார்.

“கல்வியை மேலும் வணிகமயமாக்குவதும், உரிமை மறுக்கப்பட்ட பிரிவினர்களுக்கு கல்வியை மறுப்பதுமே இதன் நோக்கம்” - ரமேஷ் பட்டநாயக், அனைத்திந்திய கல்வி உரிமைக்கான கூட்டமைப்பு.

கூட்டம் தொடங்கியது. தொடங்கிய சிறிது நேரத்திலேயே மழை கொட்டத் தொடங்கியது. பார்வையாளர்கள் கலையவில்லை. கூடியிருந்த சுமார் 2000 பேரில் 1500 பேர் மாணவர்கள். மோடி அரசு திணிக்க முனைந்திருக்கும் குலக்கல்விக் கொள்கைக்கு எதிராக தமிழகமெங்கும் 3 மாதங்கள் பிரச்சாரம் செய்து, இறுதியாக சென்னை மதுரவாயலில் செப்-1 அன்று புரட்சிகர மாணவர் இளைஞர் முன்னணி நடத்திய பொதுக்கூட்டம் அது.

மழைக்காக ஒதுங்கிய மண்டபம் நிறைய மாணவர்கள் அமர்ந்திருக்க, பேச்சாளர்கள் உற்சாகம் குன்றாமல் அங்கே உரையாற்றினர். இவ்வளவு இளைஞர்கள் ஒரு புரட்சிகர அமைப்பின் கீழ் கூடியிருக்கிறீர்கள் என்றால், இன்னொரு 10 ஆண்டுகளில் நீங்கள் நாட்டை மாற்றிவிடுவீர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை என்று தனது உரையில் குறிப்பிட்டார் பழ. கருப்பையா. தமிழகத்தை பார்ப்பனமயமாக்க மாற்ற மாணவர்கள் விட மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையைத் தோற்றுவித்தது, அன்றைய கனமழையிலும் நமத்துப் போகாத மாணவர்களின் போராட்ட உணர்வு.

“உழைக்கும் சாதியினர் மீது பார்ப்பனர்கள் கொண்டிருந்த வெறுப்பும் தொழிலாளிகள் மீது முதலாளி வர்க்கம் கொண்டிருக்கும் வெறுப்பும் சேர்ந்ததுதான் இந்து ராஷ்டிரம்” - ரமேஷ், அம்பேத்கர்-பெரியார் வாசகர் வட்டம், சென்னை ஐ.ஐ.டி.

“ஒட்டுமொத்த கல்வி அமைப்பும் தோற்று விட்டதற்கு பச்சமுத்துவே சாட்சி. இவனெல்லாம் கல்லூரி நடத்தி ஒரு அறிவாளியை உருவாக்க முடியுமா? தரம், தரம்கிறியே, முதல் உன் தரம் என்ன சொல்லு, பார்ப்போம்” - சி.ராஜு,

மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர், மக்கள் அதிகாரம்.

“சமஸ்கிருத திணிப்பு என்பது மொழிப் பிரச்சினையல்ல. ம.பி. யில் 1000 அரசுப் பள்ளிகளில் ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆசிரியர்கள் ஷாகா நடத்தவிருக்கிறார்கள். இதை நாடு முழுதும் செய்வதன் தொடக்கம்தான் சமஸ்கிருத திணிப்பு” - த.கணேசன், மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர், பு.மா.இ.மு.

